467

francis carsac

PARAZIȚII LEULUI

Redactori : VIOREL PIRLIGRAS, DANIEL CRISTIAN DUMITRU, DODO NIȚĂ
Prezentare grafică : VIOREL PIRLIGRAS

Francis Carsac este cunoscut cititorilor români grație romanului „Robinsonii cosmosului" (1955), apărut în limba română în 1964 la Editura tineretului. Puțini însă știu că în spatele acestui pseudonim se ascunde de fapt François Bordes, doctor ès sciences, **vechi cercetător în cadrul C.N.R.S. francez (Centrul național de cercetări spațiale) și fost director al Antichităților preistorice din Aquitania.**

Laolaltă cu Fred Hoyle și John Taine, face parte din mica grupare a personalităților științifice de marcă ce s-au interesat îndeaproape de SF. Biografia sa cuprinde peste două sute de cărți ce tratează geologia cuaternarului și preistoria paleolitică, dar și cîteva volume de space opera **publicate între 1954 și 1967 :**

Ceux de Nulle part (**Cei de nicăieri – 1954**)

Terre en fuite (**Pămîntul dezertor – 1960**)

Pour patrie, l'espace (**Ca patrie, spațiul – 1962**)

Ce monde est nôtre (**Lumea aceasta e a noastră – 1962**). **Tema acestei cărți gravitează în jurl conviețuirii. Consiliul Ligii Galactice nu admite mai mult de o specie umană pe planetă. Dar pe planeta Nérat, trei umanități afirmă : „Lumea aceasta e a noastră"... O parabolă asupra războiului din Algeria ce se afla, pe atunci, în centrul tuturor dezbaterilor...**

La vermine du lion (**Paraziții leului –1967**) **este o carte despre colonizarea spațiului. Faună, floră, umanitate extraterestră se întîlnesc într-o narațiune trepidantă pe care F. Carsac o conduce cu măiestrie și pe care v-o oferim în paginile următoare...**

V.P.

Paraziții leului

de **Francis Carsac**

Lui L. Sprague de Camp
de la care am împrumutat Biștarii,
și lui Poul Anderson,
cerîndu-mi scuze că i-am creat lui sir
Dominic Flandry **un predecesor**\

Prima parte
ELDORADO

Capitolul I
PORT-METAL

— Am ajuns, *miss* Henderson.

— Simțisem asta și eu.

Tînărului locotenent îi revenise surîsul amabil.

— Pe legea mea, *miss*, n-am putut să vă asigurăm luxul cu care sînteți fără îndoială obișnuită, dar *Sirius* este o navă bună și dacă un gravitron s-a dereglat în ultimul moment este un accident obișnuit...

— Chiar și celor mai mari pacheboturi interstelare? Știu. Asta vrea să spună că pe cele mai bune linii există totuși mecanici incapabili.

Ofițerul roși, se crispă.

— Bine, *miss*. O să trimit să vă ia bagajele.

Rămasă singură, Stella Henderson ridică din umeri.

Ce-o apucase să se răstească așa la bietul Hopkins?

Acesta făcuse tot posibilul ca ei să-i fie plăcută călătoria interminabilă de patruzeci de zile de la Sean IV pînă la această planetă pierdută a stelei Van Paepe. N-ar fi depins decît de ea ca această călătorie să fi fost plăcută.

Eldorado: G.C. 6143. Distanța față de Soare: 22 500 ani lumină.

A treia planetă a unei stele G.O. Densitate, diametru... nu-și mai amintea; era puțin mai mare decît Terra, cu gravitația la suprafață de 1,05 g, cu o atmosferă densă, puțin bogată în oxigen. Recunoscută în 2161 de expediția lui Van Paepe. Indigenii umanoizi, cei mai umanoizi cunoscuți. Stadiul primitive de civili-

zație, atingînd în unele locuri gradul vechilor asirieni, dar nedepășind în general epoca pietrei. Fusese uitată pînă în 2210, dată cînd expediția Clement-Cogswell făcu aici o scurtă escală. Descoperirea de bogate mine de aur, metale rare și diamante îi atribuise numele de Eldorado și antrenase aici fondarea unei cetăți miniere de către Biroul Internațional al Metalelor, al cărui director, John Henderson, era tatăl ei.

Un steward intră, îi luă valiza de piele și sacoșa. Cu o ultimă privire, ea se asigură că nu uitase nimic în cabină și îl urmă.

Clipind din ochi uimită, se opri o secundă pe platforma de debarcare. Betonul astroportului, alb de soare, se desfășura pînă la barăcile sărăcăcioase ale Vămii și ale Sănătății, apoi brusc, undulîndu-se în valuri verzi și purpurii, se înălța pădurea, asaltînd înălțimile muntoase și pline de zăpadă de la Est.

— Unde se află Port-Metală ? întrebă ea stewardul.

— În spatele nostru, *miss*. Astroportul ascunde orașul. E adevărat că nu ascunde mare lucru. Vreți să mă urmați pentru formalitățile de debarcare ?

Nu erau decît trei pasageri, așa că mergea repede.

— Cîți locuitori are Port-Metal ?

— 35 000, *miss*. Cu cei două sau trei sute prospectori și cei patru mii cinci sute de mineri, populația terriană nu atinge totuși cifra de patruzeci de mii. Dar dacă ce-am auzit eu e adevărat, o să se schimbe situația în curînd, dacă B.I.M. obține permisul de liberă exploatare.

— Și mai există și vamă ? Numai pentru atît ?

— Nu la sosire, *miss*. Dar, la plecare, bagajele sînt verificate din cauza diamantelor. În acest sens, nu există decît serviciul de sănătate și poliția.

Vizita medicală nu fu decît o formalitate. Un amărît de doctor, plictisit, aruncă o privire distrată pe certificatele de vaccinare și arătă cu un gest ușa. Polițistul de serviciu era un băiat tînăr și, fiindcă rareori vedea pasagere drăguțe, se întinse la vorbă.

— Henderson Stella, Jane, 24 ani, 1,73 m, păr blond, ochi verzi. Bun, asta e întocmai. Profesia : ziaristă. Hm ! Hm ! Sînteți cumva rudă cu marele Boss ?

— Cu cine ?

— Marele Boss, John Henderson de la B.I.M. !

— Credeți dvs. că în cazul acesta aș fi venit aici într-o epavă de cargou, ca acest *Sirius* ?

— Nu, bineînțeles ! Scopul venirii dvs ?

— Un reportaj despre Eldorado, pentru *Intermondial*...

— Eldorado ? Ah, da ! Ăsta-i numele oficial, într-adevăr ! Aproape că-l uitasem. Aici îl numim Hell, Diavolul Verde, Teufel, Tchort, totul depinde de originea naționalității fiecăruia. Dar orice nume poartă mențiunea diavolului. Eldorado ! Da, presupun că există un Eldorado pentru cine visează crom, tungsten, samariu, beriliu, zirconiu, praseodim, rodiu, tantal sau foarte simplu, aur sau platină !

— Dar cunoașteți prea multă chimie pentru un polițist !

— Alci, *miss*, toată lumea vorbește despre metal. Este singurul subiect de conversație, o să vedeți... împreună cu data expirării contractului și cu reîntoarcerea la o lume civilizată !

— Ceea ce am văzut în timpul circumvoluției pe orbită, m-ar fi făcut să mă gîndesc la contrariul — acela că Eldorado este o lume minunată. Păduri, cîmpii întinse, mări, rîuri, atmosferă respirabilă fără aparate...

— Da, fără îndoială. Eldorado ar fi putut fi minunată... dacă ar fi fost colonizată cu adevărat. Dar noi sîntem a zecea spiță de la roată și nu vin pe-aici decît cîteva cargouri care fac raidul în acest colț pierdut al galaxiei ! Acum că putem produce singuri utilajul pentru mine sau rafinării... Terra nu se interesează decît cîte tone de metal putem trimite săptămînal.

— Pot să plec ?

— Da, totul e în ordine. Mă întreb numai ce sperați să găsiți aici, dar asta bineînțeles e treaba dvs. Ați reținut o cameră la hotel ?

— Da, la *Mondial.*

— Este singurul convenabil. Poate găsiți un taxi la poartă. Dacă nu, reveniți. Mă întorc în oraș într-o jumătate de oră și pot să vă duc cu mașina poliției.

— Mulțumesc. Sper să nu fie nevoie să vă deranjez.

— Plăcerea va fi de partea mea, *miss.*

Mondialul — cel mai mare hotel din Port-Metal, n-ar fi fost pe Terra, la New York, Chicago, Londra, Tokio sau Paris decît un hotel de mîna a treia, în cel mai bun caz. Cu toate astea, clientela sa fiind compusă în special din ingineri sau din rarii trimiși ai B.I.M.-ului, hotelul era foarte curat.

În hol, un bătrîn recepționer mustăcios îi dădu să completeze o fișă.

Apartamentul avea vedere spre strada principală a Port-Metalului și dacă nu era luxos, avea cel puțin sală de baie, studio cu radio și un balcon întins.

Hotelul se afla la capătul unei străzi în pantă și acoperișurile se vedeau în dezordine, pînă la liniile negre care marcau bulevardele largi, perpendiculare, ce încadrau uzinele B.I.M.-ului. În spatele clădirilor înalte, garnisite cu coșuri și turnuri metalice din care porneau cablurile în arabescuri lungi, se ghiceau lacul și rîul. Mai departe începea pădurea, dincolo de cîteva culturi, și urca pînă la un al doilea lanț de munți, paralel cu cel văzut la sosire. Ansamblul dădea o impresie dezastruoasă de cetate provizorie, instabilă, neterminată, construită fără tragere de inimă, asemănătoare cu Terra numai prin masivitatea imensei uzine. Calea ferată care ducea la puțurile miniere tăia pădurea pierzîndu-se între colinele albăstrui și era mereu circulată de vagonetele trenurilor de minereu, abia vizibile, pe care le-ai fi ghicit mai curînd după zgomot.

Stella aruncă o privire la ceas : 18,30. Mai avea timp înainte de cina care se servea la ora 20, să exploreze împrejurările hotelului. Întotdeauna cînd ajungea într-un oraș străin îi plăcea să-l dimensioneze. Însă după cîteva ceasuri petrecute aici, era prea tîrziu, începuse să se obișnuiască și impresiile își pierdeau prospețimea. Scoase din valiză un mini-pistolet cu ace care-și arunca în surdină, cu mare precizie, pînă la vreo 30 m minusculele proiectile. Îl încărcă, ezitînd între muniția roșie, mortală la cea mai fină înțepătură și cea albastră, paralizantă numai. Și în final o

alese pe ultima. Arma încărcată, o strecură într-un buzunar al pantalonului de pînză. Se pregătea să iese din hotel, cînd recepționerul o strigă.

— *Miss* Henderson !

Se întoarse plictisită.

— Da ?

— Vreți să ieșiți ?

— Întocmai.

— Ieșiți singură ?

— Bineînțeles !

— Iertați-mă, dacă las impresia că vreau să mă amestec în ceea ce nu mă privește, dar v-aș sfătui în acest caz să nu mergeți mai departe de cele 4 blocuri. De altfel, tot ce e interesant se află în acest perimetru.

— De ce ? E periculos orașul ?

— De obicei nu, atîta timp cît nu e noapte. Dar astăzi sîntem în 3 iulie. E aniversarea descoperirii planetei și sărbătoarea prospectorilor. Nu sînt oameni răi, dar se vor îmbăta și ar fi neplăcut pentru o tînără să-i întîlnească, mai ales în grup.

— Î-auzi ! Chiar m-ar interesa să-i întîlnesc ! Știți că sînt ziaristă și în meseria asta trebuie să mai și riști ca să poți oferi cititorilor ceva pitoresc.

— Cum doriți, *miss*, dar cu v-am prevenit.

— Mulțumesc. De altfel sînt înarmată și sînt o trăgătoare bună.

Scoase din buzunar pistolul minuscul și-l puse pe birou. Omul făcu ochii mari.

— Un pistol cu ace ! Aveți permis ?

— Se înțelege ! Atunci la revedere și să nu vă temeți pentru mine. Am văzut locuri mai rele decît orășelul ăsta minor.

— Mă îndoiesc, *miss !*

Soarele era tot sus și mai lumina încă vreo patru ore din zi, o zi care dura aproape cît ziua terestră. Strada era puțin animată, cum e și firesc în cartierul rezidențial al unui orășel industrial. În jurul hotelului, cîteva magazine mai puțin jalnice decît te-ai fi așteptat, numeroase birouri ale companiilor care-și cumpărau metalele rare de la B.I.M. În fața porților erau parcate, alături de vehiculele de teren sau amfibii, cîteva mașini splendide. Pietoni puțini, cîțiva copii jucîndu-se pe trotuare și nelipsiții cîini vagabonzi ai planetelor necivilizate.

Coborî pe strada principală, strada Stevenson, după numele unui fost manager al companiei. La capătul a 4 blocuri, strada se deschidea într-o piațetă rotundă și de acolo începea cartierul popular, sectorul caselor muncitorești, al barurilor mai mult sau mai puțin dubioase. Acolo circulația, aproape în exclusivitate pedestră, era mai animată și magazinele alimentare își împingeau tarabele pînă pe trotuar, aglomerînd și stînjenind grupurile de femei cu coșurile pentru cumpărături.

„Nu merita atîta drum pentru un spectacol ca ăsta — gîndi ea. Cel mai prăpădit tîrgușor al Africii centrale mi-ar fi oferit tot atît !"

Niște țipete îi atraseră atenția. Un bărbat urca repede strada, urmărit de o ceată de băiețandrii care-l huiduiau și-l loveau cu pietre. Se grăbea, cu siguranță, dar mergea drept ca și cum urmărirea l-ar fi fost indiferentă.

— Huo ! Huo ! Maimuța ! cîntau copiii.

Omul trecu prin fața ei și pentru prima oară, fata văzu în carne și oase, un indigen din Eldorado. Mergea țanțoș, cu capul în sus ; înalt, cu umeri lați, cu picioare foarte lungi și subțiri, goale ieșind dintr-un fel de ponche de piele care-i acoperea corpul. Stella văzu o față slabă cu nas fin acvilin, ochii negri îngropați în orbite și o gură mare ca tăiată cu sabia.

Omul se strecurase deja pe o stradă lăturalnică.

— E un indigen ? întrebă ea o cumătră grasă care cumpăra carne învelită în celofan.

— Da, e una dintre maimuțele astea ! spuse cealaltă și sculpă cu dispreț.

Stella se simți tulburată. Mai întîlnise ea extratereștrii și formele lor stranii nu o șocaseră. Era normal ca unul născut în Belfegor IV să aibă 6 brațe și 4 labe, un indigen din Méroé să aibă un nas ca o trompă. Dar acest eldoradian care era aproape uman, avea totuși carnația ciudată, fructul unei evoluții sub alt soare. Știuse ea dinaintea plecării că eldoradienii aveau înfățișarea exterioară asemănătoare cu cea a oamenilor, văzuse chiar și filme, dar înainte de această întîlnire nu-și imaginase cu exactitate. Și simți născîndu-se în ea o neîncredere rasială, o repulsie, care o surprinseră și înțelese atunci calificativul de „maimuță" acordat de clasele populare din Port-Metal.

Se întoarse la hotel, mîncă frugal și veni să ceară cîteva informații recepționerului, care, flatat, de atenția ce i se acorda, nici nu aștepta mai mult.

— Sînteți de mult timp aici ?

— De 20 de ani, domnișoară. Din 2214. Eram contramaistru. Uzina nu era ca azi, cu toate trucurile astea automate ! Eram vreo sută de muncitori pe atunci, nu mai mult ! Și toate astea pe vremea domnului Dupont, înainte ca B.I.M. să ia conducerea. Pe urmă am ieșit la pensie. Să mă-ntorc pe Pămînt ? Ah, nu ! L-am părăsit de prea mult timp și nu mai am pe nimeni acolo.

— Și, aici, cunoașteți toată lumea ?

— Aproape, domnișoară, aproape toată.

— Am întîlnit un indigen. E ceva obișnuit să-i vezi pe străzi ?

— Acum nu mai e obișnuit. Orașul nu le e interzis, dar nu sînt încurajați să vină. Nici un bar nu le-ar vinde o băutură, amenzile sînt prea mari, nici un magazin n-ar fi bucuros să-i primească, chiar dac-ar avea bani. Cel pe care l-ați văzut trebuie să fie însoțitorul vreunui prospector care s-a întors cu el la Port-Metal. Unii dintre ei au legat prietenii cu triburile, asta le ușurează munca — așa spun ei. Alții ar trăi chiar cu femei indigene...

— Ieh !

— Oh ! unele sînt foarte frumoase, numai dacă le-ai putea suporta mirosul.

— Miros urît ? spuse ea amuzată.

— Urît ? Nu. Ciudat, mai curînd.

— Am să mă conving și eu de asta, fiindcă reportajul îi cu-

prinde și pe eldoradieni. Că veni vorba, cineva de pe Pămînt m-a îndrumat să iau contact aici cu un anume Laprade. Are un prenume caraghios... Téraï ? Da, cred că ăsta e.

— Laprade ? Îl cunosc. Nu știu dacă ar trebui să vi-l recomand.

— Ce e tipul ? Prospector ? Bandit ?

— Nici una, nici alta. E geolog. El e singurul aici independent de B.I.M. Are un birou aproape de hotelul ăsta, pe strada Stevenson, dar nu prea stă pe-acolo. E omul care-i cunoaște cel mai bine pe indigeni. Dar e tare bizar. E metis din nu prea știu bine ce și un francez și se plimbă de obicei cu un leu — de fapt un animal car s-are părea că înțelege graiul.

— Un superleu ? Credeam c-au pierit toți în incendiul stațiunii biologice din Toronto, în timpul răscoalelor fundamentaliștilor din 2223 !

— Laprade a venit aici în 2225, acum nouă ani. S-a înfundat bine în mină și trei ani nu l-a mai văzut nimeni. Toată lumea îl credea mort. Apoi a apărut. Pe atunci B.I.M. nu deținea încă monopolul minelor... Le-a vîndut mina lui foarte scump — fiindcă și acum e cea mai bogată — și a înființat un birou de consultații geologice. B.I.M.-ul a apelat la el de cîte ori a fost nevoie să se prospecteze în cîmp, dincolo de munții Franklin. Acolo indigenii nu sînt ca cei de aici, sînt mai sălbatici, mai puternici și nu-i prea iubesc pe terrieni. Dar se spune că Laprade e frate de sînge cu mai mulți din șefii lor.

— E un personaj pasionant cel pe care-l descrieți ! Ce vîrstă are ? Și de ce ezitați să mi-l recomandați ?

— Este într-adevăr extraordinar ! Trebuie să aibă în jur de 35 de ani. Dar nu prezintă siguranță, mai ales pentru femei ! Mulți dintre cei de aici nu-l agreează din această cauză, dar și pentru că e prea pro-indigen.

— Și unde l-aș putea vedea ? Aș putea să-i telefonez să-l întîlnesc astă seară ?

— În nici un caz ! Acum trebuie să colinde barurile cu prietenii săi, prospectorii. Dar mîine va fi cu siguranță la birou. Și ieri a fost acolo. Aveți noroc, fiindcă stă în Port-Metal .din ce în ce mai puțin.

— Este abia ora 21. Puteți să-mi spuneți ce bar frecventează ?

— De obicei, pe trei iulie începe și termină raidul la *Calul Negru*. Dar nu puteți merge acolo ! E un loc rău famat, nicidecum pentru o fată tînără, și mai ales astă-seară.

— Pentru o tînără, poate. Pentru o ziaristă, e cu totul altceva ! Unde se află barul ?

— Pe strada Clarion, numărul 56. Dar eu aș zice totuși...

— Și eu atunci v-aș suspecta de a fi furnizorul domnului Laprade ! Îmi stîrniți curiozitatea, pretindeți să-mi schimb hotărîrea de a-l întîlni și totuși îmi dați toate informațiile necesare ! Vă mulțumesc.

Pocni din degete pe sub nasul omului și-l lăsă cu gura căscată.

Clarion era o străduță întunecată al cărui pavaj pus în grabă la construcția orașului era acum spart și fragmentat. Strada se

întindea cît vedeai cu ochii într-o semiobscuritate punctată ici şi colo de strălucirea firmelor luminoase care indicau mai ales barurile şi hotelurile deocheate.

Stella mergea repede, cu mîna pe trăgaciul pistolului, ştiind din experienţă că cel mai sigur mijloc ca o femeie să se lase acostată într-un astfel de loc era să lase impresia de a căuta ceva. Într-un gang întunecat o mînă o apucă de braţul stîng dar scăpă de urmăritor printr-o lovitură scurtă de karate.

Calul Negru nu era greu de găsit.

Sub numele scris în franceză, firma reprezenta într-o lumină fosforescentă roşie un cal care se împleticise, cu capul pe spate, şi care bea cu lăcomie dintr-o sticlă enormă al cărui gît se pierdea între buzele sale răsfrînte. Gîtul umflat ca o cocoaşă simboliza înghiţitura gargantuescă pe care se pregătea s-o ia. Vorbind curent franceza, Stella înţelese repede calamburul.

Uşile barului erau batante, ca cele pe care le văzuse în filmele cu *cow-boys*, încă populare pe Terra după trei secole. Le împinse şi intră. Fu surprinsă de atmosfera calmă de aici. Interiorul era destul de puternic luminat, cu toate că fumul de ţigară şi de tik plutea ca o ceaţă. Mai multe jocuri mecanice, instalate pe peretele cel mai îndepărtat, nu aveau clienţi pentru moment. Cîţiva bărbaţi aşezaţi cîte doi-trei la o masă, îşi consumau liniştiţi băuturile colorate violent. Sprijinite cu coatele de tăblia barului, 4 fete cu toalete sclipitoare discutau. În spatele barului domnea patronul, un om mare şi gras, murdar, cu un aer şmecher şi care ţinea la îndemînă, — asta ghiceai dintr-o privire — sub sticlele rînduite, un sortiment bogat de boxuri din cauciuc şi ţeava lungă a unui vechi pistol încărcat.

Stella se rezemă de bar. Patronul pocni din degete şi o fată care servea, se apropie.

— Indiferent ! — spuse Stella. Un Bourbon cu sifon, fiţi amabilă.

Omul se înclină spre ea.

— Proaspăt venită ? Căutaţi de lucru ?

Patronul fluieră.

— Nu, caut un bărbat.

— Cine e norocosul ?

— Teral Laprade.

— Nu mă mai miră nimic ! El v-a dat întîlnire la mine ?

— Nu, dar mi s-a spus că l-aş putea găsi aici.

Patronul se uită la ceas.

— Într-adevăr, trebuia să sosească, să înceapă colindul din 3 iulie. Se înclină mai mult spre Stella şi luă un aer confidenţial.

— Păreţi o fată serioasă. Ascultaţi-mă şi plecaţi înainte să vină Laprade. Cînd aţi venit la Port-Metal ?

— Azi după-amiază.

— Aţi sosit cu *Sirius*, nu ? Ciudat, nu vă arată figura să călătoriţi cu o epavă ca asta. Ascultaţi-mă pe mine : aici fetele ori se măritâ, ori ajung rău chiar într-o lună de la sosire. Am o fată pe Pămînt care-şi urmează studiile. Nu e atît de drăguţă ca dumneavoastră dar, privindu-vă, mă gîndesc la ea şi pentru asta v-am avertizat. Plecaţi ! Întoarceţi-vă pe Pămînt, pe Marte, Zoé, Nova — Italia sau oriunde, de unde aţi venit ! Plecaţi repede, numai dacă

nu căutaţi aici un logodnic, dar în cazul acesta nu l-aţi căuta pe Téral. Reţineţi totuşi : dacă aveţi neoazuri oricînd am o slujbă pentru dumneavoastră.

— Mulţumesc, dar nu intenţionez nici să mă mărit şi nicl să am necazuri.

— Ei, bătrînul Joseph Martissou v-a atenţionat. Pregătiţi-vă, iată-l pe Laprade.

Capitolul II

NOAPTEA PROSPECTORILOR

Strada răsună de un vacarm nemaipomenit ca de cratiţe ciocnite, de urlete şi risete zgomotoase. Uşa parcă sări din balamale. Un om uriaş intră împins de mulţimea grăbită. Se opri un moment în prag, ţinînd uşile cu mîinile şi dintr-o privire cuprinse sala ; lumina puternică a lămpii de deasupra intrării îi dezvălui trăsăturile. Stella avu timp să-l studieze înainte ca el să se apropie.

Trebuia să aibă aproape 2 m înălţime, umerii atît de mari încît te întrebai cum de intrase pe uşă şi care păreau atît de enormi din cauza taliei subţiri. Purta un costum de piele brună, cu franjuri şi şiruri de perle colorate, de-a lungul cusăturilor, lăsînd goale, braţele enorme şi gîtul. Dar figura o impresionă cel mai mult pe tînăra fată. Sub fruntea înaltă şi bronzată dominată de părul des şi negru ca smoala, tuns scurt, ochii aveau o privire ciudată, sub pleoapele tăiate mongolic. Întunecaţi şi pătrunzători, aveau fixitatea ochilor unei păsări de pradă. Nasul acvilin şi gura cu buze subţiri, ironice, pometii foarte depărtaţi dar proeminenţi şi bărbia accentuată încheiau o fizionomie puternică care-ţi inspirau nelinişte.

Scoase un fel de sunet nearticulat, îşi umflă pieptul încît vesta sări din copci şi se îndreptă spre bar.

— Un rînd pentru toată lumea, patroane !

Vocea era tunătoare şi gravă.

— Te caută cineva, Téral, spuse patronul arătînd-o pe Stella. Nu e de aici.

Uriaşul îşi întoarse privirea spre ea şi fata se simţi învăluită, examinată. Nu era totuşi acea privire „care dezbracă" acelor ce umblă după fuste, pe care-i întîlnise pe Pămînt. Bărbatul se înclină cu ironie.

— Dumneavoastră mă căutaţi ? Sînt încîntat domnişoară, spuse el franţuzeşte. Dar preferaţi poate să vă vorbesc în engleză ?

— Mi-e indiferent. Aş vrea să vă propun o afacere.

— Nu e timpul pentru afaceri acum ! Treceţi mîine dimineaţă pe la biroul meu. Şi ascultaţi-mă, plecaţi de aici, fiindcă se vede

prea bine că nu sînteţi o frumuseţe versată ! Dar nu înainte de a vă oferi un pahar. Patron, dă-ne două Téraï special ! E o invenţie a mea, adăugă el, ca pentru ea.

— Asta e a treia oară cînd cineva mă întoarce din drum ! Nu sînt o oaie bleagă şi ştiu să mă apăr !

— Cum doriţi ! Gustaţi asta ! Un nectar. Dar să nu beţi niciodată, două, unul după altul — căci nu iartă ! E un amestec de vermut, alcool şi extracte din fructe indigene. Un pahar nu face nimic rău. Dar din două, te faci praf. Asta nu e valabil şi pentru mine, mai spuse el cu o vanitate naivă. Mie îmi trebuie vreo patru !

Fata gustă. Băutura era răcoritoare şi caldă pe esofag. Se simţi dintr-o dată relaxată şi puţin ameţită.

— Aici, în oraşul ăsta nenorocit numai eu şi invitaţii mei avem dreptul să bem aşa ceva. N-ai mai servit şi pe alţii Joseph ? Mi se pare că nectarul a mai scăzut în sticlă ! mormăi el deodată întorcîndu-se către patron.

— Fii pe pace, Téraï, ai toată încrederea !

— Aşa mai merge. Să nu te joci cu focul. Îţi aduci aminte ce-a păţit John Pritchard ? Un accident. Şi nici nu eram în oraş cînd s-a întîmplat.

— Ştiu, Téraï, am înţeles !

Izbucni în rîs.

— Bietul John ! Toată rezerva lui de alcool a ars ! Şi costă scump, la preţul la care e adus ! Acum munceşte în mină pentru 50 dolari pe zi ! O mizerie ! Iar dumneata, fiindcă ai băut, e timpul să mergi la culcare. Ei, Clark, Clark !

Un prospector se ridică.

— O s-o conduci pe domnişoara. Şi să nu i se întîmple nimic !

— N-am nevoie de escortă ! Şi n-am chef să plec !

— Cînd am hotărît ceva, mai ales de 3 iulie, trebuie să fiu ascultat !

— Nu sînt datoare să mă supun !

— Pentru ultima oară, vă...

— Sînt liberă !

— N-ai decît ! Cu atît mai rău pentru dumneata !

Fata nu avu timp să vadă gestul. O ridicase deja pe sus şi o sărutase ca un sălbatic. Se zbătu, lovind cu pumnii ca într-un zid. Căută un punct sensibil la gît dar braţul îi fu îndepărtat cu brutalitate şi atunci, încet, o lăsă jos :

— Te-am prevenit ! E noaptea prospectorilor !

Se reculese palidă, cu pumnii strînşi, atît de furioasă că nu putea vorbi.

— Specie de... specie de... specie de porc în rut ! spuse ea în sfîrşit.

Un tunet de rîsete salută insulta. Prospectorii se tăvăleau de rîs pe sub mese.

— Le zice bine puştoaica !

— Ştiu eu multe care ar fi vrut să fie în locul ei !

— Téraï, vierul'! Hai, că i-a făcut-o !

Strigătele se amestecau. Fata făcu un pas înapoi şi, tremurînd de nervi, scoase pistolul din buzunar şi-l îndreptă spre uriaş.

— O să-mi ceri scuze imediat, sau îţi găuresc pielea !

Omul zîmbi amuzat şi-şi trecu mîna prin părul scurt

— Drace ! dar albiniţa înţeapă ! Gîndeşte-te bine : dacă ratezi o să-ţi fie rău. Dacă mă ucizi, ceilalţi mă răzbună. Şi nu cred că te vor omorî imediat. Se vor distra — puţin mai întîi. Haide, dă-mi jucăria şi să nu mai vorbim despre asta !

El întinse mîna. Fata apăsă crispată pe trăgaci. O lovitură fulgerătoare îi zbură pistolul din mînă, rănindu-i degetele. Unul dintre ei trăsese. Téraï ridică arma cu ţeava răsucită şi scoase încărcătorul.

— Ah ! a vrut să ne intimideze numai. Are încărcătura albastră. Îmi placeţi, domnişoară. Dacă vreţi să rămîneţi cu noi, sînteţi invitata mea astă seară şi în deplină siguranţă ! Aţi auzit toţi : e sub protecţia mea ! Dar de ce naiba vreţi să rămîneţi ?

Ea ezită un moment.

— Eu... eu sînt ziaristă la *Intermondial*. Trebuie să fac un reportaj despre Port-Metal.

— Ei, de ce n-aţi spus pînă acum ! S-ar fi evitat toate neînţelegerile. Fie, dar fără nume şi fără descrieri prea amănunţite ale camarazilor. Despre mine puteţi spune ce vreţi, nu-mi pasă. Haideţi, băieţi, începem petrecerea şi propun s-o numim pe domnişoara...

— Stella.

— Domnişoara Stella regină a prospectorilor ! Corul de deschidere : ce este Port-Metal ?

— Infernul !

— Ce este B.I.M. ?

— O ocnă !

— Ce e Henderson ?

Corul începu să cînte pe mai multe voci :

— Henderson e un porc
Care trăieşte pe spinarea noastră
Într-o zi îl vom goni,
Ah, ce fericire va fi !
— Patron, totul în contul meu ! Spre *Clinele Galben !*

Stella nu avea să mai păstreze decît o amintire destul de confuză a începutului acestei nopţi de 3—4 iulie pe Eldorado. Cutreierară întîi barurile din oraşul de jos. În fiecare, ea intra prima alături de uriaşul Téraï, apoi urma grupul prospectorilor. Se aşezau sau beau în picioare cîte un rînd, două şi plecau apoi spre alt bar. Nici o spargere, nici o bătaie. Şi Stella începuse să se convingă de această noapte a prospectorilor care după părerea locuitorilor din Port-Metal era exagerată — şi conchise deci că acestia erau niste fricoşi. Dar după cea de-a şasea oprire, la „Fericirea bietului astronaut", lucrurile se schimbară. Se simţea de la alcoolul băut pe nerăsuflate, conversaţiile deveniră aprinse. La a şaptea oprire infernul se dezlănţui. „Paradisul terestru" nu era un simplu bar, ci un bar de noapte cu femei şi jocuri de noroc. Cînd Stella vru să intre prima ca de obicei se simţi împinsă încet înapoi.

— Nu, aici, eu intru primul, spuse Téraï jucîndu-şi pistoalele în teci. Încăperea era spaţioasă şi luminată strălucitor. Aproape de intrare, se întindea o masă lungă de metal şi plastic, se înşirau mese de ruletă, poker, tridun şi alte jocuri, aglomerate de

o mulțime pestriță : funcționari ai B.I.M.-ului, comercianți gangsteri care trăiau din expediente, jucători de profesie, prostituate și cîțiva prospectori sosiți înainte. Rezemați cu spatele de coloanele acoperite cu oglinzi, șase „gorile" cu o mutră acră supravegheau gata să intervină. Téral alese o masă liberă și o așeză pe Stella la dreapta lui.

— Hai băieți, distrați-vă dacă vă face plăcere, eu rămîn cu regina voastră. Se aplecă spre fată și-i spuse încet :

— Jocurile sînt „făcute" deja. Încep să mă satur văzînd cum sînt prădați aici oamenii ăștia cumsecade care tot anul au muncit pe brînci în junglă. Am hotărît să lichidez cu excrocheria. O să ai un articol frumos pentru ziar. „Două flori de deșert" — strigă el ospătarei care se apropie. Dacă vezi că se-ngroașă gluma, ascunde-te sub masă, gloanțele nu prea ajung pe jos. Și să nu te ridici decît cînd te chiem eu !

— Ce vrei să faci ?

Alcoolul i se învîrtea în cap, oglinzile aruncau flăcări, încăperea se încețoșa ; pentru ea, singură figura lui Téral își păstră claritatea.

— Ai să vezi ! Bea asta, o să-ți revii pînă la cocteiluri.

Scoase din buzunar o fiolă, trase dopul metalic, o umplu și o întinse fetei. Ea bău lichiorul auriu înțepător și tare.

— Phu !

— Bea ! Cum crezi că nu-mi pierd capul cu tot alcoolul ăsta ? Sînt destul de solid, dar nici chiar așa !

Într-o clipă, ceața se risipi. Se trezi singură la masă, în fața unui pahar plin. Téral stătea în picioare, cu spatele la ea lîngă o masă de joc. Un bărbat se furișă pe locul lui, la masa Stellei.

— Îmi permiteți să mă așez domnișoară ? Sînt Jonathan-Gale, proprietarul „Paradisului terestru". Nu v-am mai văzut niciodată. Ați venit de curînd ?

Fata se întoarse și văzu o față lungă și slabă cu ochi șterși și reci.

— Ieri seară.

— Căutați de lucru ?

— Nu. Mulțumesc.

— Pot să vă dau un sfat ? Păziți-vă de bruta de Laprade. Nu e un om pentru o femeie ca dumneavoastră, fină, grațioasă, distinsă...

— Nu e cazul să vă dați osteneala ! Îl cunosc pe domnul Laprade numai de cîteva ore și interesul meu pentru dumnealui este cu totul profesional... Vreau să spun ziăristic !

Ochii reci se îmblînziră.

— Sînteți ziaristă ?

— Da, la *Intermondial*.

— Atunci vă doresc un reportaj reușit. Pămîntcancă ?

— Da.

— Barul nostru vă surprinde, fără îndoială ?

— Nu. E un rău necesar sau inevitabil mai curînd pe planetele frontiere. Și noi am avut așa ceva pe Pămînt, mai demult.

Omul zîmbi ușor.

— Mai demult ? Sînteți rău informată pentru o ziaristă.

— Ah ! Știu că în cartierele lumii a treia ale orașelor... și chiar și în alte cartiere... Dar nimeni nu mai folosește revolverul.

VIGREL

— Şi cine vă face să credeţi că la mine se foloseşte ? Am o echipă gata să dezarmeze imediat pe cei care ar avea poftă să se distreze aici prea zgomotos !

— Nimeni. Credeam...

— Oh ! Nu spun că-n alte părţi... La *Cîinele Galben* sau la *Calul Negru* sau în alte locuri pe care le frecvenţează Laprade... Dar nu aici ! Nu riscaţi nimic. Îmi permiteţi ? Cred că se-ntîmplă ceva la mesele de joc.

Vocea lui Téraï tuna :

— Fii atent, Mac, eşti trişat !

Se făcu linişte. Sprijinit de una din coloane, Téraï arătă cu pipa crupierul jocului de tridun. Trei „gorile" se desprinseră de lîngă zid şi-l înconjurară încet pe uriaş. Mac, un tînăr slăbuţ aruncă cărţile pe masă.

— Pui de lele ! Nu e de mirare că pierd întotdeauna cînd ar trebui să cîştig !

Se ridică de la masă trîntind scaunul şi pipăind centura. Unul dintre „gorile" trăsese deja. Cu încheietura mîinii ciuruită, Mac înjură.

Toată lumea aştepta nemişcată. Téraï îşi duse calm pipa la gură.

— N-ai avut dreptate Mac, nu trebuia să te agiţi atît, se făcu auzit el.

Şi în secunda următoare nu mai era acolo. Dintr-o săritură fu pe masă, cu ambele revolvere în mînă. Cele două împuşcături se confundară şi „gorila" nu avu timp nici să îndrepte arma înainte de a se prăbuşi cu fruntea găurită. Téraï îl desfigură pe crupier lovindu-l cu cizma, trase din nou, de data aceasta în aer, şi sări de pe masă.

— Hai, băieţi ! Scutiţi-mă să dau foc cîrciumii !

Mai întîi năuciţi, prospectorii ţipară apoi sălbatic scoţîndu-şi armele şi spărgînd scaune în capul excrocilor. Unul dintre prospectori învîrtea deja o torţă de hîrtie aprinsă în timp ce alţii împuşcau sticlele cu băuturi, pereţii şi barul. O duzină de fete se înghesuiau ţipînd în capătul de sus al scării.

— Ah !..

O rafală de pistol-mitralieră veni din fundul sălii, întreruptă brutal de zgomotul sec al unui pistol laser. Téraï părea invulnerabil. Forţa sa uriaşă dezlănţuită domina mulţimea, pumnii crăpau capetele celor veniţi în ajutorul patronului. Se ridică în picioare şi azvîrli pe unul din ei pe deasupra mulţimii, încît nenorocitul se prăbuşi cu zgomot moale, zdrobit de dalele pardoselii, la doi paşi de Stella. Aceasta privea încremenită fără să vadă totuşi sîngele care se întindea sub el.

Téraï o zări.

— De ce naiba eşti în picioare ? urlă el, încetînd pentru o clipă să lovească ţeasta însîngerată de sub braţul sting.

— Ascunde-te, pentru numele lui D-zeu !

Dezmeticindu-se, ea îşi aminti de gloanţele care-i trecuseră pe lîngă ureche pînă acum şi se agăţă de marginea mesei, să se vîre sub ea. Dar prea tîrziu. Două braţe puternice o apucară prin surprindere şi vocea lui Jonathan Gale, strigă :

— O am pe protejata ta, Téraï ! Opreşte sau o ucid !

Uriaşul aruncă din braţe restul de om şi urlă :

— Încetaţi, încetaţi cu toţii !

Se aşternu liniştea. Cîţiva răniţi încercară penibil să se ridice dintre cadavre.

— Acoperiţi-mă ! Tu, Jonathan, dă drumul fetei. N-aveam de gînd să te ucid, ci numai să te învăţ că nu-i mai poţi jumuli cu jocuri măsluite pe muncitorii ăştia fără să plăteşti ! Dar, dacă insişti, pot să-mi schimb hotărîrea.

Şi înaintă pas cu pas.

— Opreşte-te, Téraï !

Vîrful unui cuţit o împunse pe Stella şi fata ţipă.

— Îţi dau 20 secunde, Jonathan, 20 secunde ! Dacă o omori, nu vei avea de-a face cu mine, Jonathan ! Te las lui Leó. Îl ştii pe Leó, nu-i aşa ? Îi place grozav să se distreze. Unu, doi, trei,...

— Vrei să mă intimidezi, Téraï ! N-ai să faci nimic atîta timp cît ea e în mîna mea şi n-am intenţia să-i dau drumul. Voi, ceilalţi, dezarmaţi-i ! Şi stingeţi focul !

— Zece, unsprezece, doisprezece...

Îngrozită, Stella număra şi ea, convinsă fiind că nici unul, nici altul n-ar da înapoi, că Jonathan n-ar fi ezitat s-o sugrume şi încerca cu disperare să-şi amintească lovitura pe care o învăţase Matsumoto, colegul ei de universitate.

— Şaptesprezece, optsprezece...

Uriaşul mai făcu un pas. Stella simţi braţul care o ţinea, încordîndu-se.

— Nouăsprezece... Îl cunoşti bine pe Léó ? Eşti sigur că vei avea curajul ?...

Fata înclină capul cît putu mai mult, muşcă cu sălbăticie încheietura mîinii păroase care ţinea cuţitul la gîtul ei. Téraï sări lateral pe perete, reveni ca o minge, părînd că-l scăpase pe Jonathan, se răsturnă peste o masă ce se făcu ţăndări. Stella auzi în spatele ei un zgomot groaznic de oase sparte şi căzu pe unul din puţinele scaune rămase intacte. Jonathan zăcea la pămînt, cu ţeasta deformată oribil. Téraï se ridica.

— Paul, vezi dacă mai e vreo sticlă întreagă ! Fetii o să-i facă bine ! Vouă, se adresă el fetelor din bar, vă las cinci minute să vă împachetaţi. Dacă durează mai mult, cu atît mai rău pentru voi, dau foc la tot ! Ludwig, anunţă pompierii să protejeze casele vecine ! Ah, iată ! Poftim, bea asta ! Cognac 2184 ! Rezerva patronului. Păcat, o să ardă cu restul, dar nu mai e timp ! Mai repede ! Luaţi răniţii noştri ! Şi pe ceilalţi... nu valorează cine ştie ce, dar să nu ardă de vii !

— Ar... ar fi putut să mă omoare bruta asta !

— Nici gînd ! Îi trebuia mai multă minte decît avea ca să omoare o femeie ! Nici eu nu ştiu dacă aş fi capabil, n-am încercat încă. Vino !

— Nu cred să mă ţin pe picioare.

— Bine, atunci am să te duc. Daţi-i drumul. „Doamnele" au coborît ? Tu, Moise, ai grenadele ? Dă-i drumul !

Trecu braţul pe sub picioarele fetii şi aceasta se trezi purtată ca un copil, pe pieptul uriaş.

— Te duc la hotel. Trebuie să-l trezesc şi pe Doc Murphy să ne repare mutilaţii.

Acestea fiind zise ieşi cu fata în braţe. Aerul răcoros al nopţii îi biciui faţa. Pe cer, două dintre cele trei luni ale lui Eldorado străluceau printre stele.

— Cred că pot merge acum.

Se auzi fluierul unei sirene care se apropie.

— Poftim, amicii de la poliţie ! Cît le-a mai trebuit să ajungă ! Să fugim, n-am poftă să-i întîlnesc în seara asta.

Fluieră scurt, modulat, apoi o luă la fugă, tîrînd-o aproape pe Stella pe străzile întunecate. Epuizată, ea pierduse numărătoarea străzilor, clătinîndu-se, împiedicîndu-se de trotuare. În sfîrşit, zări firma luminoasă a hotelului *Mondial*.

— Bună seara, *miss*, sau mai curînd, bună ziua, e ora patru şi jumătate dimineaţa. Aveţi o ruptură la gît, o să rămînă o cicatrice interesantă de arătat prietenilor dumneavoastră : „cum era să fiu spintecată !" Nu-i nimic ,dezinfectaţi-o totuşi, pumnalul lui Jonathan nu era prea curat ; îşi curăţa unghiile cu el. Şi dacă vreţi să discutăm despre afaceri, mă găsiţi la birou după orele unsprezece.

Într-unul din micile birouri ale poliţiei, ofiţerul de noapte reciti încă odată mesajul :

„Fiica mea, Stella Honderson, va sosi pe Eldorado în cargoul *Sirius* de la S.I.T. Să fie protejată cu orice preţ. Sînteţi responsabili de scuritatea ei. John Henderson."

Poţi să-i spui că fiica sa a petrecut noaptea cu Laprade şi sălbaticii lui ? Dacă ar afla vreodată bătrînul...

Ofiţerul contemplă melancolic perspectiva unui sfîrşit de carieră pe o planetă şi mai rea decît Eldorado şi suspină.

Capitolul III

SPRE CIMPIILE SĂLBATICE

Stella se trezi către ceasurile 11 ale dimineţii şi mai rămase întinsă o vreme, întrebîndu-se dacă nu cumva noaptea cu oamenii care se măcelăriseră şi se sugrumaseră în faţa ei nu fusese decît un vis. O durere vagă în regiunea gîtului îi aminti însă că şi ea fusese cît pe ce să moară acum cîteva ore. Se sculă şi făcu un duş rece, înghiţi două comprimate de Hyparsten — aşa spunea eticheta sa, se îmbrăcă şi, înainte de micul dejun, îşi strecură în buzunar un alt pistol cu ace, de data asta cu muniţie roşie.

Biroul lui Laprade se afla la două minute de hotelul Stellei, la parterul unui impozant edificiu gri. Firma de pe uşă indica : „Laprade şi Igricheff, Geologi — Consultanţi". Ea sună, intră cînd poarta automată se deschise şi imediat se retrase : mica anticameră era ocupată de un leu gigant. Animalul îşi ridică capul enorm a cărui frunte, contrar celor de aceeaşi speţă, era bombată ; întinse

o labă anterioară cu degetul mare opozabil, anormal dezvoltat şi lipsit de ghiare şi scoase nişte răgete ritmice. O altă uşă se deschise larg în fundul încăperii.

— Intraţi, *miss*. Fii cuminte, Léo, e o prietenă.

Laprade o aştepta aşezat la un birou imens de lemn. Nu avea nici un semn de la bătaia de noaptea trecută, în afara unei vînătăi uşoare pe obrazul drept. Pectoralii imenşi se vedeau bine prin cămaşa din mătase albastră, cu guler mare, care contrasta cu pielea bronzată.

— Luaţi loc, *miss* Stella Hendèrson.

— Îmi cunoaşteţi numele ?

— Ce copilărie ! Din registrul hotelului. Dar n-aveam nevoie nici de acolo. Vă cunosc pur şi simplu, *miss* Henderson, fiica lui John Henderson, de la B.I.M..

Ea avu o tresărire apoi vorbi :

— Nu neg. Dar m-am despărţit de familie.

— Zău ? Înseamnă că nu demult.

Scoase dintr-un clasor un număr vechi al *Intermondialului* şi i-l întinse.

— Da, s-a întîmplat chiar imediat după această recepţie. Tatăl meu ar fi vrut să mă mărit cu Johanssen, de la Biroul Plasticului. Am refuzat, m-am certat cu el şi am plecat de acasă. Nişte foşti colegi de universitate mi-au găsit un post la *Intermondial*.

— Şi ziarul ăsta vă plăteşte pe loc un reportaj mare ca să vă lanseze ? E frumos începutul ! Oricum, v-au făcut să călătoriţi într-un cargou ! S-auzim, ce vreţi de la mine ? Eu v-am oferit deja subiectul unui articol bun, cel puţin aşa cred : „noptile roşii" de pe Eldorado, sau ceva de genul ăsta.

— Fiindcă tot aţi amintit, cum de nu sînteţi arestat ?

— Eu ? Pentru ce ?

— Scandal, incendiu, crimă...

Téral ridică braţele în sus :

— Legitimă apărare, domnişoară ! Nu puteam să las să vă sugrume secătura aia de Gale ! Cum puteam asista la moartea domnişoarei Henderson, fiica marelui boss ! Aţi fost martoră că înainte de a ne opri la *Paradisul terestru*, nu se petrecuse nici un incident grav, nu-i aşa ? Poliţia depinde de tatăl dumneavoastră, ca de altfel tot ce există aici, în afară de mine, Ingricheff şi Léo şi ce ar fi făcut poliţia, cînd ea primise mesaj secret, codificat, să fiţi protejată cu orice preţ ! Tatăl dumneavoastră pare să vă mai iubească încă.

— Sînt fiica lui !

— E adevărat că mesajul a sosit puţin mai tîrziu.

— Şi cum aţi aflat ?

— Am mijloacele mele, un post de recepţie şi prietenul meu Stachinek, un foarte bun criptograf. Pe de altă parte, Gale nu era prea iubit aici. Îi excroca pe inginerl la fel ca pe ceilalţi şi dacă n-ar fi ştiut atîtea amănunte despre unii din ei şi să-i toarne pînă la urină... În sfîrşit, după cum vedeţi, e într-adevăr lamentabil faptul că bietul Jonathan să moară în incendiul *accidental* în propriul apartament. Şi să mai şi depozitezi, în casă, grenade incendiare cînd nu ştii să le foloseşti !

Ea rămase o clipă fără replică.

— Şi... nu vă temeţi de răzbunare ?

— Nimeni n-a încercat. Au contribuit la extinderea cimitirului din Port Métal. E curios cît mă poate proteja soarta. Totdeauna se întîmplă accidente dușmanilor mei. Ce pot face ?

Ea îl privi fără să vorbească, mirată de acest amestec de cinism, fanfaronadă și adevărată forță.

— Ce afacere aveți ?

— Aș vrea să fac un reportaj despre indigenii acestei planete. Mi s-a spus că numai dumneavoastră m-ați putea ajuta.

— E adevărat. Dar de ce aș face-o ? Ce interes am ? Și, mai întîi, sînteți cu adevărat ziarist, sau veniți să spionați aici, în contul tatălui ?

— Iată legitimația !

— Hm ! mă gîndesc că n-ar fi așa ușor, nici măcar pentru bătrînul Henderson, să vă aducă cu forța printre ziariști, mai ales că sînteți certați. Bine, să admitem că ați spune adevărul. Cum credeți că se poate realiza proiectul ?

— Nu v-aș putea însoți într-unul din turnee ?

El își prinse vîrful nasului cu două degete mari și prelungi totodată.

— Și cum va fi reputația dumneavoastră cînd veți fi petrecut șase luni singură cu mine, acolo ?

Cu un gest el arătă munții din interior.

— N-am putea lua cu noi și pe altcineva ?

— Pe cine ? Stachinck are nevoie de odihnă. Iar eu plec peste patru zile. Pot cere pe cineva la B.I.M. Demult mă tot pisălogesc ei să iau cu mine un tînăr de-al lor în bazinul Iruandika. O să mă întîrzie, voi pierde timp și eu am convingerea că timpul meu e prețios. Care-i avantajul meu ?

— Pot să vă plătesc...

— În natură ?

— Sînteți imposibil ! Nu înseamnă că dacă ieri mi-ați salvat viața aveți drepturi asupra mea !

— Nu ieri, azi dimineață. Și credeți că aș avea nevoie de drepturi pentru asta ? Dar ce să mai lungim vorba... Cît e ziarul dispus să plătească ?

— O mie de stelari.

— Prea puțin.

— Prea puțin ? Asta înseamnă 25 000 de dolari ! Cu banii ăștia aș putea organiza o expediție și...

— N-ați merge mai departe de marginile lui Nianga, chiar dacă ați ajunge acolo ! Sînt cîteva triburi nu prea primitoare, fără să mai vorbim de animale, de vegetație, de climă. 1 500 de stelari și merg.

— Vă credeam bogat !

— Și sînt bogat. Nu ca tatăl dumneavoastră, bineînțeles, dar suficient. Însă acum fac un serviciu. Și dacă încep să-mi închiriez serviciile la prețuri mici...

— La prețuri mici ! 1 000 de stelari !

— Pentru mine e un preț mic.

— Sînteți metis, nu-i așa ? Din armean ?

— Din chinez și din polinezian, de unde și prenumele meu, și puțin indian cree. Chinezul are destul de furcă să-l oprească pe indianul cree, pe Maori și pe Francez, care riscă uneori pre-

țioasa piele comună, într-o noapte ca asta, numai pentru amuzament. Astăzi el conduce. Atunci, 1 500 de stelari și vă iau. În preț intră și serviciile lui Léo și asta înseamnă mult.

— Fie. Mai aveți și alte condiții ? Să fac poate bucătărie ?

— În primul rînd, deviza noastră este : mergi ori mori. În al doilea rînd, în tot ceea ce-i privește pe indigeni, veți face întocmai ce vă voi spune și nimic altceva, fără comentarii. Deseori sînt susceptibili și nu vreau să risc să văd distrus fructul celor nouă ani de muncă pentru a mă apropia de ei, timp în care, credeți-mă, am trecut prin multe pericole. S-a înțeles ?

— Înțeles.

— Bun. Atunci iată lista cu ce trebuie să vă procurați. Am să încerc să conving B.I.M.-ul să-mi împrumute una dintre speranțele lor.

* * *

Stella însoți cu privirea elicopterul care-i lăsase pe vîrful colinelor din Timangua și care acum se pierdea în zare. Dispăruse după un nor. Atunci ea își plecă ochii peste pădurea care se întindea în formă de contrabas și aproape că regretă hotărîrea luată.

— La treabă ! Hai, bobocilor, adunați-vă ! Plecăm peste 10 minute ! Tilembé, Akoara, *Kénié dato siri ! Kénié !*

Supuși, cei doi hamali indigeni începură să împartă valizele aruncate grămadă.

— De ce n-am mers cu elicopterul pînă la cîmpia Birem ? Ne-ar fi scutit de mai bine de 100 km de mers.

Laprade se întoarse.

— Pentru că niciodată n-am avut intenția să merg spre munții Karamelole.

— Totuși, planul dumneavoastră de prospectare pe care l-ați depus...

Tînărul inginer de mine își lăsă fraza neterminată.

— Planul ! Mereu planul ! Nu mai pot eu de plan ! Bineînțeles că l-am depus, fără el B.I.M. nu v-ar fi permis să veniți cu mine, iar eu am nevoie de prezența dumneavoastră. Mergem în bazinul Iruandika, dar pe altă parte. Am reperat acolo așezări. Le puteți cartografia și expertiza. Vi le dau. Astea toate sînt la Umburu. După aceea, o să stăm cîteva luni la prietenii mei Ihambe și tînăra asta o să-și poată rezolva treaba. Dacă trebuia să găsiți dumneavoastră așezările, șase luni n-ar fi fost de ajuns. Auzi, domnule Achille Gropas ?

Tînărul păli.

— Îmi cunosc meseria, domnule !

— Nu mă îndoiesc ! Trebuie să fiți foarte tare la teorie, dar vă lipsește experiența. La drum !

— Deci, nimeni nu știe unde mergem ? Și dacă ne rătăcim ?

— N-o să ne rătăcim, domnișoară .Ș-apoi am un emițător. Să mergem, soarele nu așteaptă !

El se aplecă, aruncă pe spinare cel mai mare dintre pachete și, cu carabina în mînă, întinse pasul, urmat îndeaproape de leul său.

— Ce brută ! spuse tînărul grec.

— Poate. Haide, altfel rămînem în urmă.

Laprade se distanțase deja cu 100 m, însoțit de doi indigeni tăcuți. Stella își potrivi bagajul relativ ușor, cît putu mai bine și grăbiră să-l ajungă pe Laprade.

— Sînteți demult aici ?

— De șase luni, *miss*. E primul meu teren serios. Știu că n-am experiență, dar să mi-o spună în felul ăsta !

Ea zîmbi.

— Am impresia că Laprade ăsta e un fenomen !

— Un individ fără scrupule, mai curînd ! Necazul e că lui îi datorăm cele mai bogate mine.

— E chiar atît de bogat ?

— Da ! Și pentru că știe asta, ca singurul prospector independent ce se află, are niște pretenții exagerate în schimbul acestei favori. La început, grangurii de pe Terra au încercat să-l cumpere, apoi să-l intimideze și în final să-l vîneze. De fiecare dată au fost nevoiți să renunțe. În 2230, Biroul, sprijinindu-se pe lege, i-a declarat expulzarea. 24 de ore mai tîrziu, calea ferată la trecătorile din Kwalar era acoperită de o avalanșă de stînci încît au trebuit șase zile buldozerelor s-o degajeze, iar cele trei prerafinării, pe care le avem în munți, fuseseră inundate de indigenii care luaseră tot personalul prizonier. Atunci i s-a retras decizia și totul a reintrat în normal. El și leul, amîndoi sînt figuri de legendă printre triburi. Fără el, extinderea lucrărilor s-ar fi făcut doar prin foc și sabie și bănuiți ce-ar fi mai rămas din carta noastră restrînsă.

— Da, articolul 4 din declarația din 2098. Dacă Biroul ar fi avut carta mai mare...

— Nici o șansă. Ea nu se acordă decît plantelor nelocuite sau celor unde viața superioară e clasată ca necivilizată.

Guvernul federal e intransigent în acest sens. Nu e cazul alci. Indigenii sînt în majoritate în stadiul vînătorii, dar nu sînt stupizi și nici cruzi. Ar fi putut masacra personalul de la posturile noastre, acum patru ani. S-au înmulțit numai să-i intoxice, aruncîndu-le în apa potabilă rădăcini de kokokolo. Evită orice incident cu noi. Într-un fel e păcat. Eldorado n-ar fi rentabilă cu adevărat decît dacă ar fi exploatată intens, ceea ce ar presupune o colonizare masivă, pe care carta restrînsă o interzice. Sîntem numai 40 000.

— Vă grăbiți sau nu ?

Vocea care tuna îi făcu să tresară. Așezat pe un bolovan, Laprade îi privea cu un zîmbet răutăcios.

— Nu ascultați ce vă spune ,domnișoară. Toți cei de la Birou sînt niște fălarnici. Dacă i-am fi lăsat, ar fi spoliat și lumea asta cum au făcut-o cu altele, pentru ca doamnele elegante și domnii noștri de pe Terra să-și schimbe elicopterul și mașina de 3 ori pe an.

— Dar, dumneavoastră îi ajutați, găsindu-le mine !

— Ah, nu e periculos ! Nu vor putea exploata marea lor majoritate, dar își cumpără drepturile pentru cazul cînd legea exclusivă ar fi revocată. Să lăsăm astea ; mai bine priviți în jur. Nu-i frumos ?

O preerie umedă de munte cobora unduind spre pădure, pictată cu flori multicolore și bizare, cu cîteva stînci pline de mușchi ici și colo.

— Acum cîteva milioane de ani valea era plină de viață. Gheţarul cobora din munţii Toumbou la dreapta noastră, şerpuia acolo jos, apoi se aşeza pe cîmpia Kindo, la stînga. În perioada maximă a glaciaţiei, nivelul gheţii atingea aproape nivelul unde sîntem noi acum. Apoi clima s-a schimbat, gheţarul a dispărut. Dar morenele sale frontale barează cîmpia şi au provocat formarea unei mlaştini în spatele lor, o mlaştină care o să ne dea de furcă mîine. Apoi traversăm din nou pădurea, ajungem la marile cîmpii şi drumul va fi mai uşor.

— Sînt animale periculoase ?

— Da, cîteva. Sînt şi ţînţari sau în tot cazul omologii acestora care sînt la fel ca ei. Să mergem !

La amiază ajunseseră aproape pe fundul văii. Odată dejunul terminat, Laprade, scurtînd popasul, dădu semnalul de plecare.

— Vreau să ajungem înaintea nopţii la grotele din Dhôu, spuse el Stellei. E cel mai bun refugiu în regiunea asta.

Seara îi surprinse pe un vîrf stîncos, cu faleze abrupte, găurite de caverne şi adăposturi. Înaintară prudenţi, cu armele în mînă, leul mergînd înainte, dar cavernele erau goale şi nimic nu le tulbură somnul. Stella se trezi devreme a doua zi. Hamalii stăteau la gura peşterii, lîngă foc, iar fumul urca încet, luneca de-a lungul stîncii şi dispărea brusc, luat de vînt. Se sculă şi exploră puţin locul. În unghere, vreascuri de lemne uscate arătau că adăpostul era frecventat destul de des de Laprade sau de alţii. Pe perete erau gravate în piatră, nume : Bill Hickok 2212, Jean Carrère 2217, Louis Leblanc 2217, Ted Henderson 2221, (omonim sau rudă îndepărtată) G. Klein 2222. Apoi cu regularitate în fiecare an, Téraï Laprade. Scoase cuţitul şi adăugă numele său. Ceilalţi dormeau încă. Se aşeză şi notă cîte ceva. Cu un strigăt de bună dispoziţie, dintr-o săritură, Laprade fu în picioare.

— Léo ? Unde eşti ?

— A ieşit acum cîteva minute.

— V-aţi trezit deja ?

— De o oră.

— Ah ! somnul e slăbiciunea mea. *Trebuie* să dorm. Hei, mînerule, în picioare !

Îl împinse cu piciorul pe Gropas, care gemu şi se întoarse pe o parte înainte de a deschide ochii.

— Şi să mai spui că e unul dintre copiii cel mai buni ai Pămîntului de azi ! Uită-te la el ! Aş fi putut să-l omor de zece ori pînă acum ! Iată-l pe Léo. E-n regulă bătrîne ?

Se aplecă şi cuprinse cu braţele capul enorm.

— Léo, bătrînul meu prieten ! Numai tu mă poţi consola. Numai tu şi eu sîntem buni în lumea asta, două mari brute, omul şi leul.

Fiara răgi încet, un răget sacadat, aproape articulat.

— Credeţi că vă înţelege ?

— E un superleu, domnişoară ! Ce vă învaţă la şcoală ?

Tatăl meu lucra la Toronto cu Langley. Léo abia se născuse cînd imbecilii de fundamentalişti au ars laboratorul, acum 11 ani, sub pretext că se batjocorea opera lui D-zeu. Ca şi cum ar fi cunoscut secretul creaţiei divine, aceşti imbecili de plîns, care iau de căpătîi Biblia de la cap la coadă şi cu atît mai mult o adună-

tură de legende ale unui trib din epoca bronzului, decît ceea ce e cu adevărat divin şi care îi depăşeşte ! A ars tot : Langley, tatăl meu, părinţii lui Léo, fraţii şi surorile lui ! Pe el l-am salvat, dar tata a fost ucis de o bombă incendiară. Îmi pregăteam teza atunci. Mama a murit la scurt timp după asta. Apoi după ce fuseseră spînzuraţi cîţiva dintre criminali, foarte puţini, ca de obicei, am fugit nemaivoind să rămîn pe Terra. După un an petrecut pe Ophir II, cum Eldorado e capătul lumii, am venit aici împreună cu Léo. Are un procent de inteligenţă de 85%. Ori asta nu-l situează mai prejos de media umană. Încă două generaţii ca a lui şi am fi avut ajutoare pe planetele sălbatice, fiinţe mai preţioase decît bietul meu Léo. Vă daţi seama ce au făcut aceşti ticăloşi ? E singurul din toată specia sa, destul de inteligent ca să înţeleagă şi nu e suficient ca să-şi găsească uitarea în ceva care-l depăşeşte ! Aţi accepta să trăiţi singură între o lume de zei şi una de maimuţe ?

— Eu... nu ştiam toate astea...

— Oh ! dar m-am luat cu vorba ; de altfel poate mai există vreo speranţă. Ramakrishna, de pe Bohar IV, a reluat încercarea lui Langley şi a tatălui meu. Poate că într-o zi Léo va avea o consoartă. Normal ar trebui să trăiască 40 de ani. Să mîncăm ceva şi să plecăm !

Către orele 10 ale dimineţii ajunseră la mlaştină. Solul deveni moale, viscos, botinele se afundau şi se lipeau, ieşind din noroi cu un zgomot de ventuză deslipită. Léo sărea din piatră în piatră, scuturîndu-şi labele ca o pisică. Apoi, apa musti sub picioare şi mersul deveni şi mai anevoios. Între trunchiurile arborilor paluştri, apărură ochiuri acoperite de o vegetaţie acvatică şi trebuiră să le ocolească. Milioane de insecte zbîrnîiau şi, înainte să-şi continue drumul, Téral le unse tuturor mîinile şi părţile descoperite ale corpului cu un lichid uleios, aromat. Dar dacă majoritatea ţinţarilor au fost descurajaţi, cei mai îndrăzneţi înţepau totuşi şi Stella îşi simţi faţa umflîndu-se şi mîncărimii îngrozitoare la încheietura degetelor. Laprade ridică filozofic din umeri :

— Nu-i nimic de făcut ! O să vă obişnuiţi ; peste puţin timp n-o să mai suferiţi atît ; şi arătînd spre Gropas : Şi el la fel !

Tînărul inginer avea faţa buhăită şi ochii ca două liniuţe.

— Reacţia la venin diferă de la individ la individ. Pot să afirm că e într-o stare mai gravă decît dumneavoastră.

La prînz mîncară repede, cocoţaţi pe nişte buşteni putreziţi. Vrînd să se ridice, Stella alunecă şi căzu într-o groapă nu prea adîncă a mlaştinii. Laprade înjură.

— În picioare ! Repede ! Te-ai udat ?

— Leoarcă !

— Schimbă-ţi hainele imediat ! Ne întoarcem cu spatele. Nu cred să fie „niambas" prin apele astea, dar nu se ştie niciodată.

După ce Stella îmbrăcă haine uscate o porniră la drum.

— Spuneţi-mi, vă rog, ce sînt aceşti „niamba" ?

— Sînt... Pentru numele lui D-zeu !

Léo răgea, aruncînd laba înainte. Dintr-un canal apăru un cap triunghiular de reptilă. Deja Laprade trăsese. Capul se zgudui sub impactul glonţului.

— Un boa de mlaştină ! Bineînţeles nu e un boa veritabil, nici chiar o reptilă, dar îşi joacă rolul de minune. Dacă nu era Léo,

am fi trecut pe lîngă el, fără să-l vedem, iar acum cu siguranță cel puțin unul din noi nu mai trăia. Ating 15—20 metri lungime.

Se întoarse spre indigeni, îi întrebă ceva, nemulțumit.

— Sînt rari din fericire. Hamalii mei pretind că n-ar fi văzut nicodată aici boa. Îi cred, fiindcă eu am traversat mlaștinile de zeci de ori și e prima oară cînd îi întîlnesc. S-o ștergem, voi fi mai liniștit cînd vom fi departe de aici.

Seara, deja terenul urca și camparâ sub un arbore gigant, pe pămîntul uscat. A doua zi dimineață, Stella se simți obosită, cu febră, dar crezu că era oboseala drumului și lipsa de antrenament. Toată ziua zăcu. De două trei ori era cît pe cei să-i spună lui Laprade, dar se abținu : mergi sau crăpi, spusese el și ea nu vru să se plîngă. Se mulțumi să înghită pe ascuns două pilule de panvaccin.

Dormi rău în noaptea aceea și se trezi în zori. Totul era liniștit. Léo îi păzea așezat cu botul pe labele încrucișate. Laprade și Gropas dormeau mai departe sub cuverturi. Avea frison, dar simțea în stomac un nucleu fierbinte. Palpă încet și scoase speriată un țipăt : sub degete, puțin mai jos de ombilic, pipăi o umflătură ca un ou de găină, înfipt sub piele. Se îndepărtă puțin, își desfăcu bluza : în cercul de lumină al lanternei se vedea într-adevăr o umflătură roșie. Întorcîndu-se, o fulgeră durerea.

— Domnule Laprade !

Acesta sări în picioare cu pușca în mînă.

— Ce s-a întîmplat ?

— Ea îi explică și-l văzu pălind în lumina stearsă a zorilor.

— Cîte dureri ați avut ?

— Una singură.

— Uf ! Mai e încă timp. Gropas, scoală-te !

Îi trase un picior în coaste. Inginerul se sculă furios.

— Trusa, repede ! E o problemă de viață sau moarte ! Întindeți-vă, domnișoară, am să vă operez de urgență. N-aveți teamă, am mai tratat deja niște cazuri asemănătoare. Voi țineți-o să nu miște. Nu e timp pentru o anestezie ! Akoara ! Tilembé ! *Ota esi ral. Kila niamba eto !*

Cei doi hamali se repeziră și o apucară de picioare, Gropas îngrozit o ținu de brațe, iar Laprade flambă bisturiul și pensele. Îl dezveli burta, apoi cu un gest rapid și precis deschise umflătura. Sîngele țîșni Laprade tamponă, și mări încet tăietura. Pe jumătate moartă de frică, fata gemu de durere, neîndrăznind să se miște. Laprade introdusese pensele în rană.

— Asta e ! Sînteți salvată, era și timpul. Aruncă pe jos o formă albicioasă, plină de sînge și puse în plagă un antiseptic.

— Dacă mi-ați fi spus ceva de ieri, am fi putut evita operația, înghițind niște chininâ. Cîteva minute mai mult și ați fi fost moartă. Uitați-vă, era copt, acum plesnește !

Ea întoarse capul și urmări gestul mîinii uriașului. Jos, masa albicioasă se topise și din ea ieșeau o mulțime de globule vîscoase, amiboide.

— Akoara, *sita éto !*

Hamalul turnă spirt peste viermuială și-i dădu foc.

— Ce era ?

— Un niamba, pe care l-aţi cules ieri, cînd aţi căzut în apă. Sînt animale parazite care se introduc sub pielea abdomenului, proliferează foarte repede într-un înveliş apoi, cînd sînt copţi, secretă o diastază care distruge peretele intern şi se răspîndesc în intestine. Odată pătrunşi aici, totul e pierdut — nu-ţi mai rămîne decît să-ţi zbori creierii. Te mănîncă de viu! Doamne, dar n-aţi simţit o înţepătură violentă cînd aţi căzut?

În timp ce vorbea, îi prinse cu agraforul două copci. Fata se strîmbă de durere.

— Ba da, dar n-am dat atenţie. Tocmai îmi schimbam hainele şi am crezut că era un ţînţar.

— Trebuie să fii atent la orice în mlaştinile astea blestemate. Ieri, v-aţi simţit febrilă, epuizată, nu-i aşa? Ar fi trebuit să-mi spuneţi!

— Aţi fi putut să vă neliniştiţi de sănătatea mea, în loc să căutaţi păduchii leului.

— Léo e ca un copil în anumite privinţe. Dacă nu m-aş fi ocupat de el, s-ar fi umplut de paraziţi. Dar dumneata eşti adultă, se pare. Acolo unde mergem, dacă nu sînteţi capabilă să vă îngrijiţi singură, n-o s-o duceţi mult. În sfîrşit, trebuia să vă previn. Şi mă întreb de ce n-am făcut-o!

— Şarpele a apărut tocmai cînd vă întrebasem.

— Nu e nimic, trebuia să mă gîndesc la asta. Eu sînt şeful, sînt deci răspunzător. Dacă vi s-ar mai întîmpla vreodată şi aţi fi singură, nu ezitaţi să vă operaţi singură. După a doua durere mai sînt şanse, învelişul nu se deschide încă. După a treia... Acum, că am pansat cu balsamul acesta cicatrizant, în două zile vom putea pleca.

În româneşte de Anca Obrocea

(Continuare în numărul următor)

francis carsac

PARAZIȚII LEULUI

Redactori : VIOREL PIRLIGRAS, DANIEL
CRISTIAN DUMITRU, DODO NIȚĂ
Prezentare grafică : VIOREL PIRLIGRAS

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

Pe Eldorado, o planetă bogată în metale rare sau prețioase, sosește într-o bună zi miss Stella Henderson, ziaristă la Intermondial. Aceasta frumusețe a anilor 2200 pare hotărîtă să realizeze un reportaj despre populația indigenă — umanoizi a căror civilizație variază de la epoca de piatră la epoca de fier. Teral Laprade, un urias a cărui loialitate, cinste, onoare, salariații companiei de exploatări miniere pe nume B.I.M. o pun la îndoială, acceptă să-i fie călăuză în ținuturile sălbatice. Noaptea Prospectorilor, marea petrecere dinaintea plecării, reușește să-l așeze pe Laprade, cel puțin din punctul de vedere al Stellei, în categoria aventurierilor. Cazinoul „Ciinele Galben", incendiat în acea noapte de pomină, încă mai fumegă cînd cei doi, urmați de Léo — un superleu ce nu se desparte de Teral — pornesc la drum. Stella și Gropas — un prospector al companiei B.I.M. — au parte încă din primu zi de surprize. Imobilizată două zile de o niamba, una din viețuitoarele mlaștinilor planetei sălbatice, ce incubează în corpul uman, Stella scapă cu bine datorită intervenției rapide a lui Laprade. Drumul pînă la așezările poporului Ihambé este, însă, lung, iar surprizele nu s-au terminat.

Ed. SFVA — (467)/2 — mai 1990

Capitolul IV

URMĂRIREA UMBURUȘILOR

Stella se odihnea sub acoperișul de crengi, întinsă pe spate, cu capul pe un sac. Coliba, deschisă în fața ei, oferea vederii un șir de doisprezece arbori gigantici care înălțau spre cer trunchiurile netede și solide. La douăzeci metri înălțime explodau într-un frunziș des, boltă prin care răzbătea, filtrată numai o lumină submarină. Printre arbori solul era aproape gol, pe ici pe colo citeva ierburi maladive, lipsite de soare.

Laprade construise adăpostul bombănind, vorbind de timpul pierdut, de dificultatea de a găsi carne proaspătă, blestemîndu-i pe incapabilii care nu-și pot purta singuri de grijă. Și totuși, fără a înceta să înjure, îi împletise Stellei un pat de ramuri tinere.

Așezat în fața ușii, aproape de jarul din care se înălța un fir subțire de fum, Gropas își scria jurnalul. Ea îl studie : spatele lat întindea cămașa udă de sudoare, mușchii fremătau pe antebrațul gol, în răstimpuri îi putea zări profilul trasat sub părul negru și ondulat, tuns scurt. Se miră atunci că i se păruse firav. Era drept că pe lîngă Téraï orice om normal părea o stîrpitură. Laprade dispăruse împreună cu haïnalii.

— Domnule Gropas !

Acesta întoarse capul, se ridică și veni spre ea.

— Ah ! V-ați trezit, domnișoară. Cum vă mai simțiți ?

— Mai bine, mult mai bine. Cred că vom putea pleca mîine, cu douăzeci și patru de ore mai devreme decît prezisese amicul nostru. Asta poate că o să-i redea buna dispoziție.

— Mă îndoiesc. Ce căpcăun !

— Nu trebuie rău judecat. E un singuratic și n-a prea avut noroc. Cu capacitatea lui ar fi trebuit să ocupe un post important într-o universitate sau într-o companie. Drama care s-a petrecut în 2223 a făcut din el un exilat. N-are ca prieten decît leul...

— Animalul ăsta ! Îmi produce groază !

— De ce, Léo e foarte drăguț chiar dacă pare să ne ignore.

— Un... un animal n-are dreptul să gîndească !

— Dar, domnule Gropas, sînteți inginer ! Nu încurajați superstițiile stupide ! În privința asta sînt de aceeași părere cu Laprade, să știți ! Incendierea laboratorului de zoopsihism din Toronto a fost o crimă oribilă și idioată !

— Poate...

— În tot cazul, dacă aveți altă opinie ascundeți-o. Îl cred pe Laprade capabil să vă ucidă dacă ați spune asta în fața lui.

— Ah, îmi dau seama. Dar iată-l că vine.

Téral tocmai apăruse între doi arbori, tăcut ca o umbră. În urmă, cei doi hamali, în șir indian, purtau pe umeri o creangă groasă de care atîrna un patruped cornut. Léo încheia marșul, cu un aer satisfăcut și cu botul murdar de sînge.

— Iată cu ce ne vom schimba conservele ! E o capră de pădure, *Pseudocapra sylvestris*. Fără leul meu am fi pierdut-o. Nu-i așa *Léo ?*

— Ce ne-am face noi fără Léo, ironiză Gropas.

Laprade se întoarse ca mușcat de șarpe.

— Nu știu ce v-ați face dumneavoastră, domnule inginer, dar știu că în ceea ce mă privește, el mi-a salvat viața de multe ori. Și dumneavoastră de asemenea, cînd eram aproape de boa și nu-l văzusem. Ați fost primul mușcat, se spune că le place la nebunie carnea fezandată. De altfel, dacă nu vă place Léo, pădurea e mare ! Drumul meu merge pe acolo, restul e al dumneavoastră.

— Domnule Laprade, Gropas n-a vrut să vă jignească !

— Nu mai lipsea mult ! Cum vă simțiți ?

— Mai bine. Cred că voi putea merge mîine dimineață.

— Perfect. Deci plecarea mîine în zori.

Apoi se întoarse spre hamalii care tranșau capra.

„Ar fi putut să-mi laude curajul, gîndi Stella. Are dreptate grecul, nu e decît o brută".

Pădurea se termina brusc. După o cortină groasă de liane și hărțișuri, giganții silvestri se opreau deodată și dincolo nu era decît o pantă lină acoperită de ierburi înalte, ce se întindeau spre colinele rotunjite, pînă la orizont. Ici și colo, boschetele rupeau monotonia pădurii virgine. Soarele zdrobea această imensitate roșcată și după lunga ședere în penumbră, clipiră multă vreme pînă să se obișnuiască cu lumina orbitoare.

— Țara Umburușilor. Se întinde peste tot versantul stîng al bazinului Iruandika. Mai departe se află domeniul Ihambéilor, prietenii mei.

— Și Umburușii ?

— Ei, juma-juma. Nu prea știu cum să-i iau. M-au primit bine întotdeauna, dar fără căldură. În aceste coline se găsesc zăcămintele acelea bogate despre care v-am vorbit, Gropas. Dacă B.I.M.-ul ar construi pe Iruandika un canal navigabil pentru cele-

mai mari şlepuri, atunci ar putea să-l exploateze. De la marea Ktot la Port-Métal există deja cale ferată.

— Şi ce fel de zăcăminte sînt ?

— Ah, cîte puţin din fiecare : germanium, crom, nichel, litiu, galliu mai ales, mult beriliu pietros. Eu n-am aruncat decît o privire fugară. Rămîne să delimitaţi dumneavoastră filoanele, minele secundare, etc.

— Mă veţi ajuta ?

— Timp de o lună. Apoi vom merge la Ihambéi dar acolo să n-aud de prospectări, înţeles ?

— Dar de ce ?

— Pentru că Ihambéii îmi sînt prieteni şi nu vreau să fie plictisiţi !

— Şi dacă Umburuşii sînt ostili ?

— E treaba dumneavoastră cum vă descurcaţi. Însă nu cred că e cazul. Se află în epoca pietrei şi habar n-au de minereuri.

— E adevărat zvonul ăsta că munţii Hétio sînt plini de metale rare ?

— Cine a spus asta ?

— Mac Léod...

— Mac Léod e un imbecil. Dacă s-a prăbuşit cu avionul în munţii Hétio şi — între noi fie spus, mi-am riscat viaţa să-l caut — asta nu înseamnă că e şi competent ca geolog !

— A adus eşantioane !

— Pe planeta asta poţi găsi totdeauna cîteva eşantioane bogate. Ce să mai vorbim, nici nu poate fi vorba ! Munţii Hétio sînt sacri pentru toate triburile şi chiar pentru imperiul Kéno. N-am putut afla încă de ce, şi e periculos să pui întrebări prea precise despre acest subiect. Dacă amicii mei Ihambéi ar fi aflat că am aterizat cu elicopterul pe Rossé Mozell, al lor „Muntele Zeilor", nu mi-ar fi rămas decît s-o şterg şi încă repede !

Aşa încît, atît timp cît ne aflăm la unii sau la alţii, nici un cuvînt despre munţii Hétio !

Seara, făcură popas pe malul unui mic riu, Mokibata, afluent de stînga al unui Irundika şi, pentru prima oară, Laprade nu se bizui în întregime pe Léo, pentru securitatea grupului. Schimbară paza pe rînd. Toată după-amiaza superleul bătuse drumul la dreapta şi la stînga, întorcîndu-se din cînd în cînd să dea raportul ; odată, Laprade se oprise îndelung să studieze urmele în noroiul pe jumătate uscat : lîngă amprente de diverse animale, două tălpi se imprimaseră în noroi, două tălpi aproape umane, cu degetele ceva mai lungi.

— Un vînător. Merge repede, sprinten. Cînd a sărit aici şi-a pierdut corectorul de vîrfuri ale săgeţilor de silex. Probabil e un om din tribul ihimi.

Noaptea trecu totuşi fără alarmă. Dimineaţa, traversînd vadul peste riu, merseră repede prin savana monotonă populată de turme de ierbivore. Nu se opriră decît cîteva minute la prînz, să mănînoe.

— Vreau să ieşim din teritoriul ihimi înainte de amurg, spuse Téraï. Sînt oameni certăreţi şi ultima oară cînd i-am văzut, acum trei luni, erau extrem de agitaţi. Vecinii lor, Mihoii, sînt mai calmi.

La ora cinci după-amiaza, Léo, care forma ariergarda, apăru ca o flacără roşcată sărind din tufă în tufă.

Purtă o scurtă „conversaţie" cu Laprade.

— Sîntem urmăriţi. Douăzeci de oameni ! Să ne grăbim !

Contactul avu loc puţin înainte de a se înnopta. Léo răgi subit. Laprade se întoarse şi încărcă puşca cu un gest sec.

— Pentru Dumnezeu, faceţi ca mine ! Palid, dar hotărît, Grospas se aşează lîngă el. Stella simţi un fior pe şira spinării. Cîmpia părea goală, nici un boschet prin împrejurimi. Sub razele oblice, roşii, ierburile se ondulau, ascunzînd parcă duşmanii. Hamalii lăsaseră jos baloturile şi făceau ariergardă cu puştile în mîini.

La 50 m, apărură nişte siluete împestriţate de culori vii.

— La dracu ! Sînt tatuaţi pentru luptă ! Nu trageţi fără ordinul meu, nu scoateţi nici o vorbă şi orice s-ar întîmpla să mă ascultaţi orbeşte !

Un bărbat se desprinse din grup şi se apropie încet. Cînd se află la zece paşi, ridică mîna dreaptă, cu palma întoarsă spre ei. Laprade nu se clinti, dar Stellei îi păru că se destinse puţin.

Indigenul rămase un moment în poziţia aceasta, fără să vorbească şi ea putu să-l examineze pe îndelete. Era foarte înalt, mai mult de şase picioare, cu umeri laţi şi slab. Părul negru, răsucit în coc pe vîrful capului purta patru pene de *Pseudoavis gigas* care tremurau uşor în vîntul serii. Faţa era primitivă, sălbatică de dantela de culori stridente, verdele şi violetul care o tatuau. Între culori pielea părea bronzată. În mînă ţinea un arc, pe spate atîrna tolba de săgeţi, iar la brîu purta două lame de silex ascuţite, cu mînerul de gumă.

— *Aké, Tohira !* spuse Laprade.

— *Aké étou, Tohira ma !*

— Merge bine, şopti Téral Stellei, răspunde la salutul meu.

Apoi schimbă cîteva fraze cu sălbaticul.

— Nu vor să rămînem pe teritoriul lor. Şi cum nici n-aveam intenţia asta, se poate aranja. *Imo romania Iruandika, Tohirá !*

Faţa războinicului se întunecă.

— *Ana Iruandika ! Iruandika manon Umburu !*

— *Iruandika manou Ihambé, ko !*

— *Ihambé schlafa !*

El scuipă cu un aer de dezgust.

— *Umburu imino Ihambé, ôia Ihimi ?*

— *Ihimi imino ! Miho schlafa ! Erguen irité ko !*

— Se strică treaba. I-am spus că mergeam spre Iruandika. Nu e de acord. Pretinde că rîul aparţine Umburusilor. I-am spus că şi Ihambéilor şi mi-a răspuns că sînt în război cu aceştia. La drept vorbind, urmarea discursului său pare să spună că numai Ihimii sînt în război. Ei vor să ne întoarcem. Am să-i cer răgaz pînă mîine.

— *Erguéni ko to itira, Egara tlmi.* (O arătă pe Stella). *Assinossi Tohira guéba.*

Războinicul ezită, se apropie de Stella, o privi îndelung.

— *To itira, né !*

Se întoarse cu spatele şi se îndreptă ţanţoş spre oamenii săi.

— Uf ! Am obţinut răgazul !

— Ce voia de la mine ?

Apoi avu o lungă conversaţie cu superleul. Ţinu superleului o lungă conferinţă, explicîndu-i cu răbdare de mai multe ori ce avea de făcut.

— Şi mai ales, cînd se vor apropia, să fugi pe urmele noastre şi să te ascunzi. Fără bătaie, înţeles ?

Léo părea prea puţin convins.

— O să le găseşti, du-te ! Fă-ţi rondul !

Era noapte acum şi un vînt răcoros culca ierburile şi fumul de jăratic. Doi ochi punctară întunericul, la frontiera luminii roşii. Léo se întorcea.

— Nimic ? Să mergem. Eu sînt primul, urmaţi-mă, apoi Gropas şi Tilembé. Akoara va închide marşul. Fără zgomot şi nu ridicaţi capul. Dacă vă muşcă vreo reptilă veninoasă să crăpaţi în linişte !

Ei se fofilă printre graminee în patru labe, cu puşca în bandulieră. Stella făcu la fel. Foarte repede se convinse că nu era uşor. Arma îi aluneca, o stînjenea şi trebuia să o arunce mereu pe spate cu umărul.

— Linişte ! — se auzi, înăbuşită, vocea lui. Parc-aţi fi în piaţa Operei !

Ea era să pufnească în rîs şi pentru o clipă teama se risipi. Dar încet, încet, oboseala se instală. I se păru că nu va termina niciodată tîrîşul prin iarba tăioasă. O dureau rinichii şi nu mai avea piele la genunchi şi la coate ! Într-un rînd atinse cu mîna ceva vîscos care colcăia.

În sfîrşit Laprade se ridică.

— Puteţi merge în picioare.

Ascultă în noapte cu atenţie. Departe în spatele unui teren ondulat, o lumină roşie, marca locul focului lor.

— Înainte !

Noaptea nu se mai sfîrşea. Lunile dezvăluiau vag peisajul dar lumina lor confuză mai curînd masca obstacolele sau denivelările solului. De mai multe ori ea se împiedică, alteori Gropas o izbi în spate, scuzîndu-se cu o voce scăzută. Numai Laprade şi cei doi hamali mergeau fără poticneli.

Zorii aduseră cu ei frigul. Stella tremura în hainele subţiri şi regretă capa abandonată. La primele raze ale soarelui, Laprade se opri sub un arbore şi se căţără cu agilitate. Stella se rezemă cu spatele de trunchiul noduros şi cu picioarele înţepenite de oboseală.

— Nu văd nimic. Totuşi, la ora asta, ei trebuie să-şi fi dat seama că i-am tras pe sfoară. La drum !

Marşul reîncepu neiertător. Stella îşi revenise puţin şi picioarele-i mergeau automat. Către orele nouă ale dimineţii făcură popas pentru micul dejun. Cînd vru să se ridice simţi nişte dureri atroce în muşchii picioarelor.

— Drace ! Şi sîntem abia la început !

Téraï se aplecă asupra ei şi mîinile sale enorme îi masară muşchii dureroşi cu o fineţe surprinzătoare.

— Curaj ! Prima zi e cea mai dură !

— Ştiu. Am avut aceleaşi dureri cînd am escaladat Everestul !. Aici, cel puţin nu e frig !

Marşul dură toată ziua. Seara, Léo îi ajunse din urmă. Cu cîteva răgete îl înştiinţă pe Laprade că urmărirea începuse, dar duşmanii nu erau mai mulţi. Mai merseră încă o bucată de noapte, apoi dormiră cîteva ore într-o albie de rîu seacă, cu pereţii abrupţi. Ziua a doua trecu ca un vis. Mergeau acum drept spre Est, după ce, cîţiva kilometri urmaseră firul unui pîrîu pentru a-şi pierde urmele. Apa rece făcuse bine picioarelor obosite ale Stellei, dar apoi marşul deveni un supliciu, pînă cînd se obişnui din nou cu efortul.

Tot astfel se scurseră şi următoarele două zile. Puţin cîte puţin, Stella se epuiza. Gropas nu era nici el mai breaz, se împleticea. Laprade tras la faţă de nesomn, îşi întrebuinţa o parte din timpul de odihnă cercetînd în urmă apropierea inamicului, şi mai alerga încă cu paşi mari de titan. În a patra zi la amiază, fata se prăbuşi după ce poposiră şi nu se mai putea ridica. Gropas, întins şi el pe jos, respira greu, sacadat. Laprade îi privea cu amărăciune.

— Zdrobitoare oboseală ! Mai ales pentru el ! Şi mai vrea să studieze ! Fie ,o să riscăm. Plecăm la noapte.

Epuizată, fata adormi imediat. Visă că se afla pe un vas şi că ruliul o izbea de peretele din cuşetă.

— În picioare ! Repede ! Se apropie !

Într-o tresărire ea se ridică pe jumătate şi ţipă. Tot corpul îi plîngea de durere şi de oboseală. Cerul era curat, fără norol şi razele apusului luminau din spate silueta lui Laprade cu puşca în mînă.

— Repede, Léo i-a reperat !

Ea se ridică încet de jos şi îşi întinse membrele sfîrşite.

— Nu ştiu dacă am să pot merge !

— Oh, ba da, veţi merge ! Ştiţi ce le fac prizonierilor ? Întîi le smulg părul fir cu fir, apoi le ard degetele, apoi...

— Destul !

Un strigăt se înălţă din locul unde era aşezat Gropas. Acesta se rldică anevoie.

— Dacă am fi avut un elicopter, în loc să mărşăluim ca în vremurile preistorice...

— În elicopter ai să găseşti filoanele, cretinule, replică uriaşul dispreţuitor. Geolog de cabinet, mergi şi tacă-ţi gura !

Plecară în sfîrşit. La orizont, în ierburile înalte nu se zărea nimic. Stella făcu această remarcă.

— Sînt mai aproape decît credeţi. Priviţi bine înălţimea acestei ondulări. Aţi văzut ?

O formă verticală curbă apăruse ca un fulger între două tufişuri.

— Curaj ! Nu mai avem decît zece kilometri pînă la limita ţinutului Mihos. Dacă ajungem acolo, sîntem salvaţi. Ihimii n-or să îndrăznească niciodată să ne urmărească dincolo de frontieră ! Sînt geloşi pe treburile acestora de vînătoare şi ar fi un „casus belli", chiar dacă aparţin toţi aceluiaşi mare trib. Curaj, Stella !

Ea îl privi mirată. Era pentru prima oară cînd îl spunea pe nume. Se simţi tulburată şi reconfortată.

Şi fuga continuă printre vîlcele şi coline pînă ce Gropas se prăbuşi la pămînt.

— Eu nu mai pot. Salvați-o pe ea. Eu am să încerc să-i opresc.

Fără să răspundă uriașul se aplecă, îl apucă pe tînăr și-l aruncă pe umăr ca pe un sac.

— Înainte !

Dar încetul cu încetul, oboseala își spuse cuvîntul. Respirația i se acceleră și deveni șuierătoare și atunci îl lăsă jos pe inginer.

— Nu te mai pot duce. Încearcă să ne urmezi. Ți-l las pe Léo.

După cîteva minute se auzi o împușcătură. Se întoarseră. Gropas țintea din nou. Un strigăt se înălță din ierburile înalte, apoi o ploaie de săgeți se abătu asupra Grecului. Téraï ridică din umeri.

— S-a zis cu el ! Păcat, cu cîteva aventuri în plus ar fi putut deveni un prospector acceptabil !

— Nu putem face nimic ?

— Ba da ,bineînțeles ! Să murim cu el !

Téraï luă pușca, scrută tufișurile și trase două focuri. Se auziră alte strigăte de durere și ură. Gropas alerga acum spre ei, într-o cursă de animal istovit și cîteva clipe aceștia crezură că el îi ajungea. Dar se împiedică într-o tufă de ierburi, căzu și cînd se ridică era prea tîrziu. Două săgeți i se înfipseră în spate. Rămase încă în picioare, clătinîndu-se, trase o rafală de carabină și căzu cu fața la pămînt. Cu un urlet demonic, un Ihimi apăru dintre ierburi cu o sabie scurtă în mînă.

— Nu te uita !

Ea rămase nemișcată, împietrită de oroare. Sabia lovi de trei ori, omul se ridică ținînd de păr capul inginerului. O formă roșcată se strecură în spatele lui și craniul Ihimi plesni sub lovitura unei labe imense.

Deja Léo se arunca asupra unui alt dușman.

— S-o ștergem, Dumnezeule mare ! Frontiera e acolo, de partea cealaltă a pîriului ! Tilembé ! Akoara ! *Faga Faga !*

Cei trei bărbați țintiră și împușcăturile din hățișuri se repercutară în ecou prin colinele apropiate. Ihimi apăreau o fracțiune de secundă între mărăcinișuri, fugind spre ei, aplecați înainte. Din cînd în cînd, cîte unul se îndrepta și-și întindea arcul și săgeata, șfîșiind aerul, vibra la cîțiva metri de Pămînteni.

— Al șaselea — spuse Laprade, strecurînd un nou încărcător în armă.

Léo hărțuia în contul său pe dușmani, sărind ici și colo în spinările lor ,acum foarte aproape. Tilembé zăcea pe jos cu mîinile crispate pe gîtul străpuns de o săgeată. Ceva izbi umărul Stellei, o înțepătură violentă. Puțin lipsea să fie în plin. Șocul o trezi din amețeală, ochi la rîndul ei căutînd să nimerească formele fugare. Brusc, ținti una dintre ele : șeful cu care vorbiseră, tare demult i se părea de atunci. Apăsă pe trăgaci și pentru prima oară în viață ucise un om.

— Bravo Stella, bine ochit ! S-a terminat, Léo tocmai l-a omorît pe ultimul, cred.

Liniștea se așternu peste savană. Încet, cu prudență, Laprade înaintă. Nu se mișca nimic. Se aplecă peste cadavrul decapitat al inginerului, scotoci buzunarele și scoase un portofel pe care-l

VIGREL

deschise. Din el căzu fotografia unei fete, purtînd pe verso, scris în limba engleză: „Pentru Achille, cu toate gîndurile bune, logodnica sa, Lucy".

— Avea o logodnică, imbecilul! Ce-o fi căutat aici? Şi ticăloşii ăştia ai B.I.M.-ului, care trimit pe o planetă sălbatică un bebe abia înţărcat! Acum o să trebuiască să-l îngropăm în solul acesta inuman! La dracu'!

Ea îl privi şocată, cu reproşul pe buze. Dar ceva pe chipul lui Téraï o' opri. Sub pleoapele grele, ochii îmblînziţi păreau umezi.

— Eşti bucuros să cauţi noi filoane în ideea unei promovări care îţi permite să te întorci mai repede pe Pămînt! Şi crăpi ca un cîine sub săgeţile sălbaticilor, departe de tot ce iubeşti! Tîrîturi de specie umană! Akoara, *gadi ontoubé!*

Indigenul se apropia, purtînd cadavrul camaradului său. Desprinse de la centură o lopată mică şi începu să sape solul. Humusul era negru şi cald şi exala un miros străin.

— Cunoaşteţi vreo rugăciune? Cred că el era credincios. Eu...

— Era ortodox, fără îndoială, şi eu nu cunosc decît serviciul protestant, spuse ea.

Téraï ridică din umeri.

— Dragă prietenă, dacă Dumnezeu există, se sinchiseşte prea puţin de aceste subtilităţi. Să mergem.

* * *

Stella ridică ochii, după ce termină rugăciunea. Téraï nu mai era lîngă ea, ci studia cu un aer nemulţumit sabia scurtă cu care sălbaticul decapitase pe Gropas.

— Mă întreb unde a găsit animalul, cuţitul ăsta de abator! E prima oară cînd văd aşa ceva în mîinile lor! Oh! Presupun că trebuie s-o fi furat unui prospector. Eşti gata?

El aruncă o ultimă privire peste cele două morminte apropiate.

— Ultima fraternitate, poate singura. Hai să plecăm.

El purta pusca sa în mînă, pe cea a lui Gropas la piept. Traversară pîrîul, urcară o pantă. Léo dispăruse înainte ca cercetaş. Departe, foarte departe, o coloană de fum aurită de soarele apusului, urca deasupra tufelor iar vîntul le aduse tam-tam-ul surd al unei tobe. Téraï se opri atît de brusc, încît fata se împiedică de el.

— E rău. Mihos par a fi şi ei în război. Secătura aia de şef pe care l-ai ucis îmi povestise nişte grozăvii de care mă tem. Sîntem într-o situaţie dificilă!

— Ce vom face?

— O să trecem totuşi. Odată ce am trecut Iruandika, sîntem scăpaţi. Dar mai avem încă peste cincizeci de kilometri şi va trebui să ne strecurăm la căderea nopţii printre două sate.

Noaptea trecu fără nici un incident. Dimineaţa savana se ondula în faţa lor, în mici coline, sub cerul senin. Téraï mergea primul, urmat de Stella, Akoara închizînd marşul. Léo dispărea din timp, revenea să-şi facă raportul şi pleca din nou. Spre amiază

trebuiră să se oprească din cauza unei turme mari de cornute care trecu, amintind, prin cocoașă și barbă, bizonii.

— E rău! Dacă trec în goană înseamnă că sînt oameni pe urmele lor, și încă mulți. Trebuie să ne ascundem, să așteptăm să ne depășească. Akoara *etin niké tito mé ?*

— *Iga mé, Rossé Moutou !*

— Akoara știe o grotă acolo. Să mergem.

Peștera era la cîteva sute de metri, o văgăună în malul rîpos al unui pîrîu secat. Intrară acolo. Téraï desenă o hartă schematică pe nisip.

— Iată unde ne aflăm. La 10 km de aici sînt cele două sate gemene Tiru și Tirno care păzesc intrarea unui defileu larg, unde curge Bosu, afluentul Iruandikei. La douăzeci de kilometri mai departe e rîul și teritoriul Ihambé. Acolo pot garanta securitatea voastră. Așteptăm noaptea și încercăm să trecem. Ce vrei, Léo ? Ei sînt acolo ? Rămîneți aici !

El se aplecă, se strecură prin intrarea strîmtă a grotei și dispăru de sub ochii Stellei. Timpul se scurse părînd nesfîrșit. Nici un zgomot nu penetra în interiorul grotei. Obosită de atîta așteptare, fata luă pușca și scoase capul, prudentă. Téraï nu era nicăieri. Tot întorcînd capul îl zări în sfîrșit lipit de perete, în dosul unei tufe. Se strecură spre el, încet. Văzînd-o, avu un gest contrariat, apoi îi spuse în șoaptă :

— Fii atentă ! Sînt la mai puțin de 100 de metri.

Ea privi de jur împrejur. La stînga, cele din urmă cornute nu mai erau decît niște umbre într-un nor de praf și în urma lor goneau în salturi o sută de indigeni înarmați cu arcuri și săgeți.

— Mare vînătoare, spuse Téraï. Nu sînt periculoși decît dacă ne descoperă urmele, dar cred că sînt prea ocupați cu vînatul. Peste puțin timp vom putea pleca.

Urmăriți și urmăritori se pierdură în depărtare. Téraï scoase un suspin de ușurare.

— Uf ! Iată-ne scăpați pentru moment. O sută de oameni ar fi fost prea mulți chiar pentru Léo și pentru mine !

— Au apărut alții, la dreapta !

Niște siluete se vedeau abia între două boschete. Geologul înjură încet.

— Ce mai e iarăși cu... Dar...

Scoase binoclul din toc și îl reglă febril.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, au și puști ! Și nu sînt la vînătoare, sînt războinici ! Privește-le coafura !

Îi dădu fetei binoclul. Cei patru bărbați purtau penaj și aveau obrajii proaspăt pictați.

— Ce facem ?

— Așteptăm. Oricum o să-i căsăpesc !

— De ce ?

— Există printre ei unul sau mai mulți ticăloși care fac din nou vechiul joc : înarmează o parte din indigeni contra altora. Și i-au ales pe Umburuși, bineînțeles ! Singurii care sînt războinici într-adevăr. Îmi trebuie puștile ca dovadă la Biroul de Xenologie !

Stella simți un fior rece în spate : B.I.M.-ul ar folosi aceste metode verificate, dar ilegale ?

— N-ar fi putut să le ia la schimb de la prospectori ?

— In meseria asta nimeni nu e nebun. Ar risca prea mult ca armele să se întoarcă împotriva lor. Şi ei mai ştiu de altfel că va fi vai de pielea lor dacă ar încerca acest truc !

— Se apropie !

— Cu atît mai bine. Or să mă scutească de drum. Cînd vor fi la treizeci de metri trage în primii doi, eu mă ocup de ceilalţi.

— Dar... e un asasinat ! Nu ne-au făcut nimic.

— Nu se vor jena s-o facă, dacă ne descoperă. Şi ţi-am mai spus, am nevoie de armele lor !

— Totuşi nu pot să...

— Bine ! Atunci renunţă şi o să fim măcelăriţi. Du-te şi caută-l pe Léo. Şi aparatul meu de fotografiat. Du-te repede !

Ea se supuse tăcută. Cînd se întoarse, cei patru războinici, opriţi la mai puţin de cincizeci de metri, examinau atenţi solul.

— Repede, aparatul !

Téraï luă o serie de fotografii cu teleobiectivul. Indigenii înaintau cu armele pregătite, cu paşi rari şi prudenţi. Deodată, cel mai înalt trase. Téraï o prinse pe Stella şi-i puse mîna la gură.

— Pwioun !

Glonţul trecu şuierător pe deasupra capetelor lor. Téraï ceda strînsoarea.

— Ne-au văzut ?

— Nu, trag la întîmplare în tufe. Probabil că ne-au găsit urmele. Tot mai eşti hotărîtă să nu...

— Nu mai ştiu.

— Nu-mi convine deloc să-i risc viaţa lui Léo, dar trebuie. E prea grav. Dacă traficanţii sînt lăsaţi să vîndă sau să dea puşti Umburusilor, peste cinci ani planeta va fi numai foc şi sînge !

— Bine, sînt de partea dumneavoastră. La urma urmei, ei au început.

— Bravo !

Cei patru războinici erau cam la vreo treizeci de metri. Brusc, unul din ei indică mărăcinişul şi trase. Un glonţ şuieră alături de Stella, apoi altul. Atunci, trase la rîndul ei. Trei indigeni zăceau pe jos, al patrulea fugea. Glonţul lui Téraï îl nimeri pe acesta din urmă.

Duşmanii ar fi putut să-i ducă de nas, de aceea uriaşul ieşi prudent din văgăună şi înaintă spre Umburuşi, cu Léo în urma sa. Doi dintre ei erau morţi, ceilalţi grav răniţi. Téraï se aplecă deasupra lor cu cuţitul în mînă.

— Opreşte ! Nu cumva vrei să termini cu ei ?

— Ba da.

— Mă opun !

El se întoarse, cu un fulger de mînie în ochi apoi dădu din umeri.

— Cum vrei. Vor fi mîncaţi de fiare la noapte.

— Lasă-le măcar şansa asta ! Poate or să-i găsească camarazii cînd se întorc de la vînătoare ?

— Poate, într-adevăr. Să ne grăbim !

Ridică de jos o puşcă, o examină.

— Ticălosul care le-a dat-o a pilit marca fabricii, dar mai sînt nişte detalii tehnice care nu înşeală un expert ! Sînt puşti Massetti de la uzinele din Milano, cu repetiţie şi viteză mare. Drace !

Fotografie celelalte trei arme, le descărcă, rupse patul puștil de o piatră și, cu ciocanul său de geologie, deformă chiulasele mobile.

— N-o să le mai folosească nimeni ! Să dispărem !

Mai merseră sub soarele încă puternic și se ascunseră într-un desiș așteptînd noaptea.

— Dar unde e Léo ?

— O să ne ajungă.

Superleul apăru curînd și Stella observă cu dezgust că avea botul plin de sînge.

— I-ați... i-ați ucis prin animalul ăsta !

— Da, și ce-i cu asta ? Aici nu sîntem pe Pămînt, domnișoară ! Cunosc regula jocului, credeți-mă !

— Nu sînteți decît un sălbatic !

— Bineînțeles ! De aceea am și supraviețuit printre sălbaticii acestei lumi. Dacă i-aș fi și cruțat, tribul ar fi crezut că mi-e frică și ne-am fi găsit sfîrșitul, fiindcă eu sau dumneata nu am fi prețuit prea mult, chiar la prietenii mei Ihambé.

— Eu... Eu...

— Ați fi făcut mai bine să rămîneți pe Terra ? Cu siguranță ! Dar sînteți aici pentru a vedea sălbatici. Ei bine, vi-i arăt ! Și fără comentarii !

Ea se bosumflă, se posomorî. Plecară tîrziu. Noaptea cădea greu, lunile nu răsăriseră încă. Se furișară în hățișuri, conduși de Léo. Departe, în stînga și-n dreapta o lumină slabă, roșiatică indica marile focuri tribale și din cînd în cînd ta-tam-ul spinteca liniștea. Téraï se grăbea, încordîndu-și simțurile, scrutînd întunericul. De două ori îi opri și chirciți sub un mărăciniș văzură trecînd pe lîngă ei tiptil, umbre.

— Întîlniri de îndrăgostiți, explică el fetei. Cele două sate sînt exogame, fiecare tînără trebule să ia în căsătorie un bărbat din celălalt trib.

Puțin cîte puțin, lăsară luminile în urmă, și se auzi un zgomot de apă curgătoare :

— Bosu-ul ! În cîteva minute sper că sîntem salvați !

Malul era înalt, plantat cu arbori și ei se fofilară în umbrele acestora, proiectate de Anthia, cea mai mar edintre luni, care tocmai apăruse. Téraï arătă o linie neagră perpendiculară pe mal.

— *Wharf*-ul pescăriei comune. O să furăm de acolo o ambarcație.

Pirogile nu erau păzite de nimeni. Téraï alese o pirogă longilină care părea instabilă dar rapidă.

— Urcă ! Și tu, Léo !

Superleul ezita, nefiind deloc tentat să părăsească solul sigur. Se decise în sfîrșit și se ghemui în barcă. Geologul luă o vîslă scurtă, AKoara o alta, și coborîră curentul. Trei ore mai tîrziu, Téraï arătă cu mîna o imensă suprafață de apă care scînteia în bătaia lunilor.

— Iruandika ! Sîntem salvați !

Capitolul V

IN CORT

Stella se trezi brusc şi aruncă cuvertura de blănuri. Prin deschizătura triunghiulară, zărea valea şi porţiunea de sol bătătorit în jurul căreia corturile de piei erau aranjate în cerc. Pictate în culori ţipătoare ,ele îi aminteau imaginile copilăriei şi poveştirile din Vestul american. Ieşi afară.

Soarele, deja în înaltul cerului, depăşise înălţimea falezelor în care erau săpate grotele. Singuri trei copii mici se jucau la picioarele unui totem, atît de asemănători cu copiii oamenilor, încît îi fu greu să creadă că ei aparţineau unei altei specii, că nu erau decît fructul unei evoluţii convergente.

Pămîntenii sosiseră noaptea tîrziu. Téraï îndreptase barca într-un golfuleţ secret ascuns sub crengi joase, unde erau acostate ambarcaţiile Ihambée. O apucaseră pe o potecă printre arbori, lăsînd în urmă zgomotul îruandikei şi merseseră mult. Apoi Téraï se oprise, fluierase de trei ori şi alţii îi răspunseseră ca un ecou. Un om ieşise din umbră şi după o conversaţie în limba indigenă, îşi reluaseră drumul, iar la capătul unei jumătăţi de oră erau sosiţi în tabăra tribului Téhé al poporului ihambé. Epuizată, Stella adormise imediat.

Un bătrîn ieşi dintr-un cort şi o privi cu neîncredere. Sub fruntea ridicată, ochii galbeni păstrau o strălucire de cruzime. Ea nu se simţi în largul ei şi dori prezenţa geologului.

— Unde e Téraï, Laprade? întrebă ea, simţindu-se caraghioasă.

Spre surprinderea ei, acesta păru să înţeleagă.

— *Rossé Moutou ? Yeio !*

Braţul descărnat se întinse spre unul din wigwamuri. O piele de animal atîrna şi închidea intrarea.

— Laprade !

Nu răspunde nimeni. Ea ridică pielea şi intră.

El dormea încă cu un braţ gol deasupra cuverturii. Se pregătea să se retragă, simţindu-se indiscretă, cînd un zgomot uşor îi atrase atenţia în partea cealaltă a cortului. O bătrînă indigenă cusea haine de piele cu un ac de os. Ea se ridică şi se îndreptă spre Pămînteană. Tot atît de înaltă cît ea, Stellei îi păru perfect umană. De sub părul negru ca smoala împletit în cozi groase, faţa se deschidea regulată, cu ochi negri şi mari, cu nasul fin şi bine conturat. Dinţii, abia vizibili în surîs, erau însă prea mici şi numeroşi, iar caninii depăşeau puţin ceilalţi dinţi, dînd surîsului un aer feroce. Răspîndea un uşor miros picant.

— Eu, Laélé, spuse ea într-o franceză nesigură. Tu, cine?

— Stella Henderson.

— Tu nevasta lui ? (arăta spre Téraï).

— Nu ! prietenă numai !

— Eu, nevasta lui.

Surîse mai mult.

— Dacă tu, prietena lui ; tu, prietena mea.

Stella rămase stupefiată. Era deci adevărat ce se vorbea despre Téraï la Port-Métal, că trăia cu o indigenă, o fiinţă neomenească ! O privi cu scîrbă. Un căscat de monstru o făcu să se întoarcă. Téraï se trezise.

— Aţi făcut cunoştinţă ? Perfect ! Laélé o să-ţi arate cîte ceva din ale femeilor, ceea ce eu n-aş putea să fac.

— Cum puteţi să, ...spuse ea în engleză.

Ochii îi scăpărau de mînie.

— Nu aici ! răspunse el în aceeaşi limbă. Ea ar înţelege. Mai tîrziu !

Azvîrli cuvertura, se ridică în picioare, purtînd numai un slip, aşa cum dormise. Se întinse şi muşchii jucară sub pielea brună, uriaşi şi supli totuşi, fără pic de grăsime.

— Un mascul arătos, nu-i aşa, domnişoară ; spuse el batjocoritor. Patru rase amestecate şi din toate am luat tot ce-a fost mai bun !

Înaintă spre ieşire, se întinse din nou, expunîndu-şi corpul la soare.

— Ce bine e să trăieşti ! E un lucru pe care indivizii din oraşele voastre nu-l mai cunosc. Ieri, n-aş fi dat un ban pe pielenoastre şi azi... Nu-i aşa Léo ?

Superleul tocmai apăruse şi-şi scărpina coapsele masive, biciuindu-le cu coada.

— Dar unde vă sînt prietenii Ihambé, întrebă Stella. Tabăra e pustie.

— Unii sînt la vînătoare, alţii la rîu sau în altă parte. Vii să faci o baie ? Apa trebuie să fie caldă la ora asta.

— Cu plăcere, dar ce se poartă aici în loc de costum de baie ? Al meu a rămas în bagaje, la hotel.

El rîse sincer.

— Propria piele ! E de ajuns !

Ea roşi încurcată. I se întîmplase să se scalde goală, pe anumite plaje „chic" din Honolulu sau Florida, dar nu se simţea bine sub privirile sale insistente.

— Te temi de o comparaţie ? Laélé, *enta siké ! Tchabolité na* Stella *bigom !*

Femeia ieşi din cort, îşi desprinse tunica de piele, o lăsă să alunece la picioare. Avea un corp superb.

— Aici domnişoară, convenţiile sînt diferite de cele de pe Terra. Nimeni nu se sfieşte să se arate gol, dar să nu intri niciodată într-un cort în timpul mesei. fără să fii invitată. E o insultă gravă şi v-ar ucide fără ezitare. Nu se pronunţă niciodată cuvîntul hrană, ar fi mai puţin grav dar e dovadă de proastă creştere. Dacă ţi-e foame întrebuinţezi o parafrază, ceri „ceea ce trebuie pentru a trăi", de exemplu. Acum vii la rîu ?

Era un mic afluent al Iruandikei cu apa limpede şi liniştită. Vreo sută de indigeni erau deja instalaţi, pescuind cu harponul animale acvatice, pisciforme sau se scăldau mai încolo, într-un mic golf. O ceată de copii de ambele sexe, în pielea goală, se năpustiră spre Téraï ţipînd de bucurie. Îl lu ăpe unul, îl învîrti în aer, îl prinse şi-l aşeză jos, apoi luă altul. Toţi copiii trecură prin braţele lui, încîntaţi, rostogolindu-se de bucurie pe nisip.

— Poporul meu, domnișoară. Ei sînt mai buni decît Terrienii, n-au nici măcar idee de ceea ce numim un păcat, și nu prea iau totul în serios. Haide, dezbracă-te, și în apă !

Laélé înota deja. Téraï plonjă scurt și înotă spre mijlocul rîului, într-un crawl puternic. Ea privi în jur căutînd instinctiv un loc retras, dar nu găsi Bărbați și femei treceau goi prin fața ei, fără jenă. Atunci ridică din umeri.

— Fie ! Cînd ești la Roma...

Apa proaspătă spăla transpirația strînsă din ultimele zile. Era o bună înotătoare și în curînd, uitînd de toată jena, se zbenguia împreună cu ceilalți. Cu un suflu de focă, Téraï țîșni la suprafață, lîngă ea.

— Bravo, Stella ! Un moment am crezut că prejudecățile tale pămîntene or să te împiedice să vii.

Se lăsară în voia apei pînă aproape de plajă. Ea rămase culcată în apă, cu spatele la cer, în timp ce el se așeză pe nisip.

— Privește-i ! Ce rasă frumoasă, nu-i așa ? Păcat că au 54 de cromozomi și 40 de dinți ! Aș fi rămas toată viața pe planeta asta !

— Și cine vă împiedică ?

— Va trebui într-o zi să mă căsătoresc cu o Pămînteană, dacă vreau să am copii. Dar mai am timp !

El se aplecă, o prinse și o întoarse cu fața în sus. Fata se zbătu furioasă.

— Drace, nu face pe mironosița ! Am vrut să văd dacă nu cumva ți-au rămas urme de la operația pentru niamba ! Ce credeai ?

O eliberă rîzînd. Laélé veni și se întinse lîngă Téraï.

— Vezi, e geloasă ! La capitolul ăsta, femeile ihambée nu sînt cu nimic mai presus decît Pămîntenele.

— Cum ați intrat în relație cu acest trib ?

— E mult de-atunci. Tocmai sosisem împreună cu Léo, care nu era adult. Plecasem să prospectez. Pe vremea aceea era mai ușor să mergi de la Port-Métal la Iruandika, Umburușii nu ocupau încă teritoriul lor actual. De altfel, puțin îmi păsa, căutam mai curînd motiv de încăierare, punîndu-mi pielea la bătaie. Am avut norocul să-l scap pe șef, pe tatăl lui Laélé, din strînsoarea unui boa de apă. Recunoștința sa și Léo au făcut ca tribul să mă admită ca pe unul de ai lor. Neavînd prejudecăți rasiale, m-am înțeles ușor cu ei.

Se ridică.

— Vino, am să-ți vorbesc.

Ea așteaptă ca el să se îndepărteze, ieși din apă și se îmbrăcă repede. El se oprise, zeflemitor, în vîrful dealului.

— Te-am chemat pentru că nu vreau să audă Laélé ce am să-ți spun. Ea înțelege bine franceza și știe cîteva cuvinte englezești. Ești șocată, nu-i așa, că trăiesc cu o indigenă ? De ce ?

— Pentru că nu sînt oameni !

— Nu, nu sînt oameni. După cum ți-am spus, 54 de cromozomi și 40 de dinți. Ficatul în locul splinei, etc... Dar au un corp superb și sufletul lor face cît al nostru, dacă totuși el există. De ce n-aș trăi cu Laélé, dacă o iubesc și nimic nu-mi stă nimic împotrivă ? Pentru cîteva diferențe anatomice ? Și pe Pămînt există anumiți indivizi care au inima în partea dreaptă. Sînt oare mai puțin umani ? Ihambéii nu sînt animale, domnișoară. Dacă evo-

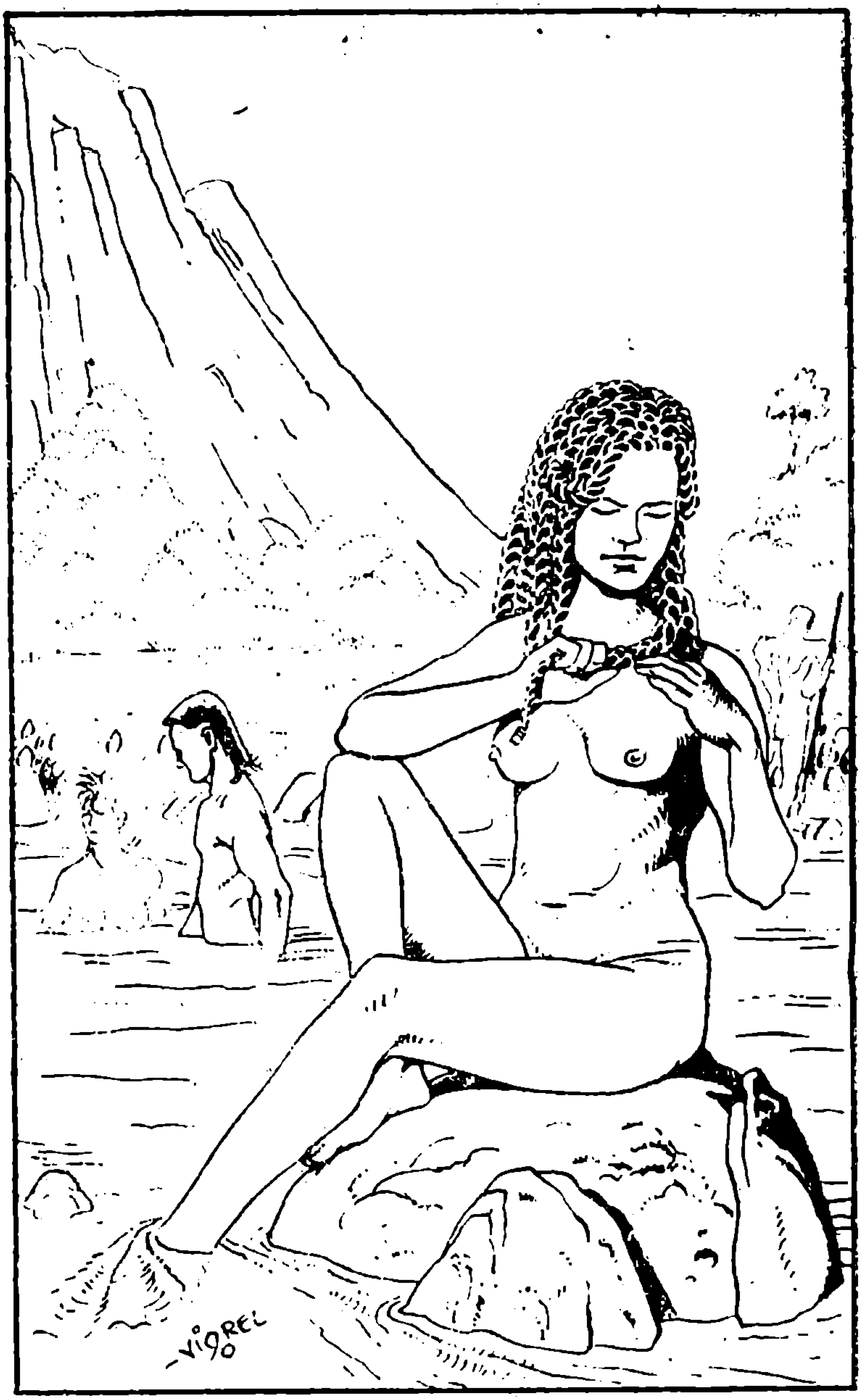
VIGREL

iuţia convergentă ar fi făcut un pas înainte, dacă din întîmplare cele două umanităţi ar fi fost interfecunde, asta ar fi pus o drăguţă de problemă antropologilor, pentru definirea speciei ! Şi-apoi ei seamănă foarte mult cu noi — cu hrana lor ne împăcăm, relaţiile lor serologice sînt aceleaşi cu ale noastre, bolile lor sînt contagioase pentru noi şi invers. Din fericire ,sînt aproape aceleaşi, căci altfel multă vreme n-ar mai fi fost decît schelete pe Eldorado !

— Dar cum e posibil ?

— Mă întrebi pe mine, cînd problema asta face să pălească membrii tuturor institutelor ştiinţifice de pe toate planetele cunoscute ? Asta pentru că Eldorado este singura lume cunoscută de noi care gravitează în jurul unei stele identică Soarelui cu anul de 362 de zile, 25 ore şi 40 minute terestre şi cu o înclinare a axei de 24°. Este uimitor la ce nivel viaţa a urmat aici o dezvoltare paralelă cu cea a noastră.

— Totuşi...

— Vechea neîncredere a Nordicilor pămînteni, vis-à-vis de băştinaşi. Oricum vreau să-ţi spun ceva : m-ai pisălogit ca să te aduc aici...

— Am plătit !

— Crezi că ţin atît la bani ? Acum, eşti aici pentru meseria dumitale, fă-o, dar dacă spui ceva care să-i aducă necazuri lui Laélé, te trimit înapoi la Port-Métal, cu Umburus sau fără Umburus !

— N-am avut niciodată intenţia asta...

— Nu te acuz, te avertizez. Să vorbim serios. Ce vrei să vezi ? Presupun că cititorilor dumitale puţin le pasă de adevăr. Ei aşteaptă pitorescul ; şi aici găseşti din belşug. Peste puţin va avea loc sărbătoarea celor doi aştri, la sfîrşitul unei mari vînători. Cînd te vei fi săturat de Ihainbéi, am să te conduc să vizitezi imperiul Kemo, unde am treabă. Iar după asta, sper să fii mulţumită ?

— Cred că da.

— Foarte bine. Acum mor de foame. E aproape de prînz şi nu am luat un dejun cum se cade. Pe toată perioada sejurului eşti invitata mea.

Locul se umpluse de vînători, de femei şi copii care o priveau pe Stella curioşi. În faţa corturilor femeile se foiau de colo, colo, se învîrteau pregătind prînzul la foc de lemne, în oale de pămînt Laélé îi aştepta surîzătoare.

— Prezenţa mea nu va stînjeni oare pe soţia dumneavoastră, dat fiind faptul că aici prînzul public pare să fie tabu ?

— Nu. Fiindcă eşti invitata noastră, asta n-are nici o importanţă.

Intrară toţi trei şi Téraf trase cu grijă draperia în faţa intrării. Se aşezară pe tamburete scunde şi, în faţa unei mese rotunde, îşi luară dejunul : carne friptă, fiertură de cereale şi pesmeţi.

— Şi cum te descurci cu... necesităţile vieţii cînd eşti la vînătoare şi corturile sînt departe ?

— Asta e cu totul altceva. La fel ca pe Terra, indivizii care nu s-ar gîndi niciodată să se plimbe pe străzi dezbrăcaţi, se scaldă goi în Waikiki sau la Saint-Tropez.

— Cam cîte persoane numără tribul acesta ?

— În jur de o sută.

— Dar cum se face că sînt împasibili, cînd, de cealaltă parte a rîului, Umburusii sînt gata de război ?

Téraï surise.

— Aş putea să-ţi spun că asta se întîmplă pentru că eu mă aflu aici dar adevărul este că clanul din care face parte acest trib numără opt sute de războinici, iar poporul hambé mai mult de douăzeci de mii, în timp ce Umburusii, chiar de s-ar scobi prin toate ungherele ar ajunge de-abia la şapte sute. Clanurile din Trans-Iruandika nu reprezintă decît o mică parte din poporul umburus, care sălăşluieşte dincolo de munţii Kikéoro, parte care, în urma certurilor dintre triburi, a emigrat în această zonă. Dacă viaţa umburusă s-ar mişca în totalitatea ei, ar fi altceva, dar, după cum v-am spus, eu mă aflu aici.

— Aveţi o părere bună despre dumneavoastră !

— Şi mai ales despre mitralierele din laboratorul meu. Vrei să mergem să le vezi ?

În spatele satului de corturi, în vîrful unui mic deal, se înălţa faleza presărată de grote orientate către sud-vest. Téraï o arătă cu un gest :

— Acolo locuieşte clanul iarna. Una dintre peşteri avea intrarea prea mare pentru a fi confortabilă. Am amenajat-o şi mi-am făcut aici laboratorul, magazia de provizii şi propriul domiciliu de iarnă.

Intrarea era barată de un perete gros din blocuri de piatră cimentate şi Téraï scoase din buzunar o cheie pentru a deschide poarta de metal. Răsuci un comutator şi peştera se lumină. Pe o lungime de vreo 30 m şi o lărgime de 20, se aliniau o serie de dulapuri de oţel închise, numeroase etajere de scînduri brute, pline de diverse specii de minerale şi de lăzi de provizii. O parte din grotă fusese destinată laboratorului. În ultimul plan, un mic generator atomic Borelli fusese izolat de rest printr-o jumătate de zid. O altă parte, în faţă, era închisă printr-un perete şi mobilată cu un pat deocamdată fără saltea şi cuvertură, o masă, scaune, cărţi şi o plită electrică.

— Iată-mă la mine acasă, domnişoară. Nimeni nu intră aici în lipsa mea. Doreşti să vorbeşti cu Port-Métal ? Să trimiţi primul articol ? Aparatul meu este acolo.

— Nu, mulţumesc. Articolele mele trebuie să însumeze un tot care va fi publicat la întoarcerea mea.

— Cum crezi. Aşază-te, ia o carte, am de transmis un mesaj.

Se aşează în faţa emiţătorului :

— Aici RX2. Aici RX2. Înregistraţi. Alo, Stachinek ? Aici Téraï Cod 3.

Cuplă codificatorul automat, apoi continuă :

— Gropas a fost ucis de un grup de Ihimi pe care l-am distrus. Toţi Umburusii sînt pe picior de război, dar nu ştiu împotriva cui. Am ucis şi patru Mihos, înarmaţi cu puşti. Da, cu puşti. Massetti. Ai înţeles ? Trimit un raport prin Akoara ; Tiembé a fost şi el omorît. Trimit de asemeni fotografii şi una din puşti. Întîlnire obişnuită. Va fi acolo peste 10—12 zile şi va da semnalul obişnuit cu fum. *Miss* Henderson ? Este aici, cu mine, vie şi teafără. Terminat.

— Aveţi o bibliotecă frumoasă, domnule Laprade.

— Nu-i așa ? M-a costat foarte scump transportul de pe Pămînt ! Se află aici aproape toate capodoperele din literatura mondială — sau cel puțin ce consider eu capodopere. Am și o bibliotecă științifică și tehnică pe care ar invidia-o multe universități, dacă nu pe Pămînt cel puțin în lumile de coloni. Încerc să nu mă plafonez, să nu las civilizația să-mi scape printre degete.

— Văd că aveți puțini autori pămînteni moderni.

— De ce să mă complic cu ei ? În general nu sînt valoroși. Mă plictisesc cu analiza minuțioasă a sentimentelor și mai ales cu moravurile oamenilor-insecte ai orașelor. Oh ! presupun că pentru dumneata care locuiești de obicei în marile orașe, ei spun oarecum un adevăr. Dar pentru mine descrierea intrigilor care aparțin stîlpilor de saloane, acești detracați care n-ar putea supraviețui nici măcar o lună în afara borcanului lor, nu prezintă nici un interes.

— Totuși. Billingway...

— Cel mai amăgitor dintre toți ! Am oroare de amatorii de aventuri, sau mai curînd de aventurierii amatori, care ajung pe o planetă de-abia colonizată, petrec aici cîteva luni, „împărțind munca și riscurile pionierilor", cum spun ei, și apoi se reîntorc în cuibul lor de puf, pe Pămînt, unde „ouă" la romane în care sîngele curge la fiecare pagină și în care sînt luați drept niște oameni valoroși !

— Dar este meseria lor ! Ce ar trebui să facă ? Și eu sînt la fel ca ei.

— Să trăiască cu adevărat ceea ce scriu. Mai bine n-ar scrie decît o singură carte, dar să fie adevărată. Oricum, dumneata nu ești aici să asculți o conferință despre gustul meu literar. Vino să-ți prezint cîteva personalități ale tribului.

Téraï închise cu grijă ușa în urma lui.

— Tabăra este deosebit de curată. Este influența dumneavoastră ?

— Și da și nu. Ihambéii erau foarte grijulii cu persoana lor, dar mai puțin cu locurile din jur, asta pînă la venirea mea. Acum, își curăță peșterile și corturile. Îmi pare rău pentru arheologii viitori !

Un războinic înaintă spre ei, părînd imens sub coafura înaltă de pene.

— Iată-l pe Eenko, fratele mai mare al lui Laélé.

Téraï făcu un gest de apel. Omul se opri și sprijini pe sol vîrful lung al unei lănci.

— *Nienté Eenko !*

— *Nienté Rossé Moutou !*

Omul Ihambé o privea drept în față pe Stella fără ca vreun mușchi să i se clintească pe figură și ea simți cum plutea deasupră-i privirea ochilor pătrunzători, negri și reci.

— Vă prezint pe cel mai mare vînător și cel mai bun luptător, nu numai al clanului sau al tribului, ci al întregii comunități. El va organiza marea vînătoare apropiată. *Offi enko* Stella *étahoté nien ?* — continuă el adresîndu-se omului.

— *Om, éto ré siga !*

Un surîs descreți fața sălbaticului, care își pierdu aspectul de duritate și cruzime, părînd acum un copil bucuros.

— El acceptă prezența dumneavoastră cu entuziasm, traduse geologul. *Kénto hé, na !*

— Ce înseamnă *Rossé Moutou ?* E a nu știu cîta oară cînd vă aud pronunțînd.

— Omul-munte, domnișoară. Cîțiva Ihambé, după cum vezi, se apropie de talia mea. Vino, am și alte persoane să-ți prezint, de pildă, pe bătrînul șef Ohémi, tatăl lui Laélé și-al lui Eenko.

Se făcuse noapte. Afară ardea un foc înalt și jur împrejur, așezați pe piei de animale, vegheau războinici, femei și copii. Flacăra dezvăluia cercurile corturilor, proiectînd umbrele triunghiulare, adierea vîntului ridica scînteile, roiuri strălucitoare, ce se pierdeau în întuneric. O lună palidă urca deasupra falezei și alba lumină poleia plaje albastre, acolo unde roșul focului nu răzbătea. Din cînd în cînd, un urlet de animal de pradă străpungea liniștea.

Un războinic se ridică și înaintă spre foc. Încet, cu buzele întredeschise, el începu un cîntec nostalgic, care prinse viață din ce în ce, deveni articulat, se înălță spre stele. În timp ce cînta, dansa lent, monoton, ca o plimbare prin ploaie. Avea voce gravă și frumoasă și cu toate că Stella nu înțelegea sensul cuvintelor, ea se lăsă purtată de ritmul melancolic. Cîntecul luă sfîrșit, se așternu din nou liniștea.

— Ce a cîntat ? întrebă ea încet.

— Viața, domnișoară. A fost cîntecul de ritual a celei de-a opta zi înainte de Sărbătoarea Lunilor. Mîine va fi ritualul vînătorii, poimîine al războiului...

— Aș putea să-l înregistrez ? Mi-ar plăcea să-l am în fonotecă.

— Anul viitor, dacă veți mai fii aici.

— Ar fi trebuit să mă preveniți !

— L-am înregistrat demult. Aș putea să vă fac o copie. Acum să privim.

Bătrînul șef se ridicase la rîndul său. Avansă spre foc și aruncă un pumn de praf. Flacăra țîșni verde-albastră. O supraveghe cîteva clipe, apoi se așeză din nou. Un tînăr se apropie, înconjură focul și se așeză în fața grupului tinerelor fete. Începu un cîntec vioi.

— Ce spune ?

— Hm ! e greu de tradus. Cîntă frumusețea fetei iubite. În seara asta, seara Lunei Albastre, se fac cererile în căsătorie. Acum ea va răspunde.

Răspunsul fu scurt.

— Nici o șansă ! Bietul Blei ! O alegese pe Enika, una dintre cele mai frumoase, dar și dintre cele mai crude !

— Și ce o să facă ?

— Va aștepta anul viitor... sau va încerca cu alta !

Un al doilea tînăr se apropie, se așeză în fața altei fete. De data aceasta, răspunsul fu lung și favorabil și plecară împreună.

— Începînd de acum, sînteți considerați căsătoriți.

— Și dacă părinții n-ar fi acceptat ?

— L-ar fi anunțat pe tînăr înaintea acestei seri. Asta nu este însă o piedică, în cele mai multe dintre cazuri.

Unul după altul, se formară astfel zece cupluri.

— În sfîrșit ! Eenko ! S-a decis. Oare pe cine va alege ?

Marele războinic părea să ezite. După un timp se așeză în fața Stellei.

— Drace ! Asta mai lipsea, mormăi Téraï.

Extrem de încurcată, Stella murmură :

— Ce trebuie să fac ? Ce spune ?

— Femeie din alte tărîmuri, pielea ta e mai albă decît pana de Iki, ochii tăi ard ca luna albastră, părul tău e mai auriu decît floarea de Téké ! Tu nu poți fi muritoare, ci mai curînd zeița Sine, coborîtă printre oameni pentru a-i aprinde de dorință. Spune-mi unde sînt dușmanii tăi, îți voi aduce țestele lor însîngerate. Spune-mi unde vrei să mergi și-ți voi așterne sub picioare un covor de blănuri prețioase și cele mai frumoase flori ale stepei. Eenko este un mare vînător și niciodată în cortul tău nu va lipsi cel mai bun vînat, și niciodată nu va lipsi podoaba de colți de la gîtul tău. O, Zeiță, împlinește dorința muritorului care îndrăznește să te iubească !

— E foarte drăguț, Téraï, dar n-am nici un chef să mă mărit cu un... în sfîrșit cu un om din altă lume !

— Spune orice, dar cîntînd. Eu voi traduce.

Stella îl privi pe Eenko, trist și umilit, în lumina focului.

— Spune-i că nu mă pot căsători, că religia mea interzice căsătoria cu un om străin poporului meu, că îmi pare rău, căci el este fără îndoială un războinic excelent și un bărbat frumos, mai spuse ea pe ton scăzut.

Téraï traduse, Eenko se ridică, și fără să scoată o vorbă dispăru de cealaltă parte a focului.

— Ei, drăcie ! Ce neplăcut ! Trebuia să mă gîndesc la asta și să nu te aduc aici astă seară. Fiindcă ești foarte frumoasă, știai ?

Ea rîse încet.

— O declarație îmi ajunge pentru astăzi ! Dar de ce spuneați că e neplăcut ? Credeți că mă paște vreun pericol ?

— Nu. Dar eu sînt prieten cu Eenko. E într-adevăr un om remarcabil și nici nu mai e tînăr. Ceea ce pentru alții ar trece drept un refuz normal, fără consecințe, pentru el s-ar putea să-l rănească. Acești Ihambé sînt foarte mîndri și susceptibili.

* * *

Focul decima pădurea. Venea dinspre occident mînat de vîntul care împingea fumul pe o porțiune de mai mulți kilometri, către zona moartă pe care Ihambéii o întrebuințaseră de generații întregi, o bandă lateritică sterilă, unde nu creșteau decît mărăcinișuri firave, acum culcate la pămînt. În fața lui alerga o mulțime de sălbăticiuni, carnivore și ierbivore, amestecate în marea fraternitate a fricii.

Téraï stătea în picioare pe un colț de stîncă, iar Stella lîngă el. Cu toată altitudinea mare, fumul urca uneori pînă la înălțimea la care se aflau ei, înnăbușitor, și fata se întreba cum vînătorii, acolo, jos în cîmpie, nu se sufocau. Din cînd în cînd se zăreau, trăgînd săgeată după săgeată în cele rămase în urmă care, de-abia căzute, erau despicate de cuțitele femeilor și transportate în grabă din zona incendiului.

— Nu prea sînt sportivi amicii dumneavoastră ! E mai curînd un măcel decît vînătoare !

— Măcel curat. Marea vînătoare de toamnă, făcută nu pentru distracție, ci pentru mîncare. Carnea va fi afumată, după obiceiul lor, sau sărată, cum i-am învățat eu, și va servi pentru proviziile de iarnă. Nu e ușor să găsești vînat cînd vin ploile nesfîrșite..

— Cît durează acestea ?

— Două sau trei luni, depinde de ani. Uneori solul este atît de saturat de apă că te afunzi pînă la genunchi.

— Aș fi crezut că datorită acestui climat pădurea ar fi dominat regiunea.

— Pădurea există într-adevăr mai mult în Sud, după cum ați văzut singură. Dar nu sîntem pe Pămînt, vegetația are alte cerințe și focurile junglei de vară naturale, sau provocate, au sarcina să mențină arborii în șah.

— Vremea se strică.

— Vor veni furtuni peste puțin timp. Iată de ce Ihambéii se grăbesc. Privește femeile !

În urma incendiului stins, mici siluete negre, subțiri furnici verticale, remorcau săniile pline de bucăți de carne roșie.

— Cinci kilometri o duc așa, pînă la tabără ! Și-apoi vor dansa toată noaptea !

— Vînătoarea a fost bogată ?

— Da, din fericire. În caz contrar, aș fi avut puțin de furcă să-i conving pe prietenii mei că nu le-ați purtat ghinion.

— Nu mă plac, nu-i așa ? Am citit-o în ochii lui Laélé.

— De ce ai dori să te placă ? Nu ești aici decît de cîteva zile.

— Totuși, Eenko...

— E altceva. Mărturisesc că m-a liniștit refuzul dumitale. Asta ar fi complicat lucrurile.

Ea se întoarse furioasă :

— Crezi că aș fi...

— Eh, anumite femei din Port-Métal au făcut-o deja ! Curiozitatea, cred eu

— Viciul, da ! Dacă mă judeci astfel...

— E multă vreme de cînd nu-i mai judec pe semenii mei, spuse el, ridicînd din umeri. Lupi sau cîini, mai adesea șacali sau hiene !

— Și dumneata, deci, ce ești ?

— Un lup, domnișoară. La fel și prietenii mei.

— Iar eu, voi fi o cățea ?

— Nu te cunosc destul, ca să mă pot exprima, dar cred că și dumneata ai sînge de lup. Și se va trezi într-o zi.

Ea rîse.

— Te înșeli ! Mai curînd cred că am sînge de pisică.

— Fascinant și periculos animal ! Cel puțin masculul. Femeia este mai mult sclava propriului corp.

— Ei bine, nu e cazul meu ! Să mergem, am asistat destul la masacru !

Sub norii joși și negri, în lumina slabă, coborîră panta stîncoasă. Cînd Stella sărea de pe ultimul colț de creastă, se auzi un răget difuz.

— Poftim Léo ! Unde era ?

Téraï o îmbrînci violent şi fata căzu.

— Specie de brută !

— Taci ! Nu e Léo ! E un pseudotigru ! Şi n-am puşcă. Credeam că i-am terminat pe toţi la douăzeci de poşte în jur !

Vorbea cu voce scăzută, scrutînd rocile haotice, sub lumina palidă ce preceda furtuna.

— Ce ne facem ?

— Poate nu ne atacă. Şi dacă o face, am cuţitul.

— E puţin !

— Taci, iată-l !

— Un fulger sfîşie cerul şi în scurta sa lumină Stella întrezări fiara : portocalle, cu benzi rare negre, îi păru infinit mai mare decît un tigru pămîntean. Apoi, prin contrast, crepusculul se transformă în întuneric şi ea nu mai văzut decît doi ochi cu sclipiri verzi.

— Iochiooohoo !

Ţipătul se ridică, se transformă în ecou în faţa falezelor. Cu cuţitul pregătit, Téraï avansa încet spre animal. Un urlet se auzi din spatele fetei şi o făcu să tresară : un alt pseudotigru se strecura prin ierburi, femela.

Fata se crezu pierdută. Oricît de puternic, de curajos ar fi fost tovarăşul ei, nu putea să le vină de hac celor două sălbăticiuni. Căută cu privirea, în disperare, un ascunziş : al doilea tigru îi tăia calea dinspre stînci şi, oricum, n-ar fi putut urca destul de sus ca să scape de urmăritor. Panica o ţintui în loc, tremurîndă.

O greutate păru să cadă din cer în spinarea tigroaicei şi nu mai văzu decît o minge gălbui-portocalie din care ieşeau ghearele. În acelaşi moment masculul sări spre Téraï. Bărbatul se feri în ultima clipă şi braţul său se destinse, cuţitul despică în trecere animalul. Din nou acesta atacă. Lovit din plin, în piept, omul se prăbuşi iar fiara, din elanul pe care şi-l luase, se rostogoli în iarbă. Téraï nu se mişca, în inconştienţă, iar tigrul se întoarse gata să-l sfîşie. Împinsă de disperare, Stella luă o piatră şi o aruncă cu toată puterea. Piatra nimeri capul masiv şi atrase atenţia animalului care, încet, se îndreptă spre ea. Cu un geamăt de groază, fata se lăsă la pămînt şi văzu ca într-un coşmar botul roşu cu colţi strălucitori, apropiindu-se de figura sa. Îi păru că timpul încetase să mai curgă, că trecuse o veşnicie de cînd era întinsă pe pămînt, biciultă acum de ploaie, auzea cum veneau din depărtare răgetele femelei care lupta pentru viaţă şi răgetul mai grav al lui Léo. Tigrul îi suflă în faţă o duhoare fetidă, iar ea închise ochii aşteptîndu-şi moartea.

Dar nu se întîmplă nimic. Redeschise ochii. Téraï ţinea tigrul între genunchi şi cu braţele încolăcite în jurul capului încerca să-l rupă gîtul. Fiara se răsucea, bătînd cu labele în gol. Stella căută din ochi cuţitul, îl zări la cîţiva metri. îl luă în fugă şi-l întinse. Téraï îl refuză scuturînd din cap. Ea rămase acolo, neştiind ce să facă, privind titanica luptă.

— Burta, spuse el pe nerăsuflate.

Cu o mişcare bruscă răsturnă animalul în noroi şi frumoasa blană albă de pe burtă se întină de stropi murdari.

— Repede !

-VIGREL
70

Ea se apropie şi împunse neîndemînatic, uimită şi îngrozită de rezistenţa pielii şi a muşchilor. Strînse din dinţi şi împinse din toate puterile. Lama se afundă dintr-o dată, un jet de sînge îi ţîşni peste mîini şi fiara urlă. În acelaşi timp, cu un suprem efort, Téraï răsuci mai mult capul enorm. Oasele trosniră. Se retrase dintr-un salt, dar nu destul de repede ca să evite un ultim atac care-i sfîrtecă braţul drept. Clătinîndu-se, ridică mîinile spre cerul din care se năpustea ploaia.

— Ioohiooohoo !

În lumina fulgerului se contură o siluetă înaltă, barbară, scăldată de ploaie şi de sînge. El o privi cu gura crispată, într-un surîs de victorie, înspăimîntător şi superb, şi ea realiză atunci că bluza udă leoarcă îi dezvăluia formele. Făcu cîţiva paşi spre ea şi o cuprinse. O sărută brutal şi dintr-o mişcare îi rupse hainele. Pentru moment ea nu reacţionă, surprinsă, îngrozită, încurcată, apoi se zbătu în braţele sale.

— Nu, Téraï ! Nu !

El făcu un pas înapoi şi capul i se plecă.

— Iartă-mă, îi spuse cu jumătate de glas. Cînd mi se întîmplă să mă lupt ca acum, corp la corp, devin animal !

— Nu-i nimic, am înţeles. Şi îţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa încă o dată.

— Dacă n-ai fi aruncat piatra... Să-l vedem pe Léo, mi-e teamă să nu fie rănit.

Leul stătea culcat pe labe lîngă tigroaica moartă. Cînd se apropiară, se ridică. Téraï îl examină cu atenţie, dar în afară de o ruptură singerîndă pe partea stîngă, era întreg.

— Mai multă spaimă decît răni. Dar tu...

— Nu, e sîngele tău şi al tigrului, în schimb braţul tău drept...

— Nu e nimic. Cîteva antiseptice şi se rezolvă.

Trei Ihambéi apărură înarmaţi cu arcuri. Ei priviră animalele moarte, pe Léo, pe Téraï.

— *Rossé Moutou*, murmură cel mai bătrîn, pe un ton respectuos, aproape temător.

— Pielea masculului este aproape intactă, spuse geologul. Am s-o dau s-o pregătească pentru tine. Va fi un frumos suvenir, cînd te vei întoarce pe Pămînt.

•
• •

Agent 123-K Consiliului superior al Biroului de Xenologie, Secţia a III-a.

Lucrurile merg prost pe Eldorado. Agentul liber F-127 a ucis patru indigeni dintr-un trib foarte războinic care deţineau puşti Massetti de mare precizie. Nu ştiu dacă mai sînt şi alţii. Trebuie să depistăm de urgenţă filiera prin care armele au parvenit clandestin pe Eldorado. Va urma un raport detaliat imediat ce voi intra în posesia pieselor — dovadă şi fotografiile promise de agentul F-127. Situaţie gravă, repet : gravă.

Stanislas Igricheff, zis Stachineff, ateriză cu elicopterul în vîrful colinelor Mito, la 10 km în nord de Port-Métal.

Noaptea era neagră, norii pluteau pe cer ascunzîndu-şi lunile, vîntul rece apleca vîrfurile arborilor. Igricheff consultă ceasul de bord.

— Miezul nopţii ! Ar fi trebuit să fie acolo.

Ezită un moment, apoi luă un revolver, coborî pe sol şi se rezemă cu spatele de elicopter. În jur noaptea neagră şi zgomotul vîntului în crengile pomilor. Aşteptă îndelung apoi, scoţînd din buzunar lanterna, făcu cîţiva paşi spre tufişuri. Desluşi un zgomot care-l conduse pînă la Akoara ; omul zăcea însîngerat pe sol. Se aplecă asupra lui. Un zgomot uşor îl făcu să se întoarcă, îşi ridică braţul într-un gest instinctiv de apărare. Lama grea de oţel îi despică ţeasta.

Extras din „Ştiri de la Port-Métal".

Încă un prospector asasinat.

În această dimineaţă, patrula aeriană a poliţiei zări un elicopter abandonat, în vîrful colinelor Mito. Intrigat, sergentul Howel se aşează alături. Aparatul de zbor era gol, dar în apropiere el găsi corpul lui M. S. Igricheff, geologul. O sumară investigaţie prin împrejurimi, permise să se descopere ucigaşul, un indigen pe nume Akoara, rănit şi înarmat cu o puşcă furată. După un scurt schimb de focuri, forţa rămase de partea legii. Acest indigen aflîndu-se în serviciul lui M. Igricheff şi al asociatului său, se crede că este vorba probabil de o răzbunare personală.

În românește de *ANCA OBROCEA*

(continuare în numărul viitor)

francis carsac

PARAZIȚII LEULUI

Redactori : VIOREL PÎRLIGRAS, DANIEL CRISTIAN IORDACHE
Prezentare grafică : VIOREL PÎRLIGRAS, DUMITRU DODO NIȚĂ
desen coperta III : VALENTIN IORDACHE

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE :

Eldorado, planeta pe care Stella Henderson, ziaristă la Intermondial, sosește în vederea realizării unui reportaj despre populația indigenă se dovedește a fi o lume sălbatică. Teraï Laprade, omul care ascunde în genele sale caracteristicile a patru rase, acceptă să-i fie călăuză pînă în ținutul Ihambé, dincolo de apele rîului Iruandika. Din Port Metal, un oraș tot atît de primitor ca Eldorado, în fapt o colonie de exploatare minieră a marii companii pămîntene B.I.M., condusă chiar de tatăl Stellei Henderson, și pînă la wigwamul lui Laéle, soția lui Laprade, surprizele se țin lanț. Sînt atacați de animalele ce sălășuiesc în nesfîrșitele păduri ale planetei. Un grup de umburuși vopsiți în culorile războiului le taie calea, somîndu-i să se întoarcă. În lupta cu ei, Gropas, un tînăr prospector al B.I.M.-ului ce îi însoțește în expediție, își găsește un sfîrșit tragic. Umburușii, vînători neîntrecuți, care însă abia au depășit stadiul epocii fierului, folosesc arme pămîntene a căror serie și marcă a fost ștearsă. Cine și în ce scop le furniza arme? Paradoxal, Igricheff, geologul, omul de încredere a lui Laprade este asasinat imediat ce primește un mesaj din partea acestuia. Lui Teraï i se întinde o cursă? Ce rol joacă, de fapt, Stella Henderson?

Ed. SFVA -- (467)/3 --- iunie 1990

de **Francis Carsac**

Capitolul VI

SĂRBĂTOAREA CELOR TREI SELENE

— Nu știu dacă o să-ți placă spectacolul, Stella. El conține cîteva părți simbolice în care simbolismul este mai curînd realist. Sărbătoarea celor trei aștri selenari este de asemenea și cea a fecundității.

— Nu sînt chiar o oaie neagră !

— De ce ai ales meseria asta ?

— Care ?

— De ziarist ?

— M-am certat cu familia și trebuie să-mi cîștig existența.

— Ai fi putut găsi o meserie mai onorabilă.

— Ce găsești rău în a informa publicul ?

— Asta numești tu a informa ?

— Oh ! recunosc că mii dintre confrații mei iau lucrurile așa cum le convine. În ceea ce mă privește, eu voi spune adevărul, în sfîrșit adevărul așa cum îl văd eu. Nimeni n-ar face mai bine.

El rîse amuzat.

— Voi citi articolele tale cu interes.

— Nu mă crezi ?

— Ba da, ba da ! Și ce vei spune despre Eldorado ?

— Că este o planetă frumoasă, stăpînită încă de primitivi, dar care, într-o zi, va fi civilizată.

— Cu orașe puturoase, distribuitori de coca-cola și șampanie artificială, clădiri de trei sute de etaje și afișe publicitare abstracte ? Cu un proletariat prost plătit, abrutizat de televiziune, cu five o' clock-uri, cu partide politice și ieșiri la iarbă verde ? Cu o asigurarea socială care te însoțește din leagăn și pînă la mormînt ? Asta da, cu condiția să fabrice și-n momentul de față ei înșiși copiii pe Pămînt !

— Recunosc că civilizația are și părți proaste, dar ea formează un tot. Și tu faci parte din ea, cu voie, sau fără voie.

— Atît de puțin.

— Dumneata ai cărțile, generatorul atomic, radioul, medicamentele, toate sînt personale ! Toate acestea sînt produsul civilizației terestre.

— Ei ! Pe naiba ! Nu mă lua drept un primitivist ! Sînt fericit să trăiesc printre Ihambéi, am șansa să cunosc viața de sălbăticie, fără să resimt din asta inconvenientele majore, dar nu sînt nebun ! Este o posibilitate a cîtorva privilegiați. Dar de aici și pînă la a considera civilizația terriană ca pe un model demn de urmat pentru toate lumile spațiului, mai e mult !

— Atunci ce dorești pentru Eldorado ?

— Să fie lăsat în pace ! Să nu se mai reînnoiască vechile erori, care ne-au costat atît de mult pe Pămînt, pe Tellus, pe New Earth, pe cîteva zeci de planete, unde civilizația maselor a făcut ravagii, a exploatat, jefuit pentru ca Pămîntenii să poată continua să-și umbrească viața cu jucării inutile.

— Altfel spus, să fie lăsați acești indigeni să zacă în ignoranță !

— Nu suferă ei din cauza asta ! Dar într-adevăr, o atare situație nu e de dorit. Biroul de Xenologie duce o muncă asiduă, cînd este lăsat să o facă, cînd mari interese ca cele ale B.I.M.-ului nu se pun de-a curmezișul ! Da, putem, trebuie să ajutăm planetele primitive, cu condiția să le respectăm, să nu introducem decît cu mare prudență invențiile moravurile, obiceiurile, și evitînd pe cît posibil introducerea viciilor. Aproape de Port-Métal locuiesc două triburi. Înaintea venirii Pămîntenilor, trăiau mai mult sau mai puțin bine ,dar cu demnitate. Acum oamenii sînt gata de orice pentru băutură, femeile se prostituează pentru bibelouri importate, și încet, încet, crapă din cauza alcoolismului și plictisului, viața lor devenind fără scop. La fel era să se întîmple și strămoșilor mei polinezieni, cînd Europenii își puseseră în cap să-i „civilizeze". Între whisky, destrăbălare și Biblie, puțin a lipsit să... ! Ai văzut fotografii din Tahiti înainte de renaștere ? Toate acele barăci cu acoperișuri de tablă ondulată, aceste dansuri degenerate, lubrice, pentru turiști ? Toată îngrozitoarea producție de jucărioare în sidef sau nucă de cocos ! Pfu !

— Deci, universul ar trebui rezervat oamenilor din Biroul de Xenologie ?

— Nu, numai planetele locuite de ființe inteligente. Din nefericire, celelalte sînt adesea mai puțin ospitaliere și costul extracției de minereuri sau de produse vegetale crește ! În plus, planetele locuite dau o mînă de lucru convenabilă. Aici, din fericire pentru Ihambéi și ceilalți, B.I.M.-ul nu are decît o legislație restrînsă. Dar ai fost vreodată pe planeta Tikhana ? Léo, încetează cu scărpinatul și vino aici !

Își trecu mîinile prin blana galbenă să caute purecii.

— Poftim, iată o paralelă : exploratorii, oamenii de știință, medicii, anumiți misionari sînt partea nobilă a umanității. Din nefericire curînd după aceea sosesc negustorii, militarii care să-i protejeze și exploatatorii pe care îi tîrăsc în urma lor, după cum Léo își tîrăște paraziții săi. Paraziții Leului, iată ce sînt cei de la B.I.M. și ceilalți !

— Crezi că traficul interstelar ar rezista mult fără marile trusturi publice sau particulare ?

— Oh, Terra ar fi atunci obligată să păstreze o flotă ! Dacă pînă în prezent nu am întîlnit inteligențe ostile în univers, asta nu înseamnă că nu vom întîlni niciodată !

— Dar rezervele minerale ale planetei noastre se epuizează și... Téraï izbucni în rîs.

— Și spui așa ceva unui geolog ! Da, da, știu, Osborn ! Planeta de jaf ! Acest bătrîn clasic avea dreptate dintr-un anumit punct de vedere. E drept că multe resurse au fost risipite. La fel de drept e că după inventarea transportorului de materie subspațial, exploatarea altor lumi a încetat să mai fie un non-sens

economic, pentru a deveni o antepriză rentabilă. În sfîrșit, e mai puțin costisitor să cauți crom pe Eldorado decît să sapi mine adînci exploatate de roboți. În asta constă secretul afacerilor : cînd o exploatare devine scumpă la tine acasă, mergi la vecin. Dar există un inconvenient. Ori îl asimilezi pe vecin ori îl extermini, sau pur și simplu cînd ajunge la rîndul său în era mecanică, nu-i mai rămîn decît zăcămintele la mare adîncime, pe care tehnologia sa primitivă nu le poate utiliza. Cu atît mai rău pentru el, să se descurce ! În Polinezia nu există decît un singur zăcămînt mineral cu o oarecare valoare, fosfații din Makatéa. Odată epuizați, Europenii s-au retras cu grație, sub pretextul presiunii Națiunilor-Unite și au lăsat pe Polinezieni la voia întîmplării. Fără intervenția salutară a bunicii mele Nohoraï Oopa...

— Reprezentanta federației Polineziene era bunica ta ?

— Da. Ea a reușit să-i trezească pe insulari. Am primit atunci ajutorul tehnic al guvernelor vechilor puteri coloniale, dar ajutor de la marile trusturi, nici vorbă ! Nu mai reprezentam interes pentru ei.

— De ce spui noi ?

— Mi-am petrecut tinerețea în insule și le consider patria mea. Ne-am descurcat : ferme marine, balene, energie solară. Și asta numai pentru că ne-am putut sprijini pe o tehnologie avansată.

— Și te temi că în cazul de față nu e la fel ?

— Ai văzut Tikhana ? Acolo prețioasele voastre companii și-au făcut jocul cum au vrut. Ce a rămas din artiștii de la Khomara, orașul celor o mie de coloane ? Ce a rămas din Insulele Albastre care au fost descrise ca un paradis de primii exploratori ? Ce a rămas din Tikhanieni, din civilizația lor milenară, dar nu industrială ?

— Există Tikhanieni în parlamentul confederal !

— Tikhanieni ? Sînt copii palide ale Pămîntenilor ? Ei nici măcar nu mai vorbesc limba lor, ci o engleză interplanetară. Doar cîțiva filologi mai pot studia *Roubanika* sau *Mohantariva.*

— Da, și populația care era în jur de 150 de milioane, pe vremea independenței lor, iar acum este mai mult de trei miliarde !

— He, o să vină timpul s-o încasăm pentru asta ! Și-au pierdut orice ideal de viață în afară de ura ce ne-o poartă ! Nu, eu știu ce spun. Toate discursurile politicarzilor nu vor schimba nimic, în favoarea noastră. Și îi înțeleg și-i aprob ! Puțin ne interesează marile trusturi : s-au extras din Tikhana milioane de tone de metale prețioase sau utile.

— Și totuși munciți pentru B.I.M.

— Domnișoară, eu muncesc pentru mine. După cum v-am spus, B.I.M.-ul nu va putea niciodată să profite de filoanele pe care eu le semnalez contra cost, fiindcă nu vor avea niciodată carta liberă, iar carta lor restrînsă, care expiră în douăzeci de ani, nu va mai fi poate niciodată reînnoită !

— La urma urmei, ce mă interesează ! Nu mai am legături cu B.I.M.-ul. Mai curînd spune-mi în ce constă Sărbătoarea celor trei Selene.

— Haide ,o să începă, am să-ți explic pe drum.

Téraï se ridică ajutînd-o și pe tînără să se ridice. Se lăsase noaptea și Ihambéii, așezați în cerc în jurul pieței centrale, mormăiau un cîntec monoton.

— Mitologia prietenilor mei este luni-solară. Soarele este mascul, cele trei Selene sînt soțiile sale. De la ele vine fecunditatea care permite tribului să repare pierderile și să fie mereu viguros. Mișcarea sateliților are loc în așa fel încît, la trei ani, ei se ridică simultan deasupra Munților Strămoșilor, în Estul ținutului Ihambé, între vîrfurile Kolontu și Biré-Otima. Sînt munții sacri ai tribului...

— Credeam că muntele Hétio era sacru.

— Rossé Mozelli ? Ah, cu el e altă treabă ! El este tabu pentru toate popoarele acestui continent boreal și tare aș vrea să știu de ce ! Dar orice s-ar întîmpla, cînd are loc această conjunctură, este Sărbătoarea celor trei Selene. Pe vremuri se sacrificau cu această ocazie trei fete. Cu mai bine de trei sute de ani în urmă păcatul căzu pe Enliéa, care era logodită cu Tlek, cel mai temut războinic ihambé, de atunci. El o răpi înaintea ceremoniei și părăsi locul însoțit de partizanii săi. Ihambéii n-au uitat însă războiul civil care a urmat. Un șaman șiret interpretă atunci tradiția orală și de atunci nu se mai sacrifică fete. Se mulțumesc să le sacrifice doar virtutea.

— În fața tuturor ?

— Ah, nu ! În peștera sacră, în prezența numai a marilor inițiați.

— Sper că de data asta nu risc nimic.

El rîse.

— Nu, nu ai de ce să te temi !

Se așezară pe locurile ce le fuseseră rezervate, între șef și Laélé. Toată asistența era acum tăcută, capetele plecate, un singur tînăr cocoțat în vîrful unui stîlp cu tre picioare foarte înalt, spunea din cînd în cînd cîteva cuvinte, cu o voce joasă.

— Paznicul celor trei Selene, șopti Téraï. El va anunța apariția aștrilor între vîrfurile munților.

Stella ridică capul și privi spre Est. Noaptea era senină, stelele străluceau și o cale lactee foarte pronunțată tăia cerul pieziș. Răsăritul era încă în obscuritate, dar o scînteiere slabă începea să mijească între munți.

— Cîteva minute, încă, spuse Téraï. Cînd Selenele vor fi sus, va trebui să te părăsesc. Fac parte din clan. Rămîi cu Laélé, ea îți va explica și te va apăra la nevoie.

— Ah ! participi, bineînțeles — replică ea cu ironie.

— Nu la ce te gîndești tu, spuse el sec. Nu sînt un mare inițiat. Nu încă.

Timpul se scurse. La Răsărit, întunericul se scurgea treptat, trecătoarea dintre munți se decupă pe cer, mai luminoasă.

— *Anthia ! Tsana ! Noba !* strigă deodată tînărul cocoțat pe stîlp.

Un punct de un galben intens se arăta deasupra spinării muntelui. Maiestuoasă, Anthia se înălța.

Cu un urlet lung, Ihambéii se ridicară în picioare. Téraï îi imită.

— Ridică-te, pentru Dumnezeu ! Vrei să fim masacrați ?

Șuierătoare, una, două, zece, o sută de rachete multicolore urcară spre zenit. Stella le privi cu gura căscată.

— Le-ai dat rachete ?

— Nu, e o invenție a Kenoaților. Pudra e preparată din spori de *Roquetta Spragnei*, un amestec comun aici, din sulf și silitră. Corpul proiectilului este extras din tija de bambus. Din vremuri îndepărtate, indigenii cunosc proprietatea unor metale de a colora flăcările. Pe curînd !

El întîlni grupul războinicilor, aruncînd în urmă cămașa și șortul, rămînînd acoperit de o simplă bucată de piele. Un Ihambé îi întinse o lance și el își luă locul, în spatele marelui Eenko.

Bum ! Bum ! Tam-tam-ul se auzi la început rar, apoi din ce în ce mai repede și, pe măsură ce ritmul se accelera, oamenii prinseră viață, începură dansul în jurul unui foc înalt cu flăcări albastre. Cele trei Selene erau acum sus, într-un enorm ciorchine pe cer. Războinicii urlau, învîrtind lăncile, sudoarea strălucea pe trupurile musculoase, umbrele dansau și ele pe sol și pe corturi. Toboșarul bătea acum un ritm febril și Stella se simți fără voia ei prinsă în acest vîrtej, scandînd dansul pe loc.

— Whoosh !

O imensă limbă de foc țîșni din centrul cercului, scăldînd locul într-o lumină sîngerie. Pămîntul se deschise și dinăuntru urcă o platformă de lemn pe care trei tinere goale stăteau într-o atitudine mîndră, orgolioasă.

— Aparatul meu !

Repede ea scoase din corsaj o agrafă mare care deghiza unul dintre aparate și acționă dispozitivul multiplicator de fotoni.

— Lui *Rossé Moutou* nu-i place, spuse o voce de lîngă ea. Ea se întoarse surprinsă. Laélé arăta cu degetul agrafa.

— Dar nu fac nimic rău !

— Asta mașină de imagini. *Rosse Moutou* are la fel într-un nasture.

— Și dacă nu-i place, de-asta nu mai pot ! răspunse ea furioasă.

— Tu iubești pe el ?

— Eu ? Nu, bineînțeles ! Prieteni numai !

— Tu iubești pe el fără să știi, poate. Tu bine clădită — îi dăruiești băieți puternici. Eu nu pot, adăugă ea cu un aer de tristețe.

— Asta era ! Ți-a vorbit despre asta ?

— Nu. Dar eu văd privirea lui la tine. El, eu, nu copii. El ia altă femeie, bineînțeles. Dacă nu e adevărat, de ce ai refuzat Eenko ?

— Pentru că el nu este din rasa mea ! La noi, mai ales, nu te poți mărita cu un necunoscut !

— Tu și *Rosse Moutou* copii. Scrie în amîndouă Selenele. Dacă Antafarouto nu se opune.

— Antafarouto ?

— Zeu al morții !

Ea scuipă de cinci ori în partea dreaptă.

Tam-tam-ul bătea demențial, linia războinicilor se ondula, frenetic, lăncile fuseseră aruncate grămadă unele peste altele, la picioarele celor trei tinere. Un vînt ușor se stîrnise, suflînd flăcările albastre și roșii ale focului, iar licărirea luminii se răs-

-VIGREL

frîngea toată în vîrtejul dansului. Apoi, dintr-o dată, cu un strigăt scurt, oamenii se imobilizară și se aliniară cu fețele spre foc.

— Acum noi dansăm, spuse Laélé.

— Eu nu ! Eu sînt o străină !

Toate fetele tinere se așezau în fața războinicilor în linie paralelă cu aceștia. Laélé o prinse pe Stella de braț, cu o strîngere ușoară, dar fermă.

— Tu, femeie. Tu vrei fecunditate. Tu dansezi.

— Nu !

— Tu vino !

Strînsoarea crescu asupra brațului său. Ea încercă să se desfacă, în zadar vru să se elibereze cu cealaltă mînă, se opri : Laélé o amenință cu un cuțit.

— Tu vino !

Se lăsă dusă. Laélé împinse trei femei și dintr-o smucitură o plasă pe Stella în fața lui Téraï. Pentru moment el n-o văzu, vorbea încet cu vecinul său. Sudoarea îi strălucea pe corp și sub lumina flăcărilor, părea un zeu de bronz ieșit din cine știe ce mitologie uitată. Tobosarul reîncepu să bată ritmul încet. El se întoarse, de data aceasta o văzu și buzele i se răsfrînseră într-un zîmbet ironic. Acum dansul era foarte lent. Bărbații făcură trei pași în față, cu brațele ridicate, cerînd, iar fetele se retraseră mimînd refuzul. Tobosarul acceleră ritmul, războinicii înaintară din nou, prinseră fetele de încheietura mîinilor și Stella simți atunci mîinile uriașe ale lui Téraï cuprinzîndu-le pe ale ei. El nu mai zîmbea, o privea cu un aer dureros.

— Zbate-te, îi șopti.

Ea se supuse, stîngaci, neputînd să-și ia privirea de la chipul bărbatului ce o domina cu statura sa. „E frumos asemenea unui faun“ gîndi ea. În lumina slabă, obrazul lui Téraï își pierduse duritatea, ochii oblici, pomeții proeminenți, nasul arcuit, bărbia puternică, desenau o mască stranie și seducătoare.

Tam-tam-ul bătea *crescendo*. Deodată ea se simți ridicată și culcată la pămînt.

— Nu-ți fie teamă, nu e decît un simulacru, îi șopti el la ureche.

— Chiar și un simulacru, e prea mult !

— Dar nu-ți fac nimic ! Cu asta se termină ritualul. De ce ai intrat în joc ?

— Femeia ta m-a forțat, sub amenințarea cuțitului ! I-a intrat în cap că ea nu-ți poate dărui copii și că e de datoria mea s-o fac.

El tresări mirat, apoi spuse :

— N-ar fi o idee rea !

— Să nu contezi pe mine !

— Cine știe ?

Și deodată o lumină i se aprinse în ochi și o sărută cu sălbăticie. Ea încercă să scape din strînsoare, dar se simți copleșită.

Tam-tam-ul încetă. Téraï sări în picioare și o ajută pe Stella să se ridice. În jurul lor, celelalte cupluri făceau la fel. El îi scutură praful de pe spate. Tinerele fete dispăruseră împreună cu alți războinici. Flăcările pîlpîitoare proiectau umbre care dansau.

— Ceremonia s-a sfîrşit. Acum urmează banchetul la care trebuie să asişti fiindcă ai participat la dans.

— Eu... Ai, ai abuzat de forţă, brută !

— Mi s-a părut că nu ţi-a displăcut prea tare ! Haide, vino, fără fasoane. Ihambéii ar interpreta asta ca o prevestire rea. Dar cînd îţi voi face semn, să părăseşti masa. După ce amicii mei vor fi băut alcoolul de béké, eu nu mai răspund de virtutea ta !

Capitolul VII

Téraï lăsă lopata să se odihnească, îşi împinse pe spate pălăria de pai, apucă plosca şi bău pe nerăsuflate apa stinsă cu alcool de béké. Soarele ardea peste Iruandika şi malul rîpos părea că tremură în aerul saturat de căldură.

— *O the Erie was a-rising*
And the gin was getting low
And I scarcely think we'll get a drink
Till we get to Buffalo-o
Till we get to Buffalo !

Cîntă Stella cu o nuanţă de batjocură în glas. El îi aruncă o privire mînioasă.

— *We were loaded down with barley,*
We were chock-up full of rye,
The captain he looked me down
With his goldurn wicked eye.

continuă ea. El izbucni în rîs.

— Ce cîntec e ăsta ?

— Erie Canal. Un cîntec din secolul XIX, din ţara mea. Vrei să ţi-l cînt în întregime ?

— Bucuros. Dar nu-ţi cunoşteam talentul de folclorist !

— Cunosc foarte multe ! Cînd eram mai tînără, făceam parte dintr-un grup de studenţi specializaţi în folclor.

— Ai făcut studii ? Ce fel ?

— De fizică, dacă poţi să mă crezi ! Dar tatăl meu nu m-a lăsat să continui. Îmi spunea că aceste studii mă fac să frecventez medii sociale sub nivelul mediului meu. Dintre cei de sub cincizeci de milioane de dolari !

— Ei bine, chiar acum frecventezi unul. Eu nu fac mai mult de treizeci !

Ea îl privi stupefiată.

— Am prieteni pe Pămînt, bine aranjaţi, care m-au ajutat să-mi fructific averea.

— Şi cu o astfel de avere, continui să-ţi rişti viaţa pe această planetă pierdută ?

— Ce legătură are una cu alta ? Cînd am sosit pe Eldorado, nu mai aveam o leţcaie. Am găsit zăcămîntul principal pe care-l exploatează acum Port-Métal înainte ca B.I.M.-ul să aibă carta

restrînsă, și eu le-am vîndut acest zăcămînt. Ei mi-au oferit să aleg, de îndată ce au obținut monopolul : să vînd sau să rămîn independent, dar să nu-mi pot desface producția proprie. Eu la rîndul meu i-am lăsat să aleagă : să plătească scump, sau să se lupte cu indigenii. Și nu m-am supărat din cauza acestei afaceri. Eu nu sînt făcut pentru a dirija o antrepriză, fiindcă sînt prea mult un lup solitar. Și nici nu-mi place să comand semenilor mei.

— Și ce te preocupă atunci ?

— Să găsesc noul. Și, mai mult, îmi place să caut. Am în laboratorul meu material pentru vreo sută de publicații despre geologia planetei Eldorado, pe care într-o zi o să-l public, atunci cînd B.I.M.-ul nu va mai deține monopolul.

— Aș fi zis că pe o planetă așa de bogată, ei n-ar fi avut nevoie să-ți respecte condițiile.

Téraï ridică din umeri.

— Eldorado este bogată, plesnește de bogăție. Dar trebuie reperate zonele cele mai rentabile. I-am scutit de patru ani de prospectări și mai ales le-am asigurat pacea. Cunoști termenii cartei restrînse : nu mai mult de 40 000 oameni și acordul indigenilor. Dar astea ne îndepărtează de subiectul nostru. Unde ai făcut studiile de fizică ?

— La universitatea din Chicago, din 2228—2230.

— Eu mi-am făcut studiile la Paris, din 2218 pînă în 2220, apoi la Toronto din 2220 pînă în 2223. Dar am fost deseori în Chicago să-l văd pe bătrînul Mac Kenzie. Spune-mi, mai erau veverițe în campus ? La ultimul meu sejur cîțiva imbecili își propuseseră să le extermine sub pretext că erau expuse rabiei.

— Erau mai multe ca oricînd !

— Foarte bine ! M-ar fi enervat să știu că le-au masacrat.

El începu din nou să vîslească, în ritmul unui cîntec polinezian. Stella privi în urmă. La o sută de metri urma a doua pirogă, ducînd pe Laélé și fratele său, apoi a treia, cu patru Ihambéi.

Téraï protestase cînd șeful ceruse ca el să fie escortat de cîțiva războinici. Relațiile între triburile din cîmpia de la Nord de Iruandika și imperiul Kenoat erau bune, cu atît mai mult cu cît erau mai la distanță, separate de lanțul munților Hétio, și nu vedea necesitatea unei escorte. Dar Ohémi fusese inflexibil :

— Au avut loc schimbări la Kenoati. Bătrînul împărat a fost asasinat.

Apoi urmase o lungă conversație în limba indigenă, pe care Téraï nu se obosise s-o traducă, dar Stella observase imediat tulburarea lui vis-à-vis de această conversație. Ea îl privea cum vîslește. Mușchii jucau sub pielea fină, brună, pe care luceau picături de sudoare.

— O forță înfiorătoare, gîndi ea.

Își aminti de Gorilla Joe, garda personală a tatălui său. Și el de asemenea era gigant, dar cu corpul noduros și creier primitiv, și se lăuda a fi cel mai puternic om din lume.

— Mă întreb ce ar spune dacă l-ar vedea pe Laprade. Probabil ar încerca să-l ucidă pentru a dovedi că nimic nu-i rezistă... Dar aș paria pe Téraï. Trebuie să existe un om ca el la 100 de ani ,o inteligență excepțională și un corp de fiară. Ce păcat că se află de cealaltă parte...

Pînă atunci totul mersese perfect. Însoțitorul său nu bănuia nimic. Ea turnase deja cîteva sute de micrifilme, care montate cu ingeniozitate aveau să prezinte indigenii din Eldorado într-o lumină defavorabilă și să aducă Parlamentului mondial votul care ar fi dat B.I.M.-ul carta extinsă. Ea își imagină furia lui Téraï și se cutremură.

Ce păcat ! Ar fi putut iubi un om ca Téraï, dacă el ar fi fost mai realist, dacă nu s-ar fi lăsat antrenat de visările acestor imbecili de xenologi. Să dai fiecărei rase o șansă, pentru ca într-o zi ele să se întoarcă împotriva omului ! Stella era descendenta unei genealogii de rasă pură albă, cea mai albă dintre toate, rasa nordică. Tatăl său nu acceptase încă umilirea votului din 2010, în Parlamentul mondial, care dăduse dreptul de liberă imigrare raselor colorate în Europa și America. Ea își aminti ziua aceea îndepărtată din copilărie, cînd tatăl său o condusese să viziteze imensele clădiri ale B.I.M.-ului pe coasta Pacificului. Se urcaseră sus de tot în turnul central și cu un gest larg îi arătase sutele și sutele de acoperișuri ale atelierelor, înaltele centrale termice, rețeaua complexă de căi ferate care aduceau minereul terestru sau rafinăria centrului de recepție care-și înălța edificiul alb pe o lungime de douăzeci de kilometri și unde sosea, prin transmițătorul subspațial, bogăția minerală a o sută de planete.

— Puterea B.I.M.-ului și de asemenea puterea Pămîntului ! Amîndouă ne aparțin, fiindcă noi le-am construit. Nici o altă rasă în cosmos nu ar fi fost capabilă s-o facă. Să nu uiți niciodată, Stella : Dumnezeu a lăsat Universul oamenilor !

Ea ezitase totuși, deși nu avea decît douăzeci de ani. Unul dintre colegii de la Universitate era un tînăr fizician, încîntător, minte strălucită și mereu în preajma ei. Ea decisese atunci să studieze fizica.

— Hm, avem destui ingineri pentru asta, îi spusese tatăl. Dar poate că ar fi bine să existe unul în familie care să poată înțelege și limba lor. Fratele tău nu este, la urma urmei, decît un om de afaceri.

Apoi Paul murise, stupid, într-un accident de mașină. Și fizica și-a pierdut dintr-o dată tot farmecul. Mama sa a murit și ea ; atunci Henderson a chemat-i din nou lîngă ea. Ea a condus casa, a organizat recepții, serbări, baluri. Se apropiase de tatăl său, începuse să se intereseze de o sumă de afaceri pe care le învîrtea directorul general al B.I.M.-ului, prinsese gust pentru intrigi. Într-o zi, trecuseră șase luni deja, o chemase în biroul său personal, sus, într-un zgîrie-nori la New York.

— Sînt necăjit, Stella. Pierdem bani ! Topitoriile noastre nu lucrează decît la 70% din posibilitățile lor reale. Eu sper am să obțin carta lărgită pentru Eldorado, dar ghinionul ne urmărește : senatorul Dupint a murit la vînătoare în Africa, senatorul Willis a fost învins și bătrînul meu prieten Schmidt al II-lea secretar al Președintelui, e în concediu de boală de mult timp ! Biroul de Xenologie țese intrigi împotriva noastră și tare mă tem că n-o să ni se prelungească nici măcar carta restrînsă. Phillips, prin spate, mă acuză de incapacitate. Iată deci situația. Se pare că indigenii de pe Eldorado sînt absolut oameni. Bună treabă ! Dacă e adevărat, atunci civilizarea noastră le va conveni de minune ! Aș avea

nevoie de cineva sigur care să meargă acolo și să-mi facă un raport detaliat asupra situației. Există pe această blestemată planetă un individ, pe nume Laprade, care ne pune piedici și de care nu reușim să scăpăm.

— Laprade ? Eu credeam că lucrează pentru noi. De pildă, cea mai bogată dintre minele noastre din Eldorado se cheamă astfel.

— Da, la început ne-a fost de folos. Dar, acum, unelteste cu indigenii împotriva noastră.

— Cine e acest Laprade ?

— Un soi de brută uriașă, s-ar spune, dar nu cred. Ne contrează prea subtil ca să fie o brută. E metis, din oriental, cred. Stai, avem un dosar despre el.

Spuse cîteva cuvinte în interfon și un aprod îi aduse dosarul. Nu conținea decît o singură foaie.

— Laprade Téraï. Născut în 17 ianuarie 2199, la Bergerac, Franța, 1 m 99, păr negru, ochi negri, campion olimpic la decatlon... fără interes. Ah ! Doctor în Științe geologice, Universitatea din Toronto. Fiul lui Paul Laprade, ucis în timpul răscoalelor fundamentaliste din 2223 și al lui Tetua Song. Da, asta este. Tetua Song — era fiica lui Tung Fei și al lui Nohoraï Oopa, președinta Confederației Polineziei. Și cum Paul Laprade era fiul unui Francez, Henri Laprade, profesor la Sorbona și al lui Mary Wapani, din familia Wapano, de la minele de crom din Arctica, are patru rase în el ! Europeană, Tahitiană, Chineză și Cree.

— Și vrei să merg acolo și să-l seduc ?

— Nu, bineînțeles ! Avem specialiști pentru asta. Dar mi-ar place un raport pe viu despre el și indigeni. Cîteva filme cu zonele lor sălbatice. Cu așa ceva poți înmuia conștiințele în Parlamentul mondial. Ar fi suficient să faci să vorbească zece indivizi.

— Herbert n-ar putea merge ? Nu știu dacă aș fi capabilă...

— Herbert este indispensabil aici. Tu ești sportivă, ai făcut Himalaya de plăcere, și o să fie cineva care să te păzească.

— Oh, nu mi-e frică. Fie, accept. Dar nu pot ajunge acolo, ca delegată a B.I.M.-ului.

— Da, da. Și, după părerea ta, ce să fac ?

— Trebuie să ne certăm, să fim ostili și să încerc să găsesc un loc ca ziarist la Intermondial. Redactorul șef îmi făcea curte, cînd eram la Universitate.

— E așa tînăr ?

— Nu, ținea conferințele despre ziaristică, pe care le audiam și eu.

— Bine, de acord să faci cum crezi că e mai bine, dar să nu riști inutil, Stella.

O clipă, omul de afaceri dispăru în fața tatălui.

— Nu am prea mult timp să-ți ofer, fata mea, dar...

Bietul tata, gîndi ea. Ce-ar zice acum să vă vadă plutind cu barca pe un rîu din altă lume, singură cu indigenii și cu dușmanul său ! Dușmanul său, care pentru mine e aproape un prieten.

Un prieten ? Putea fi oare sigură ? Uneori se întreba dacă nu cumva îl deranja. Adesea îi vorbea grosolan, aproape brutal. De trei ori o sărutase cu forța și apoi se comportase ca și cum pentru el persoana ei nu prezenta nici un interes. Și în ciuda faptului

că nu excludea vreo aventură cu el, s-ar fi simţit îngrozitor de frustrată. Alteori, dimpotrivă, era foarte galant, îi intuia dorinţele. Făcuse tot ce-i stătuse în putinţă pentru a-i facilita contactele sale cu indigenii, şi dacă nu reuşise în totalitate, nu era cîtuşi de puţin vina lui. Ea se simţea în acelaşi timp atrasă şi respinsă de acest popor primitiv. Cîteodată, ascultîndu-le cîntecele, urmărindu-le gesturile cotidiene, reuşea aproape să uite că nu erau Pămînteni. Apoi un cuvînt, o inflexiune a vocii, un obicei, revela brusc prăpastia care îi părea că se deschide între ei şi ea şi pielea i se zbîrlea, cum se zbîrleşte cîinele în faţa lupului care îi seamănă.

Pentru a reuşi să fie obiectivă, luptase împotriva acestei repulsii. Téraï o atribuia educaţiei sale neconştientizate, dar profund rasistă, în mediul căruia ea trăise. Dar lui i se păreau cauzele mult mai profunde. În acest moment vîntul îi aducea mirosul lui Laélé şi al fratelui său, din piroga vecină, ceea ce nu era dezagreabil, ci doar străin.

Pentru că era cinstită, ea se întrebă de asemenea, dacă nu cumva îşi căuta scuze. Privind lucrurile la rece, era pe cale să comită un îngrozitor abuz de încredere profitînd de încrederea lui Téraï pentru a-şi aduna arme contra lui şi amicilor lui. Era deci necesar ca aceşti prieteni să rămînă demni de dispreţ, să reprezinte un pericol sau un obstacol pentru ceea ce avea de apărat, dacă voia să-şi păstreze propria stimă. Dar pe măsură ce timpul trecea, această poziţie devenea din ce în cea mai dificilă de menţinut. Ea încerca să-şi liniştească conştiinţa, spunîndu-şi că în fond Ihambéii şi celelalte triburi se vor adapta la civilizaţia umană şi că ea va veghea pentru ca dominaţia B.I.M.-ului să nu fie prea crudă.

— Ei, Stella ! Visezi la ceea ce vei scrie în ziarul tău mincinos ?

Ea tresări şi roşi, simţindu-se aproape descoperită. Sub aparenţa brutală, Téraï poseda un spirit pătrunzător, care nu o dată o pusese în încurcătură.

— Nu ştiu de ce am acceptat să-ţi fiu ghid, mai spuse el. Poate fiindcă am simţit că erai gata de orice ca să-ţi culegi documentele, chiar şi singură ! Şi ar fi fost păcat să vezi pe cineva atît de drăguţ pierind sub săgeţile Umburusilor ,sau să servească de cuib pentru niambas ! Dar o să mă căiesc, bineînţeles !

— Atunci de ce ai făcut-o ?

— Există pe această planetă un veritabil mic demon înaripat, *bilrini, Microraptor ferox,* cinci centimetri lungime. Acesta distruge cuiburile celorlalte pseudo-păsări, florile şi ucide cu ciocul său otrăvit animale mult mai mari ca el. Ei bine, cînd găsesc vreunul prins într-o plantă carnivoră, îl eliberez. Sînt prea frumoşi ca să moară atît de îngrozitor.

— Şi te temi de limba mea otrăvită ?

— Ei ! Dacă ai intenţii rele împotriva acestei lumi, îi poţi face mult rău. Chiar dacă ai intenţii bune, odată ce articolul ar fi scris din nou pentru a place publicului, paguba ar fi încă şi mai mare !

— Toţi cititorii sînt deci nişte imbecili în ochii tăi ?

— Nu. Pur și simplu sînt intoxicați. Ar trebui, pentru început, ca ziarele să spună adevărul de care își bat joc, ca apoi cititorii să fie capabili să reflecteze. Poate asta ar fi posibil numai dacă ar sări în aer stațiile de radio și televiziune și s-ar închide toate agențiile de publicitate, dacă s-ar înceta să se pună semn de egalitate între civilizație și mașinile inutile...

— Și revenirea la stadiul în care sînt prietenii tăi, fără îndoială ?

— Nu, bineînțeles ! Dar la ce bun să discuți cu un Pămîntean ? În trei zile vom ajunge la Kintan, port fluvial al imperiului Kenoat și capitala sa în același timp, pe Iruandika de jos. Ai să vezi acolo, cel puțin așa sper, o altă formă de civilizație care se află în stadiul tehnic al vechii Asirii, dar cu un cu totul alt fundament moral.

— De ce spui : sper ?

— Știri noi...

El reîncepu să vîslească, Stella contempla monotonia malurilor joase, cu arbori și mărăcinișuri care împiedicau vederea savanei și a animalelor. Din cînd în cînd, o spinare neagră ieșea la suprafața apei și, după caz, Téraï continua să vîslească liniștit sau își pregătea arma pentru orice eventualitate. Dar nimic nu atacă piroga.

— Pot să iau cealaltă vîslă ? Am fost destul plimbată ca o prințesă !

— Dacă vrei...

Timpul se scurgea mai repede, dar curînd brațul Stellei obosi și fu obligată să renunțe. Cerul plumburiu domina întinderea și se contopea la orizont cu apele rîului. Piroga care-i purta pe Laélé și pe fratele său plutea la cîțiva metri în stînga și Stella privea fără să vadă micile ondulări de evantai lăsate de barcă.

Téraï cînta ceva trist, cu jumătate de voce, și oboseala care îl ajungea îi dădea cîntecului un aer de frumusețe stranie. Stella își aminti de cîntecele pămîntene ale tăietorilor de lemne și deschizătorilor de drumuri, care povesteau despre melancolia vieții, de povești de dragoste scurte, de prietenii abia începute și imediat sfîrșite, despre fatalitatea despărțirii în zori, aproape de cenușa focului stins.

— Ce cînți ?

El tresări ca dintr-un vis.

— Valurile lui Iruandika.

— E frumos.

— N-ar trebui să-l cînt, e cîntec al femeilor ! Dar, în această privință, Ihambéii au împrumutat de la mine o doză de ciudățenie. Am făcut o traducere liberă, în franceză, a cîntecului. Vrei s-o auzi ?

— Cu plăcere.

El își puse vîsla jos, și începu :

Valurile lui Iruandika
Duc piroga mea
Ité, Ité, nu mai ești aici,
Ai plecat departe, din brațele mele,
În ceața zorilor !

De două ori am văzut cum urcă
În spatele muntelui cele trei selene !
Acum, fără tine arde focul sacru,
Tu ai plecat pentru totdeauna,
În ceața zorilor !
Se spune că o fată din Keno
Ți-ar fi furat sufletul !
Antafaronto s-o aibă în pază !
Tu ai plecat în barca ta,
Vîslind repede !

Vei reveni totuși, eu știu,
Cu inima zdrobită de această himeră,
Dar am obosit de-atîta așteptare
Și am plecat, o să mă pierd
În ceața eternă !

— E un cîntec ihambé ?

— Da, prietenii mei au suflet de poet. La drept vorbind, în textul original, nu este vorba despre inimă, ci de un organ care ar corespunde mai curînd cu splina noastră ! Nu se știe cine l-a compus, nici cînd. A devenit un cîntec tradițional al femeii părăsite, sau al văduvei. Totuși nu pare să fie mai vechi de patru sute de ani, căci Ihambéii nu trăiau pe atunci în bazinul Iruandika, ci în Betsihanka. E adevărat că înlocuirea numelui e ușor de făcut și nu alterează ritmul.

— Vrei să mă înveți și pe mine ?

— Nu aici. Nu ai dreptul. Că îl cînt eu, un bărbat, e de prost gust, dar în ceea ce te privește ,ar fi un sacrilegiu. Mai tîrziu, cînd vom fi revenit la Port Métal.

— Ce plictisitori pot fi acești Ihambéi cu obiceiurile lor !

— Dar ale tale, domnișoară ? Ce părere ai de tabuul care, în toate reuniunile terestre, afectează subiectele serioase ? Nu crezi că aș provoca scandal, la o eventuală recepție a tatălui dumitale, admițînd că m-ar invita, dacă aș chema în vreun colț pe unul din inginerii săi, să-i cer părerea despre o mină sau alta ! Necioplitul care discută afaceri în afara biroului !

Ea rise.

— Este adevărat ceea ce spui. De multe ori mi-am ascuns căscatul în timpul acestor serate.

— Vezi, nu ești cu totul pe dinafară ! Nu-l iubesc pe tatăl dumitale, dar nu poți ajunge la poziția sa dacă nu ai inteligență, energie și darul de a vedea ceea ce este important și ce nu. Dar pentru tine, cuibul este acum făcut și ar trebui să te gîndești să-ți faci unul care să-ți aparțină !

— Și oare nu asta fac ? Știi bine că sînt certată cu tatăl meu.

— Legea nu-i permite să te dezmoștenească cu mai mult de 75%. *Aurea mediocritas*, ar fi spus Horațiu.

— Pardon ?

— Iartă-mă, mi s-a băgat latină pe gît, pe cînd eram copil. Asta se mai învață încă în liceele puțin arhaice, ca cel din Papeete ! Așa că, din cînd în cînd, vei avea o avere destul de mare !

— Dar am dreptul s-o refuz !

— Vei avea curajul ? Totuși eu văd în tine o forță care ar merita mai mult decît o viață sterilă pe un Pămînt suprapopulat.

— Se mai pot face totuși multe lucruri utile !

— Da, dar se fac foarte rar ! Pe Pămînt procesul e încheiat, Stella ! Oh, el are încă în față multe zile frumoase, în ciuda putregaului. Dar ,privește-l ! Se golește în fiecare zi de substanță creatoare ! Noi colonii se stabilesc în fiecare an, unde pleacă cei puternici, spiritele libere !

— Credeam că te opui colonizării !

— Există lumi locuibile în care nu există nici o rasă inteligentă. Pe acelea trebuie să le cucerim.

— Atunci ce cauți aici ?

— Nu cuceresc, studiez ! Nu ar fi existat nici un inconvenient, ca pe Eldorado să existe o mică colonie fără scop comercial, ci dimpotrivă. Am putea învăța cîte ceva bun de la indigeni și i-am feri de prostii care i-ar putea costa scump. Dar nu trebuie să avem aici prea multă populație pămînteană permanentă. Iată de ce lupt, pe măsura micilor mele posibilități, contra tentativelor B.I.M.-ului de a obține carta lărgită. Ar însemna sfîrșitul oricărei posibilități de civilizație originală pe această planetă. *Enguété, Eenko ?*

Marele Ihambé arăta cu mîna un promontoriu.

— *Imbiti téké !*

— O să poposim acolo, traduse Téraï. Las totdeauna pe Eenko să aleagă locul, cînd sîntem împreună. E planeta lui și o cunoaște mai bine decît mine.

Stella își strînse tremurînd eșarfa în jurul umerilor. Noaptea se lăsase peste rîu și aerul era răcoros și umed. Ihambéii înălțară repede două colibe din crengi, sub un copac cu flori mari, roșii. Focul lumina arbuștii de dincolo de cercul defrișat cu toporișca de Téraï. Indigenii dormeau deja într-unul dintre adăposturi, și doar Téraï și Laélé împărțeau veghea. Rîul creștea liniștit, cu un ușor clipocit, iar pe celălalt mal, Anthia, cea mai mare dintre selene, părea înfiptă într-un copac ascuțit și răsfrîngea asupra apelor, o potecă de solzi auriți. Din timp în timp, se auzea plescăitul unui animal acvatic, sau al vreunui pește care sărea. Téraï își întinse brațele lungi.

— Iată un lucru pe care Pămîntul nu ți-l mai poate oferi, Stella. O seară pe malul unui fluviu sălbatic !

— Te înșeli. Înafară de locurile primitive ale Amazonului sau Orinocului, am petrecut clipe asemănătoare în apropierea lacurilor americane sau canadiene.

— Bineînțeles, avînd la îndemînă o mașină, un elicopter și un radio. Și te întorceai acasă, convinsă că ai făcut o baie reconfortantă de sălbăticie. Odată, pe cînd aveam 18 ani, am crezut că am găsit o insulă pustie pierdută în arhipelagul Tobouaï. Am plecat într-acolo din Tahiti, într-o pirogă cu o prietenă de vîrsta mea. După trei zile, am auzit behăind un pick-up pe plajă ! O mulțime de turiști — americani, francezi sau suedezi, nu mai îmi amintesc prea bine, au debarcat dintr-un hidroavion. Aici e altceva. Am putea dispărea fără ca cineva să afle vreodată de soarta noastră. Teoretic sîntem încă pe teritoriul Ihambé, nu trecem frontiera decît mîine, după ce depășim defileul care taie lanțul Munților Hétio. Dar niciodată nu vine nimeni în această regiune. Ei, dar asta ce mai e ?

VIGREL

O gigantică siluetă neagră apăruse în cercul de lumină. Înalt de patru metri, animalul amintea de elefant, cu urechi mici, ciulite, și două trompe din care ieșeau sunete metalice. Téraï smulse din foc o creangă aprinsă, o agită sub capul patrupedului, care o zdrobi sub greutatea sa și începu să zbiere înfricoșat, înainte de a o lua la fugă, într-un zgomot infernal de crengi călcate. Téraï se liniști repede.

— Nu te temi deci de nimic ?

— Ba da, de păianjeni și de fetele bătrîne, în special cele din Armata Salvării. Dar am fost curajos : bișta rul nu e periculos decît în perioada rutului.

— Asta se numește bișta r ?

— Da, *Bișta r gigas* Laprade. Kenoatii îi folosesc, cum folosim noi elefanții. Eu am botezat această fiară, după un vechi roman de anticipație american, găsit la un Chinez din Papeete și unde se găsea un animal care se aseamănă în mod curios cu animalul care l-ai văzut. Dar e timpul să dormim. Și pentru ca să nu te temi de mine, Laélé va dormi cu noi.

Partea a doua

PARAZIȚII LEULUI

Capitolul I

IMPERIUL KÊNO

La cotul rîului, orașul apăru imediat, adunînd între zidurile roșii un mănunchi de case cocoțate pe coline și care dominau cu siluetele piramidale un templu și palatul împăratului. Încă din ajun pirogile se încrucișaseră cu bărcile de pescari Keno, oameni scunzi, cu pielea închisă și părul scurt ca o perie. Téraï încercase o conversație cu doi sau trei în limba lor, dar nu primise răspuns decît scurte silabe. Apoi, cîmpurile cultivate luaseră locul savanei.

Ei acostară aproape și își legară ambarcațiile. Între cheiuri și fortificațiile prevăzute cu o poartă păzită de două tunuri, se întindea o piață goală unde circulau căruțe pline cu pește, cu pietre sau argilă, trase de patrupezi puternici, lipsiți de coarne. Téraï își potrivi sacul pe spate, își puse arma în bandulieră și înaintă, urmat de Stella și Ihambéi, părînd încă și mai urias în preajma orășenilor, dintre care prea puțini ajungeau la umărul său. Cum se apropiau de poarta cu canaturi masive de lemn fixate în bronz, își făcură apariția soldați cu căști și armură. Téraï se îndreptă spre ei, făcînd semn camarazilor săi să îl aștepte. Conversația fu lungă și Stella văzînd că Eenko și tovarășii săi își pregătiseră pe furiș armele își luă carabina. Geologul reveni în sfîrșit.

— Complicații ! Se pare că nu se mai pătrunde ca pînă acum în Kintan. Am cerut să vorbesc cu șeful gărzii de la poartă, Ophi-Tika, care mi-e prieten vechi. Dar acest lucru îmi confirmă informațiile date de Ohémi, și nu-mi place deloc !

Pe cînd așteptau, Stella examină și fotografie zidurile. Înalte de zece metri, terminate cu turnuri pătrate, totul măsurînd aproape treizeci de metri, ele fuseseră construite în blocuri de lavă roșie, foarte sumar cioplite, lipite cu un mortar roz.

— Cîți locuitori ?

— După cîte știu eu, aproximativ cinci sute de mii.

— Cinci sute de mii !

— Imperiul Keno este vast și se întinde pînă la mare. Capitala este atît de excentrică, pentru că împărații au vrut totdeauna să fie aproape de munții Hétio, munții sacri.

— Oricum, cinci sute de mii !

— Babilonul număra mult mai mulți ! Iată-l pe Ophti-Tika. Vreau să-i vorbesc între patru ochi.

Ofițerul se apropia. Un uriaș față de concetățenii săi, în armura de bronz șlefuit strălucind în soare, cu fața spînă și osoasă, luminată de surîs. Îl salută pe Téraï cu sabia. De această dată conversația fu scurtă, și ei trecură pe sub poarta cea mare, încadrați de soldați care le croiau drum prin mulțime.

Odată trecuți pe poartă, ajunseră direct în oraș : un bulevard circular, larg de vreo zece metri, se întindea de-a lungul zidurilor, din care plecau o mulțime de străzi întortocheate, pavate cu pietre ascuțite și alunecoase care se îndreptau spre inima cetății. Casele, cu două, trei etaje, construite din lemn și chirpici, cu fundație de piatră, își uneau copertinele deasupra străduțelor, transformîndu-le în tuneluri întunecoase și înguste. Un canal central servea de colector, dar mirosul era totuși suportabil. Stella înțelesese motivul, văzînd cum merge un șuvoi rapid.

— Da, spuse Téraï, ei utilizează o sursă intermitentă pentru curățirea centrului. E interzis să arunci în canal ceva care ar putea să-l înfunde.

Pe scîndurile servind de tejghele, așezate pe pervazul ferestrelor în arc de cerc, negustorii etalau produse de băcănie, obiecte din piatră, lemn, aramă sau bronz, bijuterii primitive, de multe ori frumoase, ornamentate cu superbe cristale sau minerale, tăiate cu stîngăcie. În semiîntunericul din spatele prăvăliilor în care străbătea lumina slabă și gălbuie a lămpilor cu ulei, care erau necesare și în plină zi, mișuna o viață obscură, femeile cu treburile lor, copii jucîndu-se sau plîngînd și nelipsiții „puchis“, mici patrupezi care țineau locul cîinilor. Negustorii își prezentau marfa cu strigăte răgușite, cumpărătorii discutau cu voce tare și de la unul dintre etaje se auzea un scîrțîit de instrument care acompania vreun cîntăreț. Soldații escortei mergeau înainte respingînd cu fermitate cetățenii, dar fără brutalitate inutilă, cu coada lăncilor. Nimeni nu se formaliza, și Stella avu impresia că era o civilizație primitivă, dar cumsecade. Strada urca, prăvăliile deveneau din ce în ce mai mari, mai bine luminate, și brusc ieșiră într-un alt bulevard, mai larg ca primul, și care de cealaltă parte avea o altă incintă mai joasă. În spatele acesteia răsăreau vîrfurile copacilor înalți.

VIGREL

— Acum am străbătut cartierul popular, sau mai curînd cercul popular, spuse Téraï. Strîmtoarea străzilor este voită, ea facilitează apărarea, în cazul cînd dușmanul ar ajunge să pătrundă în oraș, ceea ce s-a mai întîmplat de cinci ori în istoria sa.

— Dar asta favorizează și incendiile.

— Casele sînt construite din lemn de „gau", aproape incombustibil. Totuși uneori ele ard, dar focul nu se extinde prea mult, grație serviciului de pompieri care este foarte bine organizat.

Traversară cea de-a doua incintă printr-o poartă fortificată. Escorta îi părăsi, afară de căpitan. Stella scoase un strigăt de surpriză : orașul interior era complet diferit de celălalt, bulevarde largi, perpendiculare, îl tăiau în dreptunghiuri de verdeață, în mijlocul cărora se înălțau case de piatră joase și lungi, cu un peristil de coloane grațioase. Contrastul era atît de izbitor, încît nu se putu abține să spună : în sfîrșit, civilizație !

Téraï se întoarse cu un surîs ironic pe buze :

— Da, civilizație. Dar știi cu ce preț ? Acela al sclaviei ! Acest lux, în această societate care ignoră oricare altă sursă de energie în afara muncii brațelor, nu se poate sprijini decît pe ea. De altfel nu este prea dură și sclavii sînt relativ bine tratați. Sau erau...

— Ce vrei să spui cum erau ?...

— Am să-ți povestesc. Lasă-mă să-i vorbesc bătrînului Ophti.

Se angajă din nou într-o conversație aprinsă cu căpitanul. Laélé se apropie de Stella.

— Loc rău ! Închis !

— N-ai mai fost niciodată aici, Laélé ?

— Nu. Téraï de multe ori. Eu nu.

— De ce ?

— Pentru că nu se ivise ocazia, domnișoară, interveni geologul. Și încep să mă întreb dacă am făcut bine că v-am adus, și pe una și pe alta.

— De ce te temi ?

— Nu prea știu. Dar au avut loc schimbări ciudate de la ultima mea vizită la Kintan. O să-ți spun mai tîrziu. Iată casa mea.

Arătă pe o movilă o somptuoasă locuință de piatră roșie în stilul dominant al orașului interior. Ei pătrunseră în parc, printr-o poartă arcuită, iar Stella remarcă zidurile groase și înalte.

— O adevărată fortăreață !

— Nu-ți vine să crezi !

Merseră de-a lungul unei alei ce ducea spre locuință, umbrită de arbori mari cu frunze de un verde închis. Un grup de Kénoați îi așteptă, femei și bărbați, exprimînd prin gesturi și îngenuncheri bucuria de a-l revedea pe Téraï.

— Sînt sclavii tăi ?

El se întoarse cu un licăr de furie în priviri.

— Eu nu am sclavi, domnișoară ! Erau sclavi înainte de a-i cumpăra eu. Acum sînt la fel de liberi ca dumneata sau ca mine !

El urcă cele șapte trepte, se întoarse spre micul grup, le vorbi, arătînd cînd pe Stella, cînd pe Laélé, cînd pe Ihambéi. Rămas puțin deoparte, căpitanul surîdea unei fete foarte frumoase. După cîteva strigăte de bucurie, Kénoații se împrăștiară.

— V-am prezentat, spuse Téraï, Laélé ca stăpîna casei, dumneata, domnișoară, drept o prințesă puternică a unei lumi îndepărtate Ténou-Sika !

Tînăra care zîmbise căpitanului se apropie.

— Ea se va ocupa în exclusivitate de tine, Stella. S-a născut la Port-Métal, înțelege și vorbește engleza. Te va conduce în apartamentul tău.

— Veniți, Alteță, spuse ea foarte clar.

Stella o urmă de-a lungul unui coridor cu dale de marmură, cu pereți de piatră albă ce adăposteau în nișe curioase statui umane sau animale, iar printr-o ușă din lemn negru pătrunse în camera care îi era destinată. Spațioasă, dreptunghiulară, se deschidea într-un atrium cu arteziană în mijloc. Un pat, cu picioare de lemn sculptate reprezentînd capete de animale, tapiserii multicolore decorînd pereții, o masă pătrată, două scaune și un covor gros formau întregul mobilier. Lîngă această cameră, o altă piesă mai mică oferea o piscină de cîțiva metri pătrați, o oglindă mare de bronz șlefuit și un fel de coafor. Într-un fel de debara murală atîrnau veșminte Kénoate.

— Stăpînul speră să vă placă acest apartament. Dacă aveți nevoie de mine, bateți în acest gong.

— Rămîi, Ténou-Sika.

— Cum doriți, Alteță.

— Nu-mi spune așa, nu-mi place. Aș vrea să fac o baie. Aveți săpun ?

— Da, săpun venit de pe Pămînt. În această cutie roșie.

Ea se dezbrăcă și se aruncă în apa răcoroasă.

— De o săptămînă n-am mai avut o asemenea plăcere ! Nu te poți scălda în Iruandika.

— Ah, nu, stăpînă ! Sînt foarte mulți miluși și spiruși acolo.

— Spune-mi, Ténou... Pot să-ți zic așa ? Eu aparțin unui popor căruia nu-i plac numele prea lungi...

— Atunci spuneți-mi Sika.

— Spune-mi, Sika, ai fost scalvă ?

— Da ! Am fost capturată pe cînd eram foarte tînără într-un raid al bogalilor, banditii colinelor de la Vest de Port-Métal și vîndută la piața din Tembeg-Ha. Din fericire, stăpînul meu nu era rău. N-am fost biciuită decît de două ori.

— Biciuită !

— Da, furasem sirop de tinda din bucătărie. Apoi stăpînul a murit și am fost vîndută din nou la o piață de sclavi de unde am ajuns la Kintan. Acolo, m-a cumpărat *Rossé Moutou*. Mi-a fost teamă, părea atît de mare și de temut ! Dar cum am ajuns în casa lui, m-a eliberat !

— Și ai rămas la el ?

— Părinții mei au fost uciși de bogali. La Port-Métal n-aș fi știut ce să fac. Aici sînt bine tratată și plătită.

— Și ceilalți camarazi sînt liberi ?

— Da, stăpînul nu vrea sclavi. El spune că e rău să vinzi oameni.

— Și tu ce crezi ?

— Mie mi-ar fi greu să-l contrazic ! Pe Terra sînt sclavi ?

— Dumnezeule, nu ! Au existat pe vremuri, cu foarte mult timp în urmă !

— Atunci Terra trebuie să fie o planetă bună, cu toate că stăpînului meu nu-i place. Dar el nu se poate înșela. Trebuie să existe acolo alte lucruri rele !

Stella rîse.

— Da, există. Și bune de asemenea. Îl admiri mult pe domnul Laprade, nu-i așa ?

— Nu este un om, stăpînă ! E un semi-zeu ! El poate ucide un războinic cu o lovitură de pumn ! Poate alerga mai repede ca oricare altul, poate duce greutăți de două ori mai mari ca propria lui greutate, el știe tot ! El...

— Este într-adevăr extraordinar. Și ce părere ai despre nevasta și prietenii săi ?

Sika păru că se teme.

— Pot să vorbesc deschis ? Stăpîna nu va spune nimic stăpînului ?

— Îți promit.

— Nu o cunosc pe stăpîna Laélé. Ceilalți..., ceilalți sînt sălbatici ! Oh, dar nu-l critic pe stăpîn ! El are printre ei o escortă de încredere. Aici, toată lumea se teme de Ihambéi.

— De ce ? Atacă imperiul Kéno ?

— Acum nu, de cînd stăpînul se află printre ei. Înainte, ardeau satele, ucideau bărbații, furau femeile ! Dar Kinfoușii, la nord, sînt și mai răi, bineînțeles ! Ei nu luptă cinstit, chiar dacă sînt mai numeroși.

— Și căpitanul căruia îi vorbeai ?

Tînăra Kénoată roși.

— Vrea să mai ia de soție.

— Și tu ?

— Aș vrea, dar nu îndrăznesc.

— De ce ?

— Dacă plec din serviciul stăpînului, nu vreau să rămîn la Kintan. Acum sînt multe lucruri rele aici. Iar Tika este obligat să rămînă pînă devine căpitan șef. Atunci va putea să comande o provincie la frontiera nordică și acolo îl urmez bucuroasă.

— Tocmai la acei groaznici Kinfoușii ?

— Dar acum există aici lucruri grave. Atît timp cît stăpînul este aici, nu mă tem. Dar fără protecția sa, n-aș vrea să mai stau aici. Dacă vrea să vă povestească ce se petrece aici, o s-o facă.

— Și faptul că ai fost sclavă nu împiedică această căsătorie ?

— Nu. De ce ? M-am născut liberă și sînt liberă.

— Adevărat ! Sika, atunci îți doresc noroc. Ajută-mă să mă îmbrac.

— Dar nu mai puteți îmbrăca aceste haine, stăpînă, sînt murdare și rupte. Vă pot face altele, identice, dacă vreți, și-apoi am aici tot ce trebuie să vă îmbrăcați, dacă acceptați să purtați costumul nostru.

— Aveam destule schimburi ! Dar cred că femeile umburus se distrează acum cu ele !

— Aţi trecut prin ţinutul umburu ? Cu stăpînul ?

— Da, şi mi-am pierdut toate bagajele.

— Fără el v-aţi fi pierdut viaţa ! Iată ceva care vă va veni de minune.

Ea îi oferi Stellei o bucată lungă de ţesătură fină de un verde pal pe care i-o înfăşură în jurul corpului şi o fixă cu cîteva ace de bronz.

— Daţi-mi voie să vă pieptăn acum. Aveţi părul ca aurul roşu ! Aici nimeni n-are asemenea păr. De ce e atît de scurt ?

— Aşa e moda, la noi.

— Ce păcat ! Aveţi pielea atît de albă şi sînteţi şi înaltă. De ce stăpînul nu v-a ales, în locul unei sălbatice ?

Şi tot vorbind, ea o coafa pe Stella, îi trecea peste obraz un ulei fin, cu slabă aromă de migdală.

— Iată ! Sînteţi cu mult mai frumoasă decît soţia împăratului.

Ea se privi în oglindă. Drapajul ţesăturii care-i înfăşura corpul îi punea în valoare silueta, părul era răsucit în jurul capului şi ea recunoscu atunci că, chiar într-o recepţie la New York, ar fi avut prestanţă. Sika îi trecu în jurul gîtului un colier de pietre verzi, în care ea recunoscu surprinsă smaralde prost tăiate, dar superbe.

— E un cadou din partea stăpînului.

— Nu pot accepta ! Pietrele acestea fac o avere pe Pămînt !

— Şi aici la fel, dar stăpînul este foarte bogat.

— Eşti gata, Stella ?

Vocea tunătoare a lui Téraï răsună din spatele uşii.

— Da, intră !

El fluiera şi se înclină.

— Salut, prinţesă barbară !

— Mulţumesc, dar nu pot primi cadoul tău.

— *No strings attached !* Nu-mi datorezi nimic pentru el.

— Dar e o nebunie...

— Deloc, eu am cîteva zeci de kilograme. Am avut noroc, acum trei ani, în munţii Khounava. Un zăcămînt fantastic ! Păcat că bijutierii indigeni sînt atît de prost dotaţi pentru tăierea lor. Levy şi Jacobson, la New York, ţi-l vor fasona cum trebuie. Vino să mîncăm, apoi am să-ţi vorbesc.

Téraï desfăşură pe masă un plan al Kintanului.

— Vezi Stella, peisajul se pretează foarte bine pentru apărare : între bucla lui Iruandika şi cea a Komarei care se varsă în prima, în partea de jos a oraşului, terenul formează o colină rotundă pe care este construit Kintanul, punctul culminant fiind ocupat de palatul împăratului. Partea restrînsă dintre cele două rîuri, a doua colină, alungită dinspre sud-sud-est spre nord-nord-vest, barează aproape în totalitate trecerea. Fortificaţiile externe urmează cele două cursuri de apă, apoi ascaladează această colină dinspre Hratù. Vîrful său aplatizat constituie locul armelor, unde se desfăşoară paradele armatei, iar la extremitatea sudică se află vechiul templu Béelba. Casa mea se află situată aici, jos, pe panta vestică.

— Tu ai construit acest palat minunat ?

— Nu, l-am cumpărat de la prinţul Sofan, nepotul fostului Împărat. După cum vezi, Kintamul e uşor de apărat. Kénoăţii sau cum spun ei înşişi, Kénoaba, sînt un popor paradoxal : posedă o excelentă armată, bine antrenată şi bine comandată, abili ingineri militari, dar care ca războinici nu fac două parale ! În esenţă ei sînt negustori, agricultori şi artizani.

— Ce organizare socială au ?

— Clasică. Împăratul, nobilii, sau mai curînd şefii, pentru că nu există o nobilime veritabilă, preoţii, negustorii, soldaţii, meşteşugarii, cultivatorii şi apoi sclavii. Asta în ordinea priorităţii.

— Religia ?

— Politeism moderat. Mulţi zei, dar numai doi importanţi : Klon, zeul celest, zeul fulgerului, al vîntului, al ploii etc... şi Béelba zeiţa pămîntului ,a apelor, a fecundităţii animale şi vegetale. Bineînţeles, preoţii celor doi zei nu se iubesc deloc. De altfel, eu bănuiesc aici un fel de sincretism între o antică religie toniană indigenă şi o religie altădată războinică, a invadatorilor, dar asta datează cu siguranţă de multă vreme. Eu sînt, sau mai curînd eram, în relaţii bune cu ambele clanuri. Dar se pare că adepţii lui Béelba se răscoală. Se spune că ei l-au asasinat pe bătrînul împărat pentru a asigura tronul nepotului său Oïgotan, fratele lui Sofan care a construit casa în care ne aflăm. Îl cunosc pe Oïgotan şi nu-mi place deloc. Şi în sfîrşit, un lucru şi mai grav, ei ar fi reformat cultul, reintroducînd sacrificii sîngeroase. Asta mă nelinişteşte. E aşa de puţin conform cu mentalitatea actuală a Kénoaţilor încît sînt aproape sigur că există în joc influenţe din afară !

— Ce vrei să spui ?

— Anul trecut, după plecarea mea au avut loc primele sacrificii : omeneşti ! Ca din întîmplare, sorţii au căzut pe familiile fidele acelei politici vechi, aceea a împăratului asasinat : fără război, fără cuceriri. Reforma vechiului cult a fost însoţită de miracole, după cîte mi-a spus Ophti-Tika. Eu personal nu cred în miracole, ci doar în cele care ar putea fi produse de o ştiinţă avansată.

— Şi pe cine bănuieşti ?

El nu răspunse imediat, scrutînd-o gînditor.

— Eşti într-adevăr ceea ce pretinzi, Stella ? spuse după un timp.

— Cum ?

— Eşti într-adevăr o simplă ziaristă ?

— Dar ce-aş putea fi altceva ?

— Ochii şi urechile B.I.M.-ului, spuse el cu brutalitate.

— Eşti un om imposibil ! Ţi-am spus doar că sînt certată cu tatăl meu, că m-a alungat...

— Eh ! Asta spuneau ziarele. Dar un om cu puterea lui Henderson poate cumpăra ziarele.

— Atunci cum aş putea să-ţi dovedesc ?

Téraï surîse ironic.

— Foarte uşor ! Pînă la cearta dintre voi, ai fost mîna dreaptă a tatălui tău. Mă poţi informa deci despre proiectele sale, în ceea ce priveşte Eldorado.

— Îmi cer să-l trădez ?
— Dacă te-ai izgonit cu adevărat...
— Nu-mi trădez foştii prieteni, cu atît mai mult familia !
— Şi actualii prieteni ?
— Eu îmi aleg singură prietenii !
— Ceea ce înseamnă că eu nu fac parte dintre ei ? Pentru mine puţin îmi pasă. Dar pentru această lume şi pentru prietenii mei îmi pasă ! Există în această bruscă reformă religioasă, în această sinistră trecere, într-un an, de la ofranda fructelor la sacrificii omeneşti, ceva inexplicabil. Ca şi cum o putere ocultă ar vrea, pentru scopuri personale, să transforme paşnicul imperiu Kénoat într-o putere sîngeroasă şi expansionistă. Aceeaşi forţă ascunsă care distribuie puşti Umburusilor ! Oh, nu te nelinişti, o voi găsi. Sau poate eşti convinsă că oamenii voştri de la Port-Métal sînt stăpînii acestei planete ? Ei de-abia controlează cîţiva kilometri pătraţi. Aş putea să-i mătur în cîteva zile dacă ar fi necesar. Şi eu aş putea să distribui arme. Dar nu voi fi niciodată atît de ticălos să propag o religie care prin miracole trucate să-şi cîştige adepţii cu sutele, ca aici ,la Kintan !
— Te asigur că nu ştiu nimic despre această problemă !
— Aş vrea s-o cred. Dar asta nu înseamnă că nu cunoşti nimic din proiectele B.I.M.-ului. Să-ţi spun eu care sînt ! Şi să-mi răspunzi dacă am ghicit bine. Nu e prea greu. Cunoşti originea B.I.M.-ului. Înainte de unificare, în 2001, Biroul Internaţional al Metalelor se constituia sub egida Naţiunilor Unite pentru a repartiza în mod echitabil bogăţiile minerale, în acelaşi timp cu Biroul Cerealelor, etc... Cînd s-a constituit Guvernul mondial, în mod natural B.I.M.-ul devenit biroul minelor, iar cînd planetele sistemului solar au fost cucerite, minele depinseră de asemenea de ei. În 2070 avu loc prima expediţie interstelară. Directorul de atunci, Dupond, supuse la vot decretul de extindere la planetele extrasolare. Toată lumea îl ironiză atunci. Cum să importi mineral din alte sisteme ? Efectiv, pînă în 2123, preţul de cost ar fi fost în afara legii. Dar tot atunci Larssen inventă transmiţătorul subspaţial de materie. Inutil însă pentru colonizare : nimic organizat, om, animal, vieţuitoare sau maşină nu-l poate utiliza fiindcă, la recepţioner totul ajunge sub formă de pudră amorfă, dar cel mai perfect instrument colonial deoarece colonia poate exporta materiile prime la preţuri scăzute şi nu poate importa produse manufacturate decît prin astronave, ceea ce o împiedică să fiinţeze industrii rivale, aducînd astfel maşini. Ştii de asemenea cum bunicul tău, Thor Henderson, puse monopol pe B.I.M. Mai ştii cum, prin corupţie, îl numi pe fiul său succesor. Apoi B.I.M. a devenit adevărata forţă, aproape adevăratul guvern al Pămîntului. S-a justificat colonizarea planetelor, chiar locuite, povestindu-se poporului că minele terestre sînt secătuite. Dumnezeule, B.I.M.-ul a avut chiar tupeul să ridice o statuie la Osborn ! Teoretic, nu este decît un birou de guvernămînt federal, practic însă el are în mînă toate minele, toate topitoriile şi cea mai mare parte a industriei metalurgice ! Şi ce s-a întîmplat cu Tom Duskin, chimistul care descoperise un plastic capabil să înlocuiască metalele uşoare în aproape toate aplicaţiile lor ? Sinucis după ce a ars toate notiţele, he ?
— Dacă poporul ar judeca B.I.M.-ul nefast, ar putea...

— Poporul ! Tu îmi vorbești de popor ! Dar poporul nu mai există ! E îndopat cu propagandă pînă în măduva oaselor, prin radio, prin ziare, prin tridimensional ! De ce și-ar face poporul probleme ? I se dau frumoase jucării, mașini suflate cu crom și aurite inutil ! Elicoptere de titan ! Mașini de spălat placate cu argint ! Trebuie să meargă strună uzinele, nu ? Și-atunci, dacă asta înseamnă o planetă în plus masacrată, ce-i pasă lui ? Sălbaticii doar trebuie civilizați, nu ? De altfel, nu sînt oameni !

— Există planete protejate !

— Da, protejate de B.U.X., de Biroul de Xenologie. Dar numărul lor este de unu la sută. Totuși e o treabă bună și trebuie să-mi scot pălăria ! Cincisprezece crucișătoare jalnice pentru cartografierea galaxiei, contactul cu rasele neumane, încercarea de a împiedica o exploatare prea nerușinată a cosmosului ! Și după cum anunță ziarul pe care îl reprezinți ,ei întîrzie extinderea civilizației pentru păstrarea terenurilor de studiu la dispoziția cîtorva savanți pe jumătate nebuni ! Într-o bună zi, vom da peste o rasă puternică, o rasă care ea însăși va fi posesoare de nave spațiale ! Poate că ei ne supraveghează deja, fără știrea noastră. Cosmosul este infinit și ar fi o înfumurare, nu crezi, să gîndim că noi sîntem rasa aleasă, dacă există vreuna ! Ce mutră vom face în ziua primei întîlniri de acest fel ! Iată ce pacifiști sîntem ! Iată ce am făcut !

— Ce ai vrea să-ți spun ? Că ai dreptate ? Și cine-ți garantează că rasa asta, dacă ea există, este pașnică ? Poate am fi fericiți să avem la spate puterea creată de B.I.M. !

— Și fără aliați ? Ce crezi că vor face Thikanienii, de exemplu ? Eu unul știu : o să ne dea un picior în spate, bucuroși !

— Atunci ar trebui să-i zdrobim cît mai avem posibilitatea.

— Încîntător ! Ca și pe Indieni, nu ? Numai că pe aceștia i-ați scăpat : nu mai există albi puri în Mexic sau America de Sud ! Dar începusem să-ți povestesc ce vrea B.I.M.-ul : carta deschisă ! Au mai încercat, dar au dat greș în fața parlamentului mondial. Sînt puține șanse de reușită, iar cea mai mare ar fi ca forța conducătoare din Eldorado să ceară ea însăși alianța terestră. În prezent nu există forță conducătoare, dar ea este în fașă, în imperiul Kéno. Nenorocirea e că n-are chef să ia amploare. Și pentru ca această situație să nu dureze le trebuie un alt sînge în vine ! Trebuie ajutați, schimbată mentalitatea statică, trebuie civilizați în sfîrșit ! Și acționat în așa fel ca totul să fie în mîinile lor. Ce ar zice parlamentul mondial și drăguța opinie publică dacă s-ar afla pe Pămînt că aici se practică sacrificii omenești ? Căci de această dată se va ține cont de asemănarea fizică între indigeni și noi. Dacă tu pierzi, eu cîștig. Dacă protestezi, ți se închide gura și pînă la urmă tot ești jefuit ! Și dacă lucrurile scapă de sub control, ei bine, se va interveni pentru a se pune capăt războaielor dintre Ihambéi și Umburus, sau între vînătorii sălbatici și pașnicii țărani din Kéno ! Nu-i așa, domnișoară Henderson ?

— Te asigur că tatăl meu nu mi-a vorbit niciodată de asemenea proiecte ! Și chiar dacă ar fi așa, ce ai putea face ?

El zîmbi.

— Asta nu-ți voi spune. Fiecare cu familia lui ! Nu-ți voi dezvălui planurile mele !

— Haide, Téraï, să fim serioși. Ești un om extraordinar, recunosc, dar nu te poți opune unei planete întregi ! Există și adevăr în ceea ce spui, și cu regret dispariția civilizațiilor primitive care ar fi putut evolua spre ceva frumos și bun... sau la fel de bine spre hidoșenie și răutate. Poate, într-adevăr, Pămîntul a ales un drum greșit ! Dar nu poți schimba nimic. Și tu ești Pămîntean, la rîndu-ți ! Dacă Terra ar fi atacată de rasa a cărei existență o bănuiești, ai lupta și tu pentru ea !

— Probabil, într-adevăr. Totul ar depinde de circumstanțe. Dar să lăsăm ipotezele : spune-i lui Henderson, cînd îl vei întîlni, că îi cunosc sau îi ghicesc planurile și că mă voi opune pe toate căile. Acum am terminat. Nu știu dacă lucrezi pentru B.I.M. sau pentru ziar, și nici nu-mi pasă. În ceea ce mă privește, nu-mi poți face nici un rău. Dacă vrei să te însoțesc mai departe prin această lume, cu atît mai bine ! Dacă vrei să te întorci chiar acum la Port-Métal, pot face apel prin radio și mîine va veni un elicopter să te ia. Am spus ce am avut de spus.

Se prăbuși în fotoliul de lemn care scîrții sub greutatea sa și o observă cu pleoapele pe jumătate închise, zîmbind amuzat.

— N-am de ales, spuse ea iritată. Sînt plătită să fac un reportaj.

— Bine. Mîine luăm prînzul cu noul împărat. E curios să te vadă.

Masa se apropia de sfîrșit. În sala îngustă și lungă, ferestrele înalte aruncau lumini aurite, în care praful ridicat se vedea ca niște galaxii microscopice. De la locul său, Stella vedea toată masa de marmură neagră pe care coșurile cu fructe se aliniau multicolore și fețele convivilor stînd aplecați înainte, și conversînd într-o hărmălaie generală. Spre necazul ei, era așezată destul de departe de Téraï, aflat alături de oamenii importanți din imperiu. La stînga, un tînăr șef pălăvrăgea fără întrerupere, sub influența alcoolului, încercînd să fie curtenitor ,iar Sika, ghemuită în spatele ei, traducea îndulcind neroziile. Vecinul din dreapta o ignora ostentativ. Ea dădea semne de plictiseală. La început, tradiția barbară a dejunului o interesase, felurile de mîncare erau servite într-un mod atrăgător. Dar e greu de susținut o conversație cu ajutorul unui interpret, și mai ales cînd n-ai nimic de spus interlocutorilor.

Téraï era așezat față în față cu împăratul, un om scund, insignifiant, cu fața slabă și dură și vorbea aprins cu un bătrîn, care după spusele lui Sika era Obmii, mare preot al cultului religios din Klon, zeul protector al imperiului. Păreau să fie în relații foarte bune. Mai departe de ei, un bărbat încă tînăr, ascetic, nu-i slăbea din ochi. Era Bolor, marele preot al zeiței Béelba.

Împăratul se ridică și toate discuțiile încetară, atît de brusc încît liniștea brutală avu efectul unui tunet. Toți convivii, în picioare, înclinaseră capetele. Cînd după un minut și le ridicară, împăratul dispăruse. Téraï mai rămase un moment cu Obmii, apoi îl părăsi. Stella îl întîmpină.

— Te-a plăcut Maiestatea Sa Imperială Oïgotan, îi spuse el.

— M-a văzut de departe !

— Bucură-te ! Nici o femeie nu se apropie de el, în afară de favorite ! Ai putea să filmezi ?

— Da. Ce facem acum ?

— Ne întoarcem repede ! Am veşti grave. Cheam-o pe Sika şi urmează-mă.

Ea se îndreptă spre locul unde o aştepta Sika. Un om o atinse şi ea recunoscu pe Bolor, cu capul plecat acoperit de gluga răsfrîntă peste frunte. El lăsă să-i scape bastonul, se aplecă să-l ridice şi ea simţi cum el îi strecurase ceva în botina dreaptă. Cu iuţeală se ridică şi se îndepărtă cu paşi repezi. Ea observă repede, între gleznă şi cizmă, ceva alb, ca o hîrtie împăturită. Fu cît pe-aci s-o scoată, dar realiză imediat că dacă Bolor recursese la acest truc într-adevăr existau probleme grave şi dorea să citească singură biletul. Înfrînîndu-şi curiozitatea, chemă servitoarea şi plecară.

Téraï părea grăbit şi mergea înainte supraveghind şi pîndind mulţimea în stînga şi dreapta lor. Nu era înarmat — nimeni nu purta arme, în afară de gărzile din incinta palatului — şi avea un aer neliniştit. Ea îl auzi respirînd uşurat, cînd, la poartă, căpitanul care era de pază îi înapoie revolverul şi cuţitul de vînătoare. El verifică cu grijă încărcătorul înainte de a-şi introduce arma în teacă.

— De ce te temi ?

— Îţi voi spune mai tîrziu ! Să mergem, repede ! Să ajungem acasă !

În românește de Anca OBROCEA

(Continuare în numărul viitor)

francis carsac

PARAZIȚII LEULUI

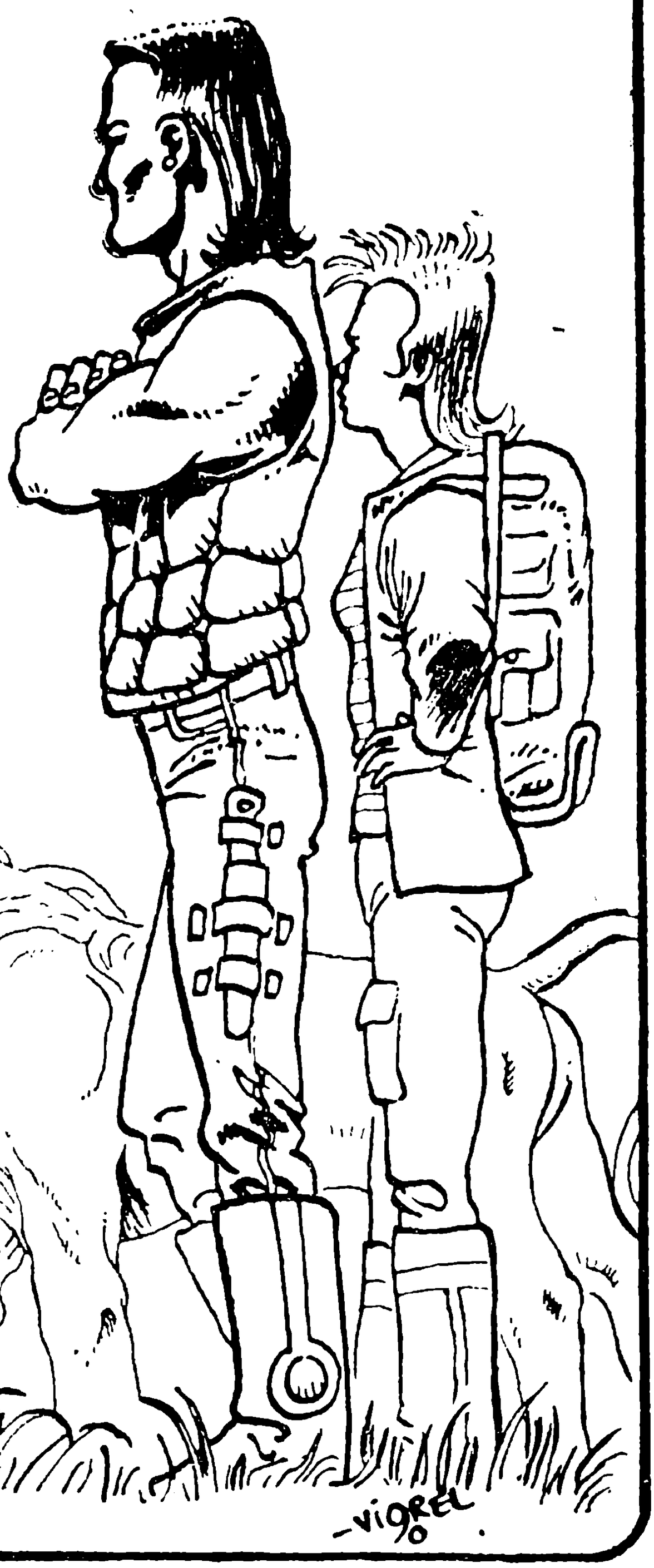

-VIGREL

Redactori: VIOREL PÎRLIGRAS, DANIEL CRISTIAN DUMITRU, DODO NIȚĂ
Prezentare grafică: VIOREL PÎRLIGRAS

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE

Expansiunea în Cosmos nu este nici pe departe încheiată în anul 2200, nu puține sînt însă planetele pe care, pînă în acei ani ai secolului supervitezei, omul a pus piciorul, mai întîi ca simplu vizitator, apoi ca oaspete și nu foarte tîrziu colonizator. Încrucișarea raselor nu este altceva decît masca sub care se manifestă, perfid, încălcînd cele mai elementare reguli de bun simț, „goana după aur", acea maladie a înavuțirii de secole implementată subconștientului uman. B.I.M., o supercompanie de exploatări miniere, îngenunchează civilizații — pe Tellua, pe New Earth, pe alte cîteva zeci de planete — jefuind zăcăminte întregi de metale pe care, cu ajutorul transportorului interstelar, le valorifică pe Pămînt înregistrînd profituri inimaginabile. Totul are, însă, o limită și se pare că Eldorado, planetă bogată în aur și diamante, îi dă mult de furcă domnului Henderson, patronul și „creierul" B.I.M.-ului. Și aceasta datorită unui singur individ, un aventurier, după cum îl catalogheaza Stella Henderson, fiica marelui industriaș, trimisă special pe Eldorado pentru a dejuca planurile uriașului cu nume exotic. Teraï Laprade este singur în războiul împotrica companiei de exploatări miniere, un război în care Stella Henderson se dovedește a fi principala cursă. Iubirea ce se naște între ei e un teren mișcător ce stă să-l înghită pe Teraï, și asta ar fi sfîrșitul. Numai că pînă cînd și ultima carte va fi jucată mai este destul, iar dacă pînă la urmă Laprade va dovedi că a păstrat un as în mînecă rămîne să aflați singuri stimați cititori, lecturînd ultima parte a romanului „Parazitii leului".

Ed. SFVA — (467)/4; 5; 6 — iulie; august; septembrie 1990.

de Francis Carsac

CAPITOLUL II

SACRIFICIUL LA BEELBA

O luaseră pe bulevardul Prinţesa Théoba, care cobora panta, apoi pe strada Victoria Eternă. Théraï mergea pe mijlocul şoselei şi le ordonă să facă la fel. Dar nimic nu le stătu în cale şi ajunseră fără necazuri. Stella se scuză pretextînd că-şi schimbă toaleta şi o expedie pe Sika. Cînd se află singură scoase mesajul. Era o foaie de hîrtie indigenă, fabricată dintr-o coajă de pom, împăturită în patru. O deschise şi citi în engleză :

„Nu ieşiţi mîine sub nici un motiv, H::."

Litera H era urmată de cinci puncte în linie întreruptă. Rămase stupefiată : cum acest preot dintr-o lume străină cunoştea semnul de recunoaştere pe care îl utiliza ea şi fratele mai mare în jocurile copilăriei ? El era deci în legătură cu B.I.M.-ul ? Ce însemna acest avertisment ? Ce se înfiripa între tatăl său şi cultul din Beelba ? Acest cult reformat care cerea sacrificii omeneşti ! Oare Téraï văzuse clar jocul lor ? Trebuie oare să-l prevină ? El era duşmanul B.I.M.-ului, da, dar acum ea îşi dădea seama că nu dorea să i se întîmple vreo nenorocire. Pe de altă parte, dacă îl avertiza, fără îndoială îşi trăda tatăl.

— Stella eşti acolo ? Vreau să-ţi vorbesc.

— Da, da, poftim.

Ea ascunse mesajul sub cuvertură şi alergă să deschidă uşa.

— Nu te-ai schimbat încă ? Bine, mai aştept.

— Oh, nu e necesar, dacă ceea ce ai să-mi spui e urgent.

— Este !

Ea îl urmă în camera care servea de birou. Fereastra se deschidea spre parcul minunat şi Téraï îl admiră o clipă, privind la arborii gigantici. Apoi se întoarse şi Stella fu izbită de aerul său neliniştit.

— Ce se întîmplă, Téraï ?

— Ce se întîmplă ? Infernul creşte sub picioarele noastre ! Sînt nebun că v-am adus aici, pe tine şi pe Laélé ! Ohémi avea dreptate şi ar fi trebuit să-l ascult, să iau o escortă mai numeroasă, nu doar cinci războinici !

— De ce te temi ?

— De tot ! Adepţii de la Béelba sînt deja cu miile la Kintan ! Obmii nu mi-a ascuns că împăratul vrea să schimbe zeul protector al cetăţii şi să treacă de cealaltă parte. Bietul Obmii ! În fiecare zi vede cum scade numărul credincioşilor săi ! Cum să lupte împotriva rivalilor care practică levitaţia, care fac tra-

tamente miraculoase, care aduc trăsnetul în templu, care fac să crească în cîteva minute o vegetație mare acolo unde solul era sterp ! Cum să lupte împotriva acestora jocurile sale de oglinzi ?

— Dar care este pericolul pentru noi ?

— Poate că nu este imediat, într-adevăr. Numai că eu sînt prietenul Ihambéilor, care, asemenea urmașilor Klonului, consideră Rossé Mozelli drept munte sacru. Eu sînt deci, apriori, dușmanul lui Béelba. Dacă mîine Bolor o să-și trimită fanaticii împotriva mea... și a celor care sînt alături de mine, nu ne va fi prea bine la Kintan ! O bună parte din ofițerii armatei au fost deja convertiți, m-a informat Ophti-Tika. Armata care pînă acum era pașnică, dar care, odată fanatizată... Mă neliniștesc însă miracolele.

— Ah, scamatorii !

— Zău !

El numără pe degete :

— Unu, levitația : este posibilă cu ajutorul unui degravitator Levy--Thompson, tip 4, care se găsește pe toate astronavele. Poate fi ascuns sub o haină largă, un anteriu preoțesc de exemplu. Doi, tratamente miraculoase : antibiotice și raze biogenice. Bolnavii sînt așezați „sub ochiul zeiței". Trei, fulgerul : un lucru elementar, un generator Van de Graaf sau oricare alt tip. Patru, creșteri miraculoase : fitohormoni activați și *Willamsonia exhubérans*, iarba magică de pe Behenor IV. Numărînd cele patru miracole rezultă — intervenție terestră ! Vezi că aveam dreptate. Și Obmii m-a prevenit că se pregătește ceva pentru mîine. Așadar, interdicție absolută să ieșiți tu, Laélé, Sika și toate femeile în general. Ah, da, uitasem să-ți spun : sacrificiul zeiței constă în extragerea pe viu a ovarelor uneia sau mai multor femei tinere !

El bătu într-un gong de bronz și Sika apăru.

— Spune stăpînei Laélé să vină imediat. Cheamă și pe Tonor, Ketan și Enko.

Fata se întoarse peste puțin timp, urmată de doi Kénoați și de însoțitorul Ihambé.

— Laélé ?

— Nu e în camera ei, stăpîne.

— Caut-o !

Se întoarse spre cei trei bărbați, le dădu repede instrucțiuni. Aceștia plecară în fugă.

— Îmi iau precauții. Pereții vor fi păziți de acum înainte. Vino cu mine.

În spatele unei coloane, o scară în spirală dădea acces pe acoperișul terasei înconjurată de un zid gros, crenelat.

— Asta e contribuția mea la arhitectura palatului.

Se îndreptă spre un bloc cubic zidit în mijloc de aproximativ doi metri lățime, închis printr-o ușă consolidată cu metal, scoase din buzunar o cheie plată, sofisticată și deschise. Aici, găsi cinci mitraliere, cutii cu muniții și grenade.

— Ai știi să te folosești de aceste arme ? Sînt fabricate la Chicago de Compania North American Weapon, controlată de B.I.M.

— Am învățat să le folosesc cînd mi-am făcut serviciul timp de două luni în miliția planetară.

— Pentru moment, această glumă va prinde bine. Mi se poate întîmpla ceva rău, Stella. În acest caz, iată perechea cheii. Oamenii mei ți se vor supune.

— Dar cum voi putea să mă fac înțeleasă?

— Toți cunosc cîteva cuvinte în franceză sau engleză. E suficient.

El scoase din rezervă o cutie de grenade și închise ușa.

— O s-o coboare băieții mei.

Jos, Sika aștepta îngrozită.

— Stăpîne, stăpîna a plecat la piața de țesături.

Téraï păli.

— Trimite repede cinci oameni s-o caute!

— Au plecat deja, stăpîne!

— Foarte bine, Sika. Mulțumesc. Ce dracu, nu putea să aștepte s-o însoțesc și eu! Ah, femeile! Toate sînt la fel. Îi trebuiau aceste stofe tocmai acum! Tonor, e o cutie cu grenade acolo sus. Coboar-o, amorsează-le și dă-le paznicilor. Trei de fiecare!

Solul se zgudui.

— Un cutremur? spuse Téraï pe un ton neîncrezător. Veniți!

Alergă spre o construcție joasă, în parc, unde se afla un seismograf. Banda de hîrtie nu arăta decît o linie foarte ușor ondulată, apoi două bruște bucle de mare amplitudine. Téraï consulta și celelalte aparate, cînd se auzi un uruit subteran prelung. Acul desenă o serie de zigzaguri. Téraï privi cadranul seismografului.

— Epicentrul se află la 30 km Nord... Ia stați, la 30 km Nord sînt vulcanii gemeni Kembo și Okembo! Dar sînt stinși. Probabilitatea de trezire spontană e practic nulă! Fără nici un semn prevestitor...

Ieșiră. Departe, spre nord, în asfințitul soarelui urca o coloană înaltă de fum, neagră cu reflexe aurii.

— Încă un miracol, spuse Téraï sarcastic. Dar, de data aceasta, un miracol costisitor! Torpilare magmatică cu bombe cu fuziune. Ca din întîmplare, sanctuarul original din Klon se găsește — se găsea! — chiar între cei doi vulcani. Nu va fi greu de explicat că mînia zeiței Pămîntului a lovit templul unui zeu fals, Obmii își poate număra pagubele!

Solul se zgudui din nou violent, de această dată fură nevoiți să se prindă de un pom pentru a nu fi trîntiți. Trunchiurile copacilor plesniră, o ploaie de crengi căzură, și din spatele peretelui parcului se auziră zgomote de prăbușire și țipete de groază. Uruitul subteran se auzi din nou, apoi se diminuă, încet, încet. Palidă, Stella îl privi pe Téraï.

— Gradul 7—8 spuse el calm. Destule stricăciuni probabil, în orașul de jos. Era de așteptat să se întîmple așa. Vreun imbecil a făcut pe vrăjitorul inițiat!

— Crezi că se mai repetă?

— N-aș putea să spun. Nu cred. Zona unde se află Kintanul de obicei e stabilă, vreau să spun că seismele depășesc

rareori gradul 3. Dar trezind vulcanii cu bomba H, s-a putut schimba totul. Drace, măcar de s-ar fi întors Laélé !

— Nu te duci s-o cauți ?

— Nu ! Nu pot părăsi casa înainte să știu ce se urzește : mai mult de o sută de persoane, bărbați, femei, copii contează pe mine să-i apăr.

— Te temi să nu i se fi întîmplat o nenorocire, nu-i așa ?

— Da. Dacă n-a ucis-o cutremurul, care cred că deja are victime, riscă să fie răpită de ticăloșii din Béelba !

— Nu crezi că ar fi mai prudent să-ți chemi în ajutor asociatul ?

— Am încercat să-i vorbesc în această dimineață, înainte să merg la palatul imperial. Nimeni n-a răspuns ! Nici ajutorul celor de la B.I.M. nu-l voi cere. Dumnezeu știe ce i s-a întîmplat lui Igricheff ! În concluzie, totul nu miroase deloc a bine. Să ne întoarcem să vedem cum a rezistat casa la zguduituri.

Imensa clădire era doar crăpată. Urcară pe terasă. În amurgul care se lăsa, coloane de flăcări urcau înspre sud, în orașul de jos.

— În alte condiții te-aș fi condus să vezi pompierii la treabă. E foarte curios. Kenoații mai au și darul organizatoric. Ajută-mă să scot două mitraliere, vom avea nevoie de ele probabil foarte curînd.

Cînd se făcu noapte cei cinci oameni se întoarseră fără Laélé. Téraï se frămînta. Servitorii bătuseră toate pieţele, toate străzile negustorilor. Un fel de teroare se abătuse asupra orașului, chiar înaintea seismului, închizînd gurile. Ici și colo întîlneai preoții din Béelba, circulînd tăcuți și aroganți. Nu erau în afara caselor nici o fată tînără sau femeie. Cetatea întreagă era în așteptarea unei catastrofe. După cutremurul de pămînt care goni locuitorii din casele lor, urmă panica, împiedicîndu-i pe soldați și pompieri să curețe ruinele și să stingă focul.

— Se vorbesc niște lucruri, stăpîne, murmură unul dintre servitori îngrozit parcă de ce spunea.

— Da ? Ce ?

— Că tu ai atras mîna zeiței, fiindcă ai adus sălbaticii în oraș.

— Bun, începe să se limpezească. Manevra este dirijată împotriva mea, a Ihambéilor și a partidului păcii. Am fost prea mult timp absent și acum sînt luat din scurt. Ah ! Dacă măcar Laélé ar fi fost găsită nici nu mi-ar păsa de rest. Îi pot ține la respect timp de o lună de zile. Și-atunci, cînd vor vedea că protecția de la Béelba nu-i apără de gloanțele mele... Să așteptăm, nu putem face nimic altceva.

Stella rămase singură printre coloane. Parcul era mereu străbătut de cei cinci Ihambéi, înarmați cu arcuri, sau de servitorii lui Téraï, cu mitraliere și grenade. Nici un zgomot nu mai urca din oraș și, sub lumina lunii roșcate al cărei nume îl uitase, liniștea era sinistră. O umbră se ivi lîngă ea. Ea tresări, luă revolverul, apoi se calmă. Era Eenko. Acesta se aplecă spre ea și spuse foarte încet, într-o franceză stricată :

— Tu femeie rea. Dacă tu nu aici, Laélé nu ieșit singură. Dacă ea moartă, și tu moartă !

Apoi dispăru ca o umbră.

— Eu sînt, Stella, să nu tragi !

Téraï se rezemă cu spatele de o coloană, așezîndu-se lîngă ea.

— Nu știu ce să fac ! Sînt nebun de neliniște ! Știu, pentru tine, Laélé este o indigenă, o ființă neomenească. Pentru mine, de la moartea părinților mei, ea a însemnat toată tandrețea lumii. Nu o am decît pe ea și pe Léo. Igricheff... Igricheff trebuie să fie mort și el, altfel ar fi răspuns la apel. Și Léo a rămas la Ihambéi.

— Asociatul tău era poate absent cînd ai lansat apelul.

— Nu, este imposibil. Oriunde s-ar fi aflat, apelul meu i-ar fi parvenit. Cred că a fost ucis. Se dă marea lovitură și eu nu sînt pregătit. Am pierdut timp făcînd pe ghidul. Chiar dacă nu m-ai mințit, ai făcut jocul B.I.M.-ului doar prin prezența ta alături de mine.

— Dar crede-mă, oricum, că nu am nimic de-a face cu această religie sîngeroasă care încearcă să fie împămîntenită aici !

— Într-adevăr, poate nu ești decît o jucărie. Ce se întîmplă, Kéron ?

— Soldați la poartă, stăpîne.

Stella îl urmă fără ca el să observe. Poarta parcului era întredeschisă și, în lumina roșie a torțelor, Ophti-Tika aștepta în fruntea a zece oameni. Prezența sa păru să-l liniștească pe Téraï. Discuția fu scurtă. Căpitanul salută, îi întinse Pămînteanului un sul de pergament. Téraï îl desfăcu, se apropie de o torță și citi fără ca vreun mușchi de pe față să i se clintească.

— E rău ?

— Pfu ! Un ordin de la împărat. Ihambéii trebuie să părăsească orașul mîine în zori. N-a îndrăznit să mă expulzeze. Nu aș cere altceva decît să mă supun, să mă retrag din capcana din care am căzut atît de stupid, orbește. Dar cum ieșim din incintă vom fi atacați și masacrați. Măcar dacă l-aș fi luat pe Léo ! I-aș fi încredințat un mesaj pentru Ohémi și în zece zile toată confederația Ihambé ar fi fost lîngă zidurile Kintan-ului, înarmată, și atunci am fi putut sta de vorbă. Astfel stînd lucrurile, nu pot decît să refuz, adică să declar război imperiului Kéno. Dacă Laélé era aici, nu-mi era atît de teamă !

Se apropie de ofițer și îi vorbi în limba Kénoaba. Tika scutură capul în semn de negație și, cu un gest violent, aruncă sulița scurtă care se înfipse vibrînd în poartă. Apoi soldații făcură stînga-mprejur și plecară.

Abia trecuseră de colțul străzii cînd Téraï examină arma.

— Da, exact ce am gîndit. Oficial, gestul vrea să spună : nu ne mai putem întîlni decît cu armele în mînă. Dar priviți !

Tăie cu cuțitul corzile înfășurate în jurul suliței. Pe lemn era lipită o bucățică de hîrtie cu semnele scrisului kénoat. Febril, Téraï o dezlipi și își mușcă buzele.

— Vești de la Laélé. Proaste. Este prizoniera preoților din Béelba și trebuie să fie sacrificată mîine în zori, împreună cu

alte șase femei, la templul roșu, în piața armelor. În prezent e închisă în subteranele templului.

— Dumnezeule mare ! Nu se poate face nimic pentru ea ?

— Ba da ! Cel puțin am să încerc. Ne mai rămîn cîteva ore pînă în zori.

* * *

Téraï își verifică din nou grenadele prinse la centură, revolverele, și examină cu atenție pușca.

— Iată ! Ți-am arătat totul aici. Dacă nu mă întorc, preia comanda. Mai încearcă odată să chemi Port-Métal. Spune-le că fata lui Henderson e în pericol. Dacă asta n-o să-i facă să zbîrnîie, atunci nu știu ce altceva i-ar putea mișca. Și mai ales să nu ieși afară !

Cuvintele îi amintiră Stellei avertismentul pe care îl primise și brusc, fără să se gîndească, se decise :

— Așteaptă ! Am ceva să-ți spun.

Ea îi povesti scena din sala palatului, biletul strecurat în cizmă cu semnul de recunoaștere. El încruntă sprîncenele.

— Ai fi putut să-mi spui mai devreme ! Asta n-ar fi schimbat mare lucru, fără îndoială, fiindcă Laélé era deja prizonieră cînd ai primit mesajul. Bine. Acum n-am timp să elucidez problema. La revedere, *miss* Henderson !

— La revedere, Téraï, și noroc !

El dispăru în fruntea celor cincisprezece oameni înarmați pe care-i luase cu el, se îndreptă spre capătul parcului unde trebuiau să treacă zidul. Rămasă singură, ea urcă pe terasă La est, colina cu piața armelor se desena neagră pe cerul care se lumina încet, încet. Încă o jumătate de oră pînă în zori. Orașul era încă în întuneric, dar se puteau auzi pașii soldaților din patrule, iar în orașul de jos rumoarea mulțimii de pe străzi. Îi veni chef să fugă după Téraï, să-l urmeze. Un țipăt înăbușit veni dinspre strada din continuarea parcului și ea înțelese că o santinelă plătise cu viața o clipă de neatenție.

Așteptă, cu Ténon-Sika lîngă ea, gata să-i traducă cuvintele, să repete ordinele în microfoanele cuplate la stațiile cocoțate în copaci.

— Crezi că va reuși ?

— Stăpînul reușește orice ! Și nu va fi singur. Mulți nu acceptă aceste sacrificii, stăpînă. Tika, vreau să spun căpitanul Ophti-Tika, mi-a spus că o mare parte din armată e ostilă acestor obiceiuri.

— Ai spus asta și domnului Laprade ?

— Bineînțeles ! E datoria mea să-l țin la curent cu tot ce îl poate interesa.

— Îți iubești stăpînul, Sika ?

— Nu e un stăpîn oarecare, el e Stăpînul ! Totul se pleacă în fața lui, atunci cînd vrea. Și totuși nu e un om rău. Pentru el, am muri cu toții, dacă ar trebui !

Stella nu răspunse, minunîndu-se încă o dată de devotamentul de care se bucura acest uriaș brutal și barbar. Oftă. Măcar de-ar fi putut să lupte de aceeași parte. Nu-și mai amin-

tea că, numai cu cîteva minute înainte, trecuse de partea lui, dezvăluindu-i mesajul secret al preotului din Béelba. Încă credea că el nu avea dreptate, că ducea o luptă sterilă, dar dacă B.I.M.-ul se ascundea într-adevăr în spatele sacrificiilor umane, ea nu mai putea să fie solidară acestuia din urmă.

Răsăritul se lumina acum. Dinspre colină se auziră bătăi de tobă, apoi un muget scos de mulțime. Fanaticii masați acolo aclamară îndelung și ea ghici că salutau apariția preoților sau a victimelor.

Apoi nimic. În orașul de jos, liniștea absolută de-abia fu întreruptă de bătăile gongului de bronz dintr-un templu din Klon unde se desfășura o ceremonie de sacrificiu.

Brusc, își încordă auzul : auzise oare o împușcătură ? Urmară altele, în rafale, întretăiate de exploziile grenadelor, apoi un strigăt nesfîrșit iscat din teamă și furie. Ea se grăbi spre parapetul estic, în cealaltă parte a esplanadei, dar nu putu zări decît partea de sus a templului și, cu binoclul, mici forme negre alergînd pe terasa superioară. Ropotul gloanțelor nu voia să înceteze. Téraï avea cu el o duzină de kénoați obișnuiți cu uzul armelor de foc și ea se cutremură la gîndul ravagiilor pe care această grindină de gloanțe o făcea în mulțime. O nouă serie de explozii apoi, mai presus de strigătele populației, urcă strigătul de război al lui Téraï : Iooohioohoo ! urmat de o împușcătură izolată. Oameni alergau pe strada venind dinspre colină, stradă pe care o vedea în lung, din loc în loc ascunsă de vîrfurile arborilor. Rafala de glanțe reîncepu, mai aproape.

— Stăpînul ! strigă Sika.

Zărise și ea silueta masivă oprită un moment pentru a secera urmăritorii cei mai apropiați. Apoi copacii îl ascunseră vederii.

— Sika, tradu ! Zece oameni să se repeadă pînă acolo. Toți ceilalți la posturi, pe ziduri !

Ea încărcă mitraliera.

— Praaa !

Rafala răsună foarte aproape. Din parc se auzi un zgomot de luptă, un bărbat urcă în fugă scările, ajunse pe terasă, strigă ceva și dispăru din nou.

— Stăpînul e rănit, traduse Sika.

— Vin !

Tocmai cînd ajunse la colonade, patru bărbați apărură, ducîndu-l pe Téraï. Urmară și ceilalți, înarmați. Lupta părea că se sfîrșise pe ziduri. Stella se aplecă peste geolog. O rană mare îi tăia obrazul drept și tot creștetul capului îi era însîngerat.

— O lovitură de piatră, pe cînd escalada zidul, explică un kénoat care vorbea engleza.

— Sika, repede la farmacie !

El nu prezenta nici unul din semnele de fractură craniană, dar ea nu avea destule cunoștințe medicale pentru depistarea unui traumatism cerebral. Sika se întoarse cu o cutie de pansamente. Ea spălă rănile, tăie părul năclăit de sînge și văzu că piatra lovise tangențial, smulgînd pielea capului pe cîțiva centimetri. Téraï gemu de arsura dezinfectantului, apoi deschise ochii și încercă să se așeze.

VIGREL

— Nu te mișca ! Cum te simți ?

— Capul ! M-a nimerit bine, porcul ! Ce faceți acolo ? Toată lumea la arme !

— Liniștește-te ! Totul e apărat.

— Ajutați-mă să mă ridic.

Se sculă în picioare, clătinîndu-se, sprijinindu-se pe doi dintre oamenii săi.

— Am pierdut toți Ihambéii. Imposibil să-i opresc. Cînd Eenko și-a văzut sora printre victime, a înnebunit ! Și eu la fel.

Se strîmbă de durere, se clătină pe picioare și se ridică într-un teribil efort de voință.

— Laélé ?

— E moartă ! Eu am ucis-o ! E tot ce am putut face pentru ea !

Întinse pumnul strîns în direcția colinei.

— Acum e război, război adevărat, de neispășit ! Am să ard Kintan-ul dacă va fi nevoie, și celelalte orașe din Kéno ! Numai dacă n-or să-mi dea toți preoții din Béelba să-i dau lui Léo ! Ajutați-mă să merg în cameră. Stella, ocupă-te de apărare, mă doare prea rău capul să mai pot gîndi. O să mă simt mai bine într-un ceas, două.

Dispăru în casă susținut de oamenii săi. Dintre arbori apăru o siluetă neagră, plină de sînge, în care ea recunoscu pe Eénko. Războinicul șchiopăta, cu numeroase răni sîngerînde. Se apropie încet, trecu prin fața Stellei, privind-o cu ură, apoi se prăbuși sub portic.

— Ai grijă, ocupă-te de el, Eika. Mă duc să văd cum se simte domnul Leprade.

Îl găsi așezat pe pat, ținîndu-și capul în mîini, nepăsător la sîngele care i se prelingea de sub bandaj. Ridică ochii epre ea.

— Vrei să știi cum s-a întîmplat, nu ? Un frumos articol pentru ziarul tău ? Să-ți povestesc !

— Nu, nu vorbi !

— Ba da, trebuie, astfel asta mă va sufoca ! Am sosit pe colină fără probleme, strecurîndu-ne prin străduțe și parcuri. Acolo se găseau deja o mulțime de locuitori, și nu ne-am apropiat prea mult. Ne-am ascuns prin hățișuri la vreo cincizeci de metri de templu, pe partea dreaptă. Se formase un triplu cordon de soldați între mulțime și incinta blestemată unde se afla altarul. Prin binoclu am putut vedea chiar cuțitele de sacrificiu. Apoi au apărut preoții, după un vacarm de trompeți, mulțimea a început să urle, a fost adusă o tînără, culcată pe piatră și crac ! repede, au spintecat-o de vie ! Apoi alta, și alta. Nu puteam interveni, nu-mi puteam risipi șansele și așa slăbite de a o salva pe Laélé ! În sfîrșit a apărut și ea. Nu era ca celelalte, resemnate sau abrutizate de frică ! Ea s-a luptat atît cît a putut și mulți din acești ticăloși trebuie să poarte urmele unghiilor și dinților săi. Cînd au vrut s-o culce pe altar, am tras, am doborît sacrificatorii și ne-am năpustit înspre ei. Dar erau prea mulți între ea și noi ! Cu cît omoram mai mulți, cu atît soseau alții. Și am ucis, ucis, bărbați, femei, Ihambéii în jurul meu, în timp ce ceilalți trăgeau la întîm-

plarc. M-a izbit peste față un cap de femeie, smuls de o grenadă. În final ne-am dat seama că nu am fi putut reuși. Apăruseră alții sacrificatori acolo care o înhățaseră din nou pe Laélé. Am făcut curățenie în jurul meu, aruncînd grenade, și m-am trezit într-un cerc plin de resturi de leșuri, intestine într-o baie de sînge, am scos strigătul de luptă, în așa fel ca Laélé să știe că eram acolo și am ochit în cap. A căzut ca trăznită. Ei bine, după toate astea nu mai rămînea decît să scăp cu viață ca s-o răzbun ! Asta e. Ne-am întors și cînd să sar zidul m-a izbit o piatră în cap.

Tăcu, apoi continuă.

— Fanaticii, Stella ! Lucrul cel mai murdar, mai oribil și mai periculos din lume ! Mi-au ucis tatăl și mama, au ucis-o pe Laélé și au încercat să mă omoare și pe mine. Dar le-am scăpat, Dumnezeule ! O să le pun pielea în băț, cel puțin pe planeta asta ! Fundamentaliștii, niște înapoiați mintali care cred în legendele din epoca bronzului ! Și aiuriții lui Béelba care cred că dacă smulg ovarele unei fete vor crește grînele ! Și cei mai răi dintre toți sînt ai voștri, Stella, care cred că progresul material înseamnă tot, cei care confundă tehnica și știința cu articolele de fierărie, cei care gîndesc că, fiindcă omul terestru, din noroc sau din întîmplare, este cu puțin înainte în acest loc al cosmosului, are dreptul și datoria chiar de a-și jefui vecinii, de a le impune civilizația sa, dacă pot să spun așa ! Și care, pentru asta, fac uz de fanatismul semi-sălbaticilor ! Vorbesc despre știință și progres ! Dar pentru Dumnezeu ! Avea mai multă știință cel care inventa roata decît toți inginerii lor la un loc, care-și prostituează creierul pentru a produce mașini inutile, sau complicate inutil !

Scuipă cu dezgust.

— O să audă despre mine, prietenii tăi de la B.I.M. ! Chiar dacă va trebui să pun această lume în carantină, ei tot nu o vor avea !

Încetișor, Stella părăsi camera. Téraï dormea. Afară, sub soarele strălucitor, parcul părea liniștit, pînă în momentul cînd trecu un kénoat cu armă. Mélik, șeful servitorilor se apropie de ea.

— Stăpînă, cum se simte ? întrebă el în franceză.

— Va trăi, nu te neliniști. Ce este în oraș ?

— Se luptă ! Cei din armată care au rămas credincioși lui Klon cu adepții zeiței Béelba. Și băștinașii se bat între ei.

— Ei bine, atîta timp cît se vor măcelări între ei, vom avea liniște.

Ziua trecu încet. Din cînd în cînd se auzeau dinspre cartierele din vale strigătele mulțimii furioase și incendiile făceau ravagii în sud și vest. Iscoadele trimise de Mélik se întoarseră cu vești contradictorii : partizanii lui Klon erau în avantaj. Ba fuseseră zdrobiți. Împăratul asasinat. Ba fusese văzut pe terasa palatului. Obmii încheiase pace cu Bolor, îl ucisese, îl cumpărase... Toate zvonurile unui război civil.

Sika era extrem de neliniștită : nimeni nu putuse da vești despre Ophti-Tika. Nimeni nu-l mai văzuse de cînd adusese lui Téraï mesajul de la Împărat. Dispăruse complet de pe scenă,

tocmai el care era căpitanul gărzii zidurilor exterioare, post important ce îi asigura accesul în incinta interioară a palatului şi care trebuia să fie unul dintre şefii rezistenţei contra partizanilor zeiţei Béelba.

Îşi făcu apariţia pe la orele cinci ale după-amiezii, pe neaşteptate. Numeroşi soldaţi urcară strada şi Stella dădu semnalul de alarmă. Dar soldaţii nu se apropiară, ci înconjurară parcul, ca şi cum s-ar fi pregătit să respingă un atac dinspre oraş. Cînd toate străzile fură sub pază, un ofiţer se apropie, iar ea îl recunoscu pe Ophti-Tika ; el aducea primele veşti precise.

În oraş, dezordinea era în toi. O sută şaizeci de persoane fuseseră ucise în tentativa de salvare a lui Laélé şi de două ori mai multe rănite. Împăratul ordonase arestarea şi execuţia imediată a lui Obmii şi Téraï. O parte din armată refuzase să se supună ordinului. Dar apărătorii templului Béelba aveau de partea lor numărul, cea mai mare parte a populaţiei şi fanatismul. Puţin cîte puţin, soldaţii, bombardaţi de pe acoperişuri, trebuiseră să se retragă, să cedeze teren şi acum erau înconjuraţi în jurul casei lui Téraï.

— Şi tu, unde erai ? întrebă acesta din urmă.

— Am înţeles de la început cum o să decurgă lucrurile. Am mers pe şoseaua de Nord, călare pe birak, pînă la primul releu de poştă, am transmis un mesaj urgent pentru generalul Siten-Kan, şeful garnizoanei Yakun, explicîndu-i situaţia şi cerîndu-i să plece spre capitală neîntîrziat. Kan este total devotat zeului Klon şi va fi aici în două zile.

— Bine. Pînă atunci, oamenii mei o să-i sprijine pe ai tăi. Dar chiar şi cu ajutorul lui Kan, nu sîntem destul de numeroşi şi vom fi bătuţi. Dacă i-aş putea anunţa pe Ihambéi...

Faţa căpitanului se întunecă.

— Nu ! Eu sînt prietenul tău, ştii bine asta, dar nu vreau Ihambéi aici !

— Atunci sîntem pierduţi ! Ştii la fel de bine ca mine că majoritatea guvernatorilor, în imperiu, va aştepta să vadă în ce parte atîrnă balanţa, înainte de a interveni. Nu uita că împăratul e de partea béelbatrilor !

— Atunci ce e de făcut ? Să vînd oraşul sălbaticilor ? Nu pot accepta !

Téraï se aplecă spre kénoat, dominîndu-l cu înălţimea staturii sale.

— Sînt două probleme în această afacere : mai întîi, a ta. Tu nu accepţi tirania preoţilor zeiţei Béelba, nici cruzimea lor inutilă. Cealaltă problemă sînt eu, care am de furcă cu ei. Vreau să-ţi fac o propunere, Tika. Dacă accepţi tu vei fi viitorul împărat din Kéno.

Căpitanul tresări.

— Faci parte din familia Ophti-Traïn ? Deci eşti descendent în linie dreaptă al împăratului Tibor-Thuk ? Ai deci tot atîtea drepturi la tron ca nimeni altul, odată ce Oïgotan şi Sofan nu mai există.

— Da, presupun. Dar poporul e fanatizat de béelbatri. Nu va accepta niciodată...

— Numai o parte a populației, aici, la Kintan. Religia reformată n-a cucerit și restul imperiului. Cei care se ascund în spatele acestei sinistre farse sînt prea presați sau au fost prea presați. De altfel religia lui Béelba va avea mai puțini adepți odată ce se va dovedi că zeița, cu toate miracolele ei, este incapabilă să-și protejeze preoții. Și de asta mă preocup eu !

— Și ce vrei în schimb ?

Téraï nu se putut abține să zîmbească.

— *Kénoaba, boaba !* Cine spune kénoat, spune negustor ! Vechiul dicton se adevereşte, nu-i aşa ? Nu cer mare lucru : dreptul de a urmări pe tot teritoriul imperiului preoții lui Béelba și mai ales pe cel sau aceia care se ascund în spatele lor și să am eu grijă de soarta lor !

— Asta înseamnă multă vărsare de sînge, Téraï !

— Va curge mai mult dacă nu-i oprim acum ! Oricum, vreau acest sînge și-l voi avea.

— Și dacă nu accept ?

— Atunci, Tika, ai soldații tăi, afară. Eu am oamenii mei, aici. Fiecare se bate pentru el și dacă scapi teafăr, am să mă întorc să cer acest sînge în fruntea Ihambéilor.

Căpitanul se strîmbă.

— *Rossé Moutou,* eh ? Omul munte ! Știu că o s-o faci ! Accept ! Dar asta nu ne garantează mijloacele de supraviețuire. Tu singur ai spus adineaori că am fi pierduți dacă nu ne-am sprijini decît pe Kan.

— Nu, am să fac ceva ce aș fi preferat să evit, Tika ! Am să dau arme soldaților tăi, arme pămîntene și să-i învăț să le folosească, dacă mai avem timp. De altfel, dacă nu mă înșel, peste cîțiva ani, oricum, vor avea arme terestre toți de aici. Pariez pe capul meu contra unei grăunțe de pîikuk dacă în acest moment nu se distribuie arme în templul lui Beelba, asta se va întîmpla cît de curînd. Massetti aduse din Milan, încheie el, întorcîndu-se spre Stella. Și încă două condiții, Tika : prima, vei lua de soție pe Tenou-Sika, cînd vei fi împărat.

— Ce condiție îmbietoare !

— Cu atît mai bine ! A doua e să nu admiți pe teritoriul imperiului tău nici un om de pe Pămînt, fără ca eu să-i aprob venirea.

— Téraï, tu vei putea veni la Keno oricînd, cu prietenii tăi, dar nu mai vreau și alții !

— Bine. Cheamă-ți oamenii, cîte zece. Li se vor da arme, și o să ia prima lecție în arta de a ucide oameni, civilizat.

— Te gîndești cu adevărat nu numai să scapi teafăr, dar și să reușești în această revoluție ? întrebă Stella după ce căpitanul plecă.

— Poate. Totul depinde de noaptea care vine. Șansele noastre nu sînt extraordinare, recunosc, chiar cu cele două mii de oameni ai lui Tika, dar mai am niște rezerve și încă ceva în favoarea noastră : inamicul pare dezorientat, ezită. Fără îndoială, nu se așteaptă ca totul să izbucnească acum. E prea devreme pentru el. Tentativa mea din această dimineață a bruscat evoluția situației. Eu sînt un Pămîntean și tu la fel. Oricare monstru care se

ascunde în spatele acestei mascarade de la Beelba nu prea are chef să arate că un Pămîntean poate fi ucis tot atît de ușor ca un Kénoat. Sînt exemple contagioase. Cu atît mai puțin i-ar cădea bine s-o vadă pe *miss* Henderson dispărînd în încăierare. Nu, răpirea și asasinatul lui Laélé au fost o gafă comisă de un subordonat Kénoat împins de fanatismul și ura sa împotriva Ihambéilor, sau poate care a încercat să-și joace propriul joc. El a răsturnat Stăpînul-Plan. Și oricine ar fi cel ce a elaborat planul, nu poate fi prea mulțumit acum.

— Continui să crezi că Pămîntenii trag sforile ?

— Mai mult ca oricînd ! Adu-ți aminte de avertismentul pe care l-ai primit ! Cred că aș putea să-ți spun cum s-au petrecut lucrurile. Ar fi izbucnit o răscoală astăzi la trecerea mea prin oraș, aș fi fost doborît, drogat, expediat sub escortă la Port-Métal și de aici îmbarcat spre o planetă oarecare. Ai fi fost expediată acasă cu toate măsurile de precauție datorită persoanei tale și, într-un an sau doi, imperiul și-ar fi început cuceririle, după cum ți-am povestit.

— Și de ce noaptea asta va fi crucială ?

— Chiar ții să știi ?

— Bineînțeles ! Și eu sînt în pericol !

— Poate greșesc dacă-ți spun dar sînt puține șanse ca să ne poți trăda, chiar dacă ai vrea s-o faci. E cert că șefii conspirației se găsesc în templul situat lîngă palatul imperial. Este un templu dublu, o parte aparținînd cultului lui Klon, cealaltă, celui Béelba. Ce rezolvare grozavă găsise ultimul împărat pentru a părea că nu favorizează nici unul dintre zei. Cu acordul lui Obmii, am săpat un subteran între casa mea și partea destinată lui Klon. Da, aidoma ca într-una din piesele lui Victor Hugo. În noaptea asta, am să folosesc pasajul.

— În ce scop îl făcusei ?

— Într-un scop pentru care alții mi-au luat-o înainte. Voiam să-l ajut pe Obmii procurîndu-i cîteva miracole. Au fost alții mai grăbiți ca mine !

— Crezi că starea fizică îți va permite să faci această expediție la noapte ? Capul....

— N-are nimic. Am dormit. O rană la cap, e un fleac, dacă nu te omoară. Mă deranjează mai puțin decît rana de la obraz. Totuși voi merge să mă odihnesc, cît e liniște. Supraveghează împărțirea armelor, dacă vrei. Am șase sute de puști în acest hangar. Anunță-mă cînd soarele e la asfințit.

— Vrei să extermini într-adevăr toți preoții lui Béelba ?

— De ce aș ezita ? Și dacă aș avea curaj, le-aș sugruma și copiii !

*

* *

La asfințit, Stella trecu prin fața ușii lui Téraï, în vîrful picioarelor, cu intenția să nu-l trezească încă. Un hohot de plîns înăbușit o făcu să se oprească și să privească prin ușa întredeschisă. Așezat pe pat, cu un colier al lui Laélé în mînă, el plîngea.

CAPITOLUL III

GROAZNICA NOAPTE

— Ai înţeles, Stella ? Dacă în trei ore nu ne-am întors ai grijă să sară în aer această intrare.

Intrat pe jumătate în deschizătura slab luminată de torţă, ridică spre ea o faţă încă obosită de sub bandajul însîngerat care-i cuprindea capul.

— Nu te mai temi că te trădez ?

El zîmbi.

— Nu ! Nu ştiu de ce. Veniţi şi restul !

Unul după altul, cei zece Kénoaţi se cufundară în gura neagră a pasajului, înarmaţi cu carabine, revolvere şi sulițe. Apoi, la rîndul său, Eenko trecu, arătînd groaznic, plin de sînge închegat pe care nu voise să-l spele înainte ca sora sa să fie răzbunată. Téraï aşteptă.

— Noroc, spuse ea în sfîrşit.

— Mulţumesc, voi avea nevoie !

Dispăru şi el după ceilalţi. Ajunseră repede la o mică rotondă.

— Eenko, Gidon, Teker, Tohi, voi mergeţi cu mine. Ceilalţi să ne urmeze la zece paşi. Nu lăsaţi să vă cadă explozivele !

Înaintară în tunelul săpat în calcarul moale unde urmele tîrnăcoapelor rămăseseră întipărite în pereţi şi boltă. Uneori picături cădeau de pe pereţi formînd cîte un ochi de apă, alteori pereţii erau uscaţi, cretoşi. După trei sute de metri, Téraï se opri.

— Aproape am ajuns. Urmaţi-mă fără zgomot. Nu trageţi decît dacă este absolută nevoie, aş vrea să-i prind vii.

Cîţiva paşi mai departe tunelul urca şi curînd o dală obstruă trecerea. Téraï bîjbîi într-unul din colţuri şi, scîrţîind uşor, piatra pivotă. Se repezi înainte cu revolverul în mînă. Într-o sală scundă, cinci Kenoaţi înspăimîntaţi îl priveau cum intră, apoi se liniştiră imediat cum îl recunoscură.

— Obmii ! Ce faci aici ?

Bătrînul preot se ridică.

— Mă ascund, *Rossé Moutou !* Noi sîntem singurii supravieţuitori ai masacrului ! Eram în templu cînd a izbucnit răzmeriţa.

— Şi intrarea ?

— Dacă ar fi găsit-o, n-am mai fi trăit acum !

— Cum s-a întîmplat ?

Obmii ridică din umeri, cu un gest foarte omenesc.

— Foarte repede. Am auzit împuşcături în piaţa armelor. Ştiam că soţia ta este prizonieră şi m-am gîndit că te vei duce să o salvezi. Ai reuşit ?

— Nu.

— Îl plîng pe Bolor, spuse el surîzînd într-un fel care dezmintea orice compasiune. Nu după mult timp, o mulţime s-a îmbulzit spre templul nostru, cerînd refugiu. Am deschis porţile. După cîteva minute nu mai eram decît cinci supravieţuitori !

— Templul e şi acum ocupat ?

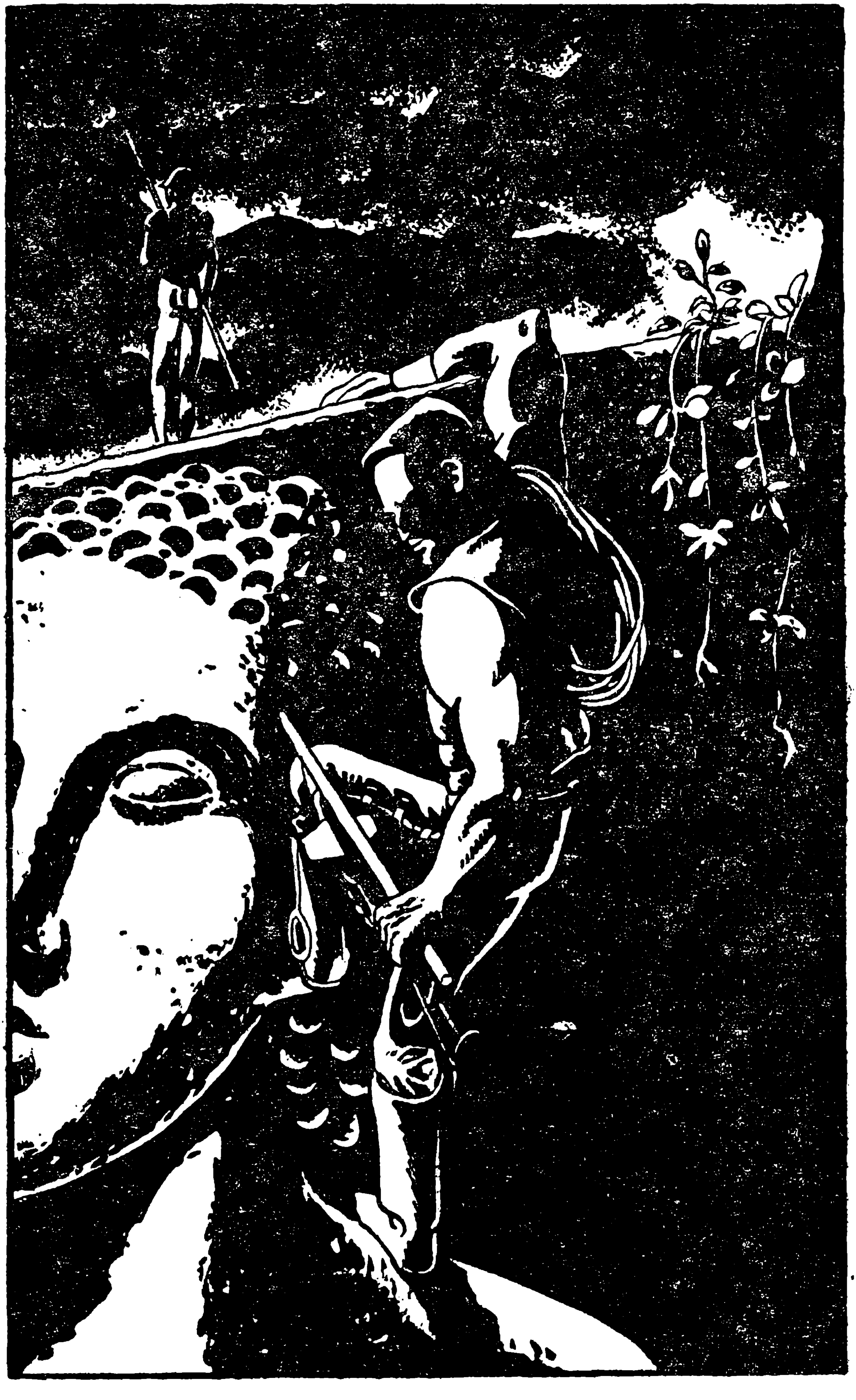

— Nu cred. Am privit prin ochiul zeului. Au distrus tot ce au putut, au profanat altarele şi au plecat.

— De ce n-ai venit la mine acasă ?

— Nu ştiam cine era stăpînul acolo.

Pasajul urca acum abrupt, solul se transformă într-o scară tăiată în stîncă, sfîrşind cu o dală orizontală, lîngă care se deschidea un puţ din care atîrna o scară de frînghie. Téraï se căţără pînă la o galerie îngustă şi scundă, în care se strecură cu grijă, atent să nu facă zgomot. Se opri cînd ajunse la o mică deschizătură în plafonul templului. Acesta coincidea cu ochiul frontal al zeului Klon, pictat pe boltă.

Templul era gol, în lumina slabă a torţelor pe jumătate stinse. Téraï scrută îndelung colţurile întunecoase, scoase din buzunar o monedă şi o strecură în deschizătură. Ea căzu cu zgomot pe sol, de la o înălţime de douăzeci de metri, dar nimic nu se clinti.

Se întoarse spre oamenii săi.

— Templul este gol. Urmaţi-mă.

Totul apărea tăcut şi pustiu, dar deasupra dalelor, ici şi colo, pete închise marcau locurile unde preoţii fuseseră ucişi. Poarta uriaşă din lemn negru încrustată cu aur era întredeschisă şi Téraï se ascunse în spatele ei. Sub lumina lunară, esplanada strălucea cu pietrele sale albe, şlefuite în atîţia ani de paşii credincioşilor. La o sută de metri în dreapta, după boschetii înalţi de Kolibenton, zidurile palatului imperial se înălţau negre, ascunzînd luna. O santinelă îşi făcea rondul printre creneluri :

— Dracu să-l ia, gîndi el. Avem cel puţin douăzeci de metri pînă să intrăm în umbră !

Regretă că nu-şi luase un arc, dar la distanţa asta, într-o lumină difuză, chiar Eenko n-ar fi fost sigur de ţintă... Privi cerul. O mulţime de nori se mişcau încet, încet pînă ce vor acoperi luna.

Aşteptară.

La momentul potrivit, se furişară afară din templu, dădură colţul, se înghesuiră după o întăritură a zidului, în beznă, chiar în partea consacrată Béelbei. Poarta era cu siguranţă păzită, iar cum reuşita lor depindea de surpriză, nu trebuiau s-o forţeze. Téraï îşi rememoră aspectul zidului, pipăi deasupra lui şi găsi, după cum se aştepta, piciorul statuii lui Bélini, însoţitoarea zeiţei. Se ridică în mîini şi cu puţin efort se căţără pe cornişa largă şi derulă frînghia. În cinci minute avea toţi oamenii lîngă el.

Avansară prudenţi pe cornişa alunecoasă din cauza lichenilor şi de la murdăria păsărilor, escaladară o întăritură a peretelui şi se treziră pe acoperiş. Nu era nici o santinelă de pază. Priveau de aici tot oraşul unde incendiile făceau ravagii, lumini roşii scînteiau la baza coloanelor de fum asemenea unor nori groşi. Téraï reperă împrejurimile : vila prinţului Ixtchi, cel mai ferm susţinător de la curte al lui Obmii, cazarma gărzilor zidurilor, depozitele lui K'Gonda, negustorul, şi cinci vîlvătăi vecine ce marcau locuinţele a cinci dintre prietenii săi. Alte focuri ardeau la întîmplare, consecinţe probabile ale cutremurului de pămînt. El privi toate astea apoi mormăi :

— Totul se va plăti cu vîrf şi îndesat.

Marele turn care purta figura zeiței se profila la nord. Se apropiară cu prudență, dar poarta de acces nu era păzită și imediat coborîră o scară în spirală care ducea la templul propriu-zis. Téraï nu pătrunsese niciodată aici, dar Obmii cunoștea toate cotloanele prin spionii săi și-i dăduse demult un plan precis. Evitînd coridoarele deschise pentru credincioși, trecură prin galerii strîmte, săpate în grosimea zidurilor, fără să întîlnească santinelele. Un zgomot de voci se făcu auzit, venind dintr-o sală, și Téraï opri oamenii, merse cu pași neauziți, își lipi ochiul de gaura cheii unei porți masive de lemn. Șapte oameni stăteau în jurul unei mese și Téraï recunoscu imediat pe Bolor, Ikto și Kilsen, cei doi acoliți ai săi, cîțiva nobili ambițioși și un negustor bogat. Unul singur îi era necunoscut, un individ de talie prea mare pentru a fi fost Kenoat. Părea furios împotriva marelui preot.

— E prea devreme ! Planurile noastre nu sînt gata, situația nu e hotărîtă. V-ați lăsat duși de ura voastră de sălbatici ! Ați sacrificat fata aceea și acum o să vină peste noi confederația Ihambé și Pămînteanul pe deasupra ! O greșeală care poate costa foarte scump !

— Avem deja orașul ! Cine deține Kintan, deține Kéno !

Ceilalți aprobară.

— Așa ar fi dacă acest blestemat ofițer n-ar fi reușit să scape și să prevină pe Siten-Kan ! Dacă la Kintan ar fi încetat orice fel de rezistență, ceea ce nu e cazul, știți prea bine, și în sfîrșit dacă acestui blestem Laprade i s-ar fi luat posibilitatea de a fi periculos !

Bolor se ridică, țuguindu-și buzele.

— Mîine voi trimite populația să asedieze vila Pămînteanului !

— Și o să fiți seceraţi cu sutele de mitralierele sale !

— Avem și noi mitraliere !

— Grație mie ! Fie, nu mai e nimic altceva de făcut. Dar amintiți-vă că tînăra terriană e sacră. Dacă i se întîmplă vreo nenorocire, am să transform Kintanul în cenușă ! Și Obmii ? Sînteți asigurați în privința lui ?

— E mort.

— Ați recunoscut cadavrul ? Nu-i așa că nu ?

Ridică din umeri, se sculă în picioare.

— Bine, o să vedem mîine în zori. Voi împărți eu însumi armele și explozivele. Dați-mi cheile criptei.

Bolor se crispă.

— Numai marele preot are cheile de la cripta sacră !

— Fie ! Dar nu vă jucați cu asta, s-ar putea să vă ardeți !

Se îndreptă spre ușă. Téraï își chemă oamenii cu un gest și în momentul cînd celălalt ieșea îl doborî cu o lovitură de pumn, îl aruncă unuia dintre Kenoați.

— Leagă-l !

Se repezi în sală cu revolverul în mînă, urmat de ai săi. Rezemați de masă, stupefiați, Bolor și ceilalți îl priveau.

— Veniți unul cîte unul ! Tu, Bolor, primul ! Număr pînă la trei, apoi trag ! Unu, doi...

Preotul se supuse. Téraï căută în tunică, scoase o trusă de chei, apoi îl lovi în ceafă.

— Următorul ! Tu, negustorul gras !

Téraï privi dezustat la cei şapte oameni lungiţi pe pămînt, doborîţi ca nişte pui de găină.

— Eenko, Tohi, rămîneţi aici să-i păziţi. Dacă încearcă să scape, omorîţi-i ! Gidon, Tolbor, Gdu, Pika voi păziţi cele părţi ale culoarului. Ceilalţi veniţi cu mine.

El coti spre stînga, coborî o scară, apoi, printr-o altă galerie, ajunse într-o sală unde doi Kénoaţi făceau de gardă. Două focuri de armă cu amortizor îi doborîră.

Uşa beciului din lemn întărit cu bronz se deschise scîrţîind. Sala cu boltă era înţesată de puşti, muniţii, lăzi de dinamită şi grenade. În mijlocul lor, multe aruncătoare de mine şi mitraliere. Téraï fluieră.

— E nemaipomenit ! Arsenalul meu e o glumă pe lîngă acesta ! Dacă B.U.X. ar şti asta... În sfîrşit, o să mergem să facem ordine acolo, Klafo, explozibilul !

Kénoatul îşi scoase sacul din spate. Téraï luă din el calupuri, fitile şi un detonator cu efect întîrziat.

— Sînt orele două ale dimineţii. La orele trei o să facem un foc de artificii ! Chiar sub turn, alături de celulele preoţilor ! Curăţenie totală !

În timp ce vorbea îşi aranja explozibilul.

— Gata, să plecăm !

— Stăpîne, nu te temi de mînia zeiţei ?

El zîmbi şi răspunde cu blîndeţe :

— Nu, Klafo. Klon ne va proteja.

Închise cu grijă uşa, introduse un stilet de bronz în gaura cheii, îl sparse, şi bătu vîrful care ieşea în afară.

— Chiar dacă mai au o cheie, n-au decît să se distreze !

Urcară înapoi scara val-vîrtej. Ghemuit lîngă Bolor care avea căluş în gură, Eenko se amuza desenînd cercuri pe pieptul gol al preotului, cu vîrful cuţitului.

— Destul, Eenko ! Nu va pierde nimic dacă mai aşteaptă ! Dezleagă-le picioarele, plecăm. E imposibil să-i scoatem prin acoperiş, dar acum nu mai avem nevoie să ne mişcăm în linişte. Tohi, Tolbor, leagă-i în lanţ să nu fugă. Ceilalţi, luaţi grenade şi la drum !

Ajunseră în naosul central, printr-o uşiţă şi brusc Téraï se opri.

— La asta nu m-am mai gîndit.

În faţa statuii lui Beelba, pe dalele de piatră neagră zăceau corpurile tinerelor fete sacrificate, pentru veghea funebră, de dinaintea îmbălsămării şi depunerii lor în subteranele templului. De o parte şi de alta a dalelor, vreo treizeci de neofiţi îngenuncheaţi, cu capetele plecate, stăteau să se reculeagă. Mînia explodă în el instantaneu, înceţoşîndu-i ochii. Îşi pregăti arma pentru foc automat, apăsă pe trăgaci.

— Na, ticălosule ! şi tu ! şi tu !

Gloanţele sparseră rîndurile strînse. Îngroziţi, neofiţii se împrăştiară dezorientaţi, ca şobolanii, încercînd să se ascundă printre coloane sau aruncîndu-se pe dalele negre. Téraï fugea după ei, secerîndu-i, însoţit de oamenii săi dezlănţuiţi. Ultimul dintre neofiţi se agăţase de picioarele lui şi Téraï îi crăpă capul cu patul puştii.

— Repede, la uşă !

O căută pe Laélé cu privirea printre leșurile întinse pe pietre ; ea nu era acolo.

— Bineînțeles, pe ea n-au sacrificat-o !

O găsi în sfîrșit, aruncată într-un colț, ca un cîine, cu părul lung și negru răvășit peste fața împietrită. O ridică și o puse pe umăr, cu brațele și picioarele rigide bălăbănindu-se, se repezi spre ușa unde mitralierele decimau, lovi violent cu piciorul pe unul dintre captivi. Afară, în jur de vreo patruzeci de arcași și sulițași țineau piept, împiedicînd orice tentativă de ieșire, și Klafo se zbătea la pămînt, străpuns de o săgeată între coaste.

— La grenade, pui de curve kinfoue !

O lăsă încet jos pe Laélé, își scoase din tolbă o grenadă și o aruncă în plin în grupul soldaților, apoi încă două, una după alta. Exploziile scurte luminară trupurile care se prăbușeau văzînd cu ochii. O săgeată îi șuieră pe lîngă ureche și se frînse în zid. Zări arcașul și-l doborî cu un glonț.

— Drumul e liber ! Înainte ! Luați-l pe Klafo !

O ridică din nou pe Laélé pe umăr și o luă la fugă. Trecură prin poarta templului Klon, apoi dispărură în subterane.

Stella privi ceasul. În douăzeci de minute, răgazul indicat de Téraï se încheia. Rafale de mitralieră sfîșiară liniștea nopții, într-o aripă a palatului, apoi explozii de grenade. O puse pe Sika să cheme zece oameni și le ordonă să intre în tunelul subteran. Dar înainte ca aceștia să plece apăru silueta înaltă a lui Téraï ducînd pe umăr o greutate. El se aprope încet de Stella și depuse ușor cadavrul pe sol.

— Da, ea este. Am găsit-o... acolo.

Vîntul nopții îi răsfiră părul. Femeia părea că doarme, dar la tîmplă avea o gaură însîngerată.

— Duceți-vă în adăpost, comandă uriașul. Din clipă în clipă templul va sări în aer și cu explozibilul depozitat în criptă nu m-aș mira dacă pietrele vor ajunge pînă aici. Aduceți prizonierii, Avem de vorbit !

Se îndreptă spre o construcție anexă, un fel de beci cu un acoperiș drept de piatră și Stella îl urmă. La intrare, se opri atît de brusc încît ea se ciocni de spatele său enorm. Se întoarse, cu un surîs răutăcios.

— Ții neapărat să vezi ? N-o să fie prea distractiv, să știi !

— Ai s-o lași pe Laélé pe jos ? Parcă spuneai c-o iubești !

Chipul i se umbri și deodată apăru foarte obosit.

— Adevărat. Nu mă judeca, Stella. N-am aceeași scară a valorilor ca tine. Eu sînt un sălbatic și pentru mine există lucruri mai urgente decît moartea, chiar dacă mi-a fost soție. Ocupă-te de ea, dacă vrei. Mîine... Mîine voi avea timp să plîng. Nu acum. Nu pot fi romantic cînd destinul unei lumi depinde poate de această noapte.

Dispăru de cealaltă parte a ușii, aprinse un chibrit pentru o lampă cu ulei care-i proiectă pe perete umbra uriașă. Ea rămase un moment să privească cum umbra gigantică se mișca, pînă în clipa cînd prizonierii sosiră sub escortă. Unul dintre ei o fixă, cu ochi scînteietori în lumina slabă și făcu un gest spre ea. Unul dintre paznici îl lovi cu violență peste mînă.

Fata se întoarse în casă, o chemă pe Sika și pe servitoare. Ele o transportară pe Laélé în camera lui Téraï, o întinseră pe pat și începură toaleta funerară. Partea stîngă a feței era neatinsă, în afară de gaura din tîmplă, dar cealaltă parte a capului avea o rană deschisă, groaznică, pe care o ascunseră sub păr. Laélé rămăsese așa cum o surprinsese moartea, cu degetele încleștate într-un ultim gest de apărare.

— Cunoști obiceiurile poporului ei, Sika ?

— Nu, stăpînă. Dacă stăpînul era aici... Cred că se aprind trei torțe, în triunghi.

— Nu-l întrebi pe fratele ei ?

— Vorbesc foarte prost limba lor, și mi-e frică de el ! De altfel, el e acum cu stăpînul, și...

Se auzi un strigăt de suferință, atît de atroce încît Stella simți cum i se înfioară pielea. Țipătul venea din beci. Se repezi la fereastră, dar nu putu deslușì nimic prin ușa deschisă, decît spatele Kénoaților strîns așezați. Din nou se auzi țipătul, suferința unui om atît de torturat încît pierdea orice personalitate, că nu mai știai dacă era om sau animal cel care urla astfel.

Sika aprinse calmă torțele.

— Stăpînă, nu te duce ! Sînt treburi bărbătești.

— Lasă-mă să trec ! Lasă-mă ! Ce fac acolo, Dumnezeule, ce fac ?

—Nu te duce. Nu-l cunoști pe stăpîn. E negru de furie ! Te va...

Urletul se auzi din nou, puternic, apoi se sfîrși într-un hohotit, iar Stellei îi păru atunci că dura de ceasuri întregi și că nu avea să sfîrșească niciodată. Apoi, brusc, se lăsă liniștea, întreruptă după cîteva secunde de un îngrozitor zgomot înăbușit pe dalajul sălii. O formă neagră se ivi, nemișcată în fața beciului.

Téraï ieși și se îndreptă spre casă. Rămase împietrit cîteva clipe, privind moartea întinsă pe pat, torțele aprinse, pe Stella stînd în picioare palidă și desfigurată, pe Sika impasibilă.

— Mulțumesc, Stella, spuse el într-un tîrziu.

— Ce se întîmplă ? Ce faceți ?

— Nimic. L-am lăsat pe Eenko să se distreze cu negustorul. Am terminat. Exemplu pentru ceilalți, vor vorbi mai ușor.

— Tu... tu n-ai deloc inimă !

El explodă.

— Pentru canalii de teapa lor ! Și-mi spui asta în fața ei !

Arătă spre Laélé.

— Soarta acestei lumi este în joc, domnișoară ! Nu numai a celor care trăiesc aici în prezent, dar și a celor care vor trăi !

— Dar n-ai putea să-i ucizi foarte simplu, în loc de...

— Vreau să știu ce se pune la cale, și repede ! Ah ! Dacă aș fi avut toate aparatele, toate drogurile pe care le folosește justiția pe Pămînt, poate aș fi fost mai puțin crud, într-adevăr. Dar nu le am nici pe unele, nici pe celelalte. Și n-am timp. Veniți, e ora trei fără cinci minute și nu trebuie să pierdem focul de artificii.

O luă pe terasă. Turnul templului se decupa în lumina lunii, aproape de crenelurile palatului imperial, deasupra frunzișului.

— Rămîi aici, lîngă ușă. În cîteva secunde o să plouă cu pietre.

Așteptară. Flăcările incendiilor erau stinse în orașul de jos și doar o lumină firavă mai indica locurile unde fusese dezastrul. Vîntul aducea răcoare. Într-un zbor greoi, o pasăre de noapte trecu foarte aproape de ei, cu un țipăt dureros și prelung care plană sinistru deasupra parcului.

— Ora trei ! Privește cu atenție !

Secundele se scurseră. Brusc, turnul se scutură din temelii, apoi fu azvîrlit în înălțimi, într-o erupție de flăcări. A doua detunătură proiectă fragmente din templu spre turnul ce cădea, apoi a treia înghiți totul într-o vîlvătaie uriașă. Palatul se vedea strălucind orbitor, iar pomii se ghiceau în umbrele negre, aplecați de suflul exploziei. Apoi sosi zgomotul, pîrîituri și trosnituri, amestecate haotic.

— Să ne întoarcem !

O trase înăuntru. O ploaie de proiectile căzu din cer, destul de departe, dar din cînd în cînd un zgomot sec, surd, anunța bucățile căzute pe terasă. Apoi totul luă sfîrșit. Acolo unde fusese templul, un fum roșiatic, luminat de arbuștii care ardeau, se destrăma greoi în vîntul nopții.

— Trebuie să fi fost acolo vreo cincizeci de tone de exploziv, murmură Téraï. Să coborîm, am treabă.

Ea îl ținu de braț.

— O să-i torturezi ?

— Da, dacă e necesar.

— Nu știu dacă o să pot suporta țipetele, Téraï. Eu nu am nervii tăi de...

— De semi-asiatic, nu ? Vino. Siko o să-ți instaleze un pat într-unul din beciuri. Nu vei auzi nimic.

— Dar voi ști că în tot acest timp...

El făcu un gest iritat.

— Crezi că îmi face plăcere ? Ar trebui să te duc acolo să te educ. Să vezi ce se ascunde în spatele petrecerilor unde dansai, surîzătoare, în spatele vieții tale de lux și siguranță. Oh ! asta probabil că dă o impresie extraordinară de putere, faptul că ești capabil, cu o semnătură, să răvășești o planetă întreagă, să decizi că o lume sau alta va fi supusă jafului, fără să-ți pese de locuitorii ei, dacă aceștia există ! Acum nu mai ești în birourile din New York sau San-Francisco, lîngă puternicul Henderson. Ești pe Eldorado, aproape de Téraï, sălbaticul, acolo unde curge sînge, unde se suferă, se moare, unde se torturează ! Aș vrea ca tatăl tău să fie aici, în locul tău, domnișoară. Așa că, rămîi aici, sau în beci, puțin îmi pasă !

Lampa cu ulei lumina difuz bolta și Stella, așezată pe un pat de lemn, avu senzația de a se fi întors în trecutul Pămîntului, într-una din perioadele sălbatice și tragice, a cărei amintire obsedează legendele barbare. Pîlpîirea luminii anima neregularitățile pietrei și sculpta chipul fin al Sikei, umbrindu-i orbitele. Aștepta. Nu pătrundea nici un zgomot pînă la ea, numai respirația sa și a kénoatei marcau timpul care se scurgea.

— Dormi, stăpînă, ești obosită.

— Nu pot, Sika. Sus sînt torturați oameni.

Tînăra păru surprinsă.

— Pe Pămînt nu se practică așa ceva ? Atunci cum știți ce pun la cale dușmanii ?

— Noi avem alte metode care nu implică suferința. La noi, cei care se dedau la tortură sînt considerați sălbatici.

Sika rămase un moment tăcută.

— Și asta te supără, să-l vezi pe Stăpîn ca pe un sălbatic, spuse ea cu blîndețe.

— Da, poate.

— Îl iubești pe Stăpîn ?

— Ce-ți trece prin cap ! Dar el face parte din rasa mea, și mă simt solidară cu ceea ce se petrece sus.

— De ce ?

— Pentru că... Oh, nu știu ! Aș fi preferat ca Téraï să nu fie obligat...

— Îl iubești, Stăpînă, îi cauți scuze. Nu are nevoie, face ceea ce trebuie să facă spre binele nostru.

— Nu mai știu ! Poate ai dreptate, poate...

Ușa se deschise și Téraï intră cu un aer sălbatic.

— Vino, Stella, am nevoie de tine, de mărturia ta ! Printre prizonieri se află, așa cum intuiam, un Pămîntean, probabil de la B.I.M.

— Și vrei să asist la interogatoriul lui, după metodele tale ? Refuz ! Înregistrează declarația, dacă vrei, și nu uita țipetele de groază ! Vor cîntări greu în fața unui tribunal terestru !

El ridică din umeri.

— O înregistrare nu face doi bani. E prea ușor de trucat. Și înainte de a-ți fi milă de el, așteaptă să vezi ce va spune ! Poate o să-ți schimbi părerea. De altfel, dacă nu vrei să vii de bună voie, o să vii cu forța !

O ridică în brațe. Ea se zbătu, în zadar îi lovi fața cu pumnii. Lovi și bandajul care ascundea rana, smulgîndu-i un țipăt. O lăsă jos, și o țintui cu privirea feroce.

— Domnișoara se teme de sînge ! De sîngele pe care metodele mele barbare îl cer, nu ? Ea se teme să-l vadă ! Dar cel pe care nu-l vede, cel al morților de ieri, de azi, din oraș, al copiilor striviți de cutremurul de pămînt dezlănțuit de acești domni, cel al tinerelor spintecate ieri pe dalele templului, acela nu contează ! Ea nu l-a văzut ! Vino, pentru numele lui Dumnezeu, înainte să mă-nfurii ! La urma urmei, poate aș afla lucruri interesante, dacă mi-aș folosi metodele pe tine !

O făcu să se răsucească și o împinse brutal pe scară.

— Stăpîne ! Nu o lovi ! Te iubește !

— Vezi-ți de treburile tale, Sika ! Nu știi ce vorbești !

La intrarea în beci, Stella zări cinci sau șase cadavre aruncate unele peste altele. Rămăseseră doar doi prizonieri, palizi, legați de scaune grele. Trei kénoați, dintre care Ophti-Tika și marele Ihambé, stăteau cu spatele la perete. Pe o masă, diverse obiecte însîngerate îi respinseră privirea. Sala era luminată de patru lămpi cu ulei și una cu benzină care răspîndea un fascicul alb și țăcănea surd. Téraï arătă două scaune goale în fața captivilor.

— Așează-te je cel din stînga, nu te mai mișca și nu spune nimic.

El se instală pe cel din dreapta. Sika intră foșnind ușor rochia și se așeză în spatele fetei.

— Cu care începem ? Poftim, Eenko ocupă-te de acela. Punctul pe care îl cunoști.

Marele Ihambé se apropie cu un surîs plin de cruzime, îl examină pe prizonier un moment, apoi puse degetul la baza cefei și apăsă. Omul pălise anticipînd durerea așteptată, dar chipul lui nu exprima decît surpriza care, în alte împrejurări, ar fi fost comică.

— Suficient, Eenko, am aflat ceea ce voiam, spune Téraï, care continuă în engleză :

— Iată deci, nu mă înșelam. Ești Pămîntean.

— Nu înțeleg, răspunse celălalt în kénoată.

— Inutil să mai continuăm comedia. Dacă ai fi fost indigen, ai fi urlat cînd Eenko a apăsat pe plexul cefei. Nu erai la curent cu această diferență anatomică între Eldoradieni și noi ? Păcat... pentru tine. Acum o să-mi spui ce făceai aici și cine te-a trimis.

— N-am să spun nimic !

— Crezi ? Ceilalți au vorbit ! Și dacă Eenko nu cunoaște punctele sensibile ale corpului omenesc, le cunosc eu.

Se ridică, prinse una din mîinile prizonierului și începu să strîngă.

— Numele ?

— Karl Bommers. E tot ce voi spune.

Téraï continuă să strîngă. Figura Neamțului se acoperi de sudoare, dar tăcu. Fără să-l lase, gigantul luă cuțitul în mîna stîngă. Stella închise ochii. Timp de o jumătate de minut, ea nu auzi decît respirația precipitată a prizonierului, o chicotire a kénoatului, apoi un țipăt îngrozitor.

— Nu ! Nu ! Asta nu ! Vorbesc !

— Știam că ai să devii rezonabil. Cine te plătește ?

— Henderson.

— Directorul B.I.M.-ului ?

— Da.

— Pentru ce ?

— Trebuia să ajut preoții din Béelba să ia puterea ! De ce, nu știu, vă jur !

— Știu eu ! Și, în ceea ce mă privește, ce ordine aveai ?

— Să încercăm să vă luăm prizonier și să vă aducem la Port-Métal, dacă era posibil.

— La cine, la Port-Métal ?

— John Dickson.

— Ticălosul se pretindea prietenul meu ! Nu pierde nimic dacă mai așteaptă.

Se întoarse spre Stella.

— Îl cunoști pe Dickson ?

— Nu, spuse ea fără să deschidă ochii.

— Un inginer... Și dacă nu m-ați fi putut captura ?

— Aveam ordin să vă ucid.

— Încîntător ! Auzi, Stella ? Papa Henderson vrea pielea mea ! Și care era rolul tău aici ? Vorbește, porcule ! Și ce știi tu despre rolul lui *miss* Henderson ?

— Nu știu nimic, vă jur ! Trebuia numai s-o protejăm, orice s-ar întîmpla !

— Hm, este adevărat ? Ce părere ai, Stella ? Nu ar fi momentul să elucidăm cîteva puncte ? Haide, privește-mă !

Ea deschise ochii, așteptînd să vadă sîngele șiroind pe sol, dar cu toate că era palid, prizonierul părea să fie intact.

— Dar ți-am povestit tot, Téraï ! De ce nu vrei să mă crezi ? Nu cunosc nimic despre proiectele tatălui meu și pot să-ți spun că, dacă ele sînt ceea ce pretinde omul, eu le dezaprob total ! Dar spune adevărul ? Sub amenințarea torturii, aș spune orice, în locul lui !

Téraï se scărpină în cap.

— Știu prea bine ! Dar recunoaște că tot ce declară el, confirmă deducțiile mele pe care nu ar avea cum să le cunoască.

— Ești foarte inteligent, Téraï, dar greșești cînd afirmi că ești singurul ! De ce omul acesta nu ar fi dedus și el că...

— Nu. Am ascultat conversația lui cu Bolor, acolo, în templu, înainte de focul de artificii ! Nu, n-a mințit și nu a născocit nimic. Presupun că te simți penibil să afli rolul pe care-l joacă tatăl tău în aceste evenimente, dar țineam foarte mult să auzi aceste mărturii. Acum ești edificată asupra B.I.M.-ului și mijloacelor sale. Poate vei înțelege mai bine punctul meu de vedere, acum ?

— Ce se va întîmpla cu acest om ?

— Dacă un șarpe nu te-a mușcat, nu înseamnă că încetează să mai fie un șarpe ! Am să-l trimit la execuție, fără tortură, fiindcă a vorbit.

— Asta este un asasinat !

— Nu. Legitimă apărare. A jucat, a pierdut, plătește. Nimeni nu l-a forțat să accepte misiunea !

— Îți cer să-l eliberezi !

— Regret că trebuie să te refuz !

— Și celălalt ?

— Bolor ? O să vezi mîine, sau mai curînd în dimineața asta.

Zorii se arătau sinistri pe un cer palid, brăzdat de dîre de fum lăsate de incendii, trecînd din vest spre răsărit, împinși de vînt, în timp ce sus, cenușa ușoară scuipată de vulcan, traversa cerul de la nord spre sud, ca o eșarfă difuză și murdară.

Stella se trezi, o mînă o scutura încet.

— Stăpînul cere să vii, stăpînă.

— De ce ?

— Pentru funeraliile stăpînei Laélé.

Ea se ridică anevoie, nu dormise decît trei ore, și-și făcu rapid toaleta. Apa proaspătă o învioră, își recăpătă forțele. Se îmbrăcă în hainele terestre, curățate. Téraï o aștepta sub coloane. Ras proaspăt, spălat, cu un bandaj curat în jurul capului, părea că redevenise același *Rossé Moutou*, omul munte pe care nimeni nu-l putea înfrînge. Dar era plin de amărăciune.

— Ți-am cerut să vii, Stella. Știu că pentru tine Laélé nu era decît o pseudo-umană, dar Eenko n-ar fi înțeles să nu asiști la funeraliile sale. Am și așa destule pe cap ca să te mai și apăr de prietenii mei...

— Faptul că nu aprobam legătura ta cu ea, asta nu înseamnă că nu mă întristează dispariția ei, răspunse ea, puțin sec.

— Iartă-mă, Stella. Poate te-am judecat greșit. Vrei s-o vezi ?

Fără să aștepte răspunsul ei, se îndreptă spre camera mortuară și ea îl urmă. La lumina celor trei torțe, Laélé se odihnea pe pat, așa cum o lăsase ea în ajun, dar acum era îmbrăcată într-o rochie de mătase cu ape strălucitoare.

— I-o făcusem cadou, acum doi ani, spuse blînd Téraï. N-o îmbrăca decît rareori, de teamă să n-o rupă. Îi spusesem că o pot înlocui, dar ea nu voia să creadă, o găsea atît de frumoasă încît nu-și imagina că pot exista și altele.

O umbră se desprinse din perete, Eenko. Trecu încet prin fața Stellei, îi aruncă o privire înghețată.

— Mi-e frică de el, murmură ea.

— Nu te iubește. Crede că dacă tu n-ai fi fost aici, ca să-mi captezi atenția, sora sa trăia și astăzi. Va trebui să pleci cît mai curînd posibil. Nu știu dacă voi putea să-l fac să înțeleagă că tu nu ai nici o vină aici, că doar fatalitatea a vrut...

— Mă întreb dacă nu are dreptate, îl întrerupse ea. Dacă nu eram aici, ai fi fost acum la Kintan ?

— Cine știe ? Așa e scris. Trebuie să port nenoroc celor pe care-i iubesc.

Făcu un gest cu mîna.

— Greșeala nu are scăpare, cum spunea bunicul meu francez. De îndată ce vom putea ieși de aici, de îndată ce armata lui Kan va sosi și-i vom zdrobi pe béelbâtri, te voi conduce la Port-Métal. O astronavă va ajunge aici în curînd. Te întorci pe Pămînt cu un frumos reportaj, cu destul sînge ca să-i saturi pe cititori, sper !

— Și tu ce vei face ?

— Eu ? Voi continua lupta. Spune-i tatălui tău, direct sau cum vrei, că nu va avea această lume. Să mergem, e timpul !

Se aplecă peste corpul lui Laélé, mîngîie cu mîna obrazul rece, apoi se ridică cu fața împietrită.

— Să mergem !

Patru femei intrară, purtînd o targă, și așezară cadavrul. Afară era lumină, o lumină brutală aproape, și soarele urca deasupra colinelor unde se decupa silueta templului de la Răsărit. Se formă cortegiul în frunte cu cele patru purtătoare, apoi Téraï, singur, apoi Eenko tatuat ca pentru război, sălbatic, apoi Stella și în sfîrșit treizeci de soldați înarmați, sub conducerea lui Ophti-Tika, precedînd servitorii lui Téraï înarmați și ei, chiar și femeile. O luară pe o alee și ajunseră în fața rugului. Îngrozită, Stella observă că Bolor era legat de viu între trunchiurile rugului.

Purtătoarele urcară o rampă, așezară ușor targa în vîrf. Soldații își rînduiră armele, în semn de omagiu ; un servitor stropi lemnul cu benzină. În același timp, Téraï și Eenko aprin-

seră cele două capete. Focul se întinse cu o explozie surdă și fumul urcă, voalînd totodată pe moartă și pe cel viu. Apoi flăcările țîșniră puternice și un țipăt lung de panică și suferință urcă din mijlocul lor.

— De ce ai făcut asta ? De ce ?

— Bolor a reînviat vechiurile obiceiuri ale poporului său ! Ei bine, eu am reînviat un vechi obicei Ihambé !

— Dar asta este pură sălbăticie !

— Am pretins vreodată că sînt civilizat ? Taci și adu-ți aminte de Bélenkor ! De felul în care voi, nobilii Pămînteni, ați înăbușit revolta !

Focul era acum atît de puternic că fură nevoiți să se îndepărteze. Țipetele încetaseră demult.

— Bolor a suferit cîteva minute. Dar cît timp au stat în agonie Thikanienii, bărbați, femei și copii care au fost stropiți cu C-123 ? Și ei erau nevinovați !

— Responsabilii acestui masacru au fost pedepsiți !

— Crezi ? Atunci cum se face că acum trei ani, într-o călătorie, am întîlnit pe fostul căpitan Goron în conducerea poliției B.I.M.-ului, pe Ekino II ? S-a făcut puțin zgomot pentru a calma publicul și a-i reda buna credință. Asta e tot. Și B.I.M.-ul, prin puterea sa spațială, l-a transferat poliției.

— Nu pot să cred !

— Ei bine, nu crede !

Ridică din umeri, se îndepărtă de ea și rămase mult timp tăcut, privind cum se stingeau flăcările. Apoi, îngîndurat, plecă spre casă.

Stella se afla singură pe terasă, cu fața spre oraș. Incendiile își încheiaseră prăpădul. Pe colina palatului, ruine înnegrite marcau locul unde fusese templul lui Béelba, iar turnul templului geamăn al lui Klon era pe jumătate năruit, la fel ca și o aripă a palatului imperial. Se simțea extrem de obosită, pierdută în mijlocul unei rase străine. Téraï însuși îi părea de neînțeles, demn de a fi detestat, prin amestecul său de civilizație superioară și de sălbăticie intimă gata să iasă la iveală. În același timp îl plîngea. Nenorocul îl urmărea, făcuse din el, cînd în alte împrejurări ar fi putut năzui la cele mai înalte funcții într-o mare universitate, doar simplu prospector care își refuza chiar gloria modestă pe care publicațiile sale i-ar fi putut-o aduce, numai ca să nu ajute B.I.M.-ul. Pe de altă parte, ea îl admira că ținuse singur piept, sau aproape singur, celei mai puternice organizații din lume.

Era tulburată. Din copilărie trăise cu credința că B.I.M.-ul, sub conducerea bunicului său, apoi a tatălui său, nu putea avea decît o activitate benefică pentru omenire, în ciuda cîtorva incidente neplăcute, ca de pildă acele masacre de la Bélenkor. Bineînțeles, ea știa că B.I.M.-ul strivea pe cei care încercau să-l concureze. Dar, așa cum spunea Henderson, cînd intri în junglă trebuie să fii tigru sau cel puțin lup. Ea se bucurase de privilegiul de a vedea planete după planete deschise civilizației, fără să-și imagineze vreodată că pentru asta trebuia uneori să treci peste sîngele oamenilor sacrificați. Dacă ceea ce îi spusese Téraï era adevărat, și nu se mai putea îndoi de acest

lucru, nimic nu putea scuza metodele prin care B.I.M.-ul încerca să pună mîna pe Eldorado. Se consola cu ideea că tatăl său nu știa nimic din toate astea, că va putea, la întoarcere, să-i deschidă ochii asupra subordonaților săi nedemni, dar nu reușea deloc să creadă.

Téraï se făcuse nevăzut. Cîteva minute mai devreme, el traversase aleea cea mare, vorbindu-i lui Ophti-Tika. Fără îndoială, își definitiva proiectul, intenționînd să facă din căpitan un împărat care să-i fie devotat, care l-ar fi ajutat să pună capăt tentativelor terestre. Ea se surprinse urîndu-i noroc.

Un zgomot îi distrase atenția, un mormăit de motor coborînd din cer. Un elicopter se apropia venind dinspre sud-est. El se roti, zbură foarte jos. Pe carcasă era imprimată insigna B.I.M.-ului, cu cele două tîrnăcoape ale minerilor încrucișate pe fondul unei nebuloase în spirală. Mașinăria avu o ezitare, preț de cîteva clipe, apoi aterizâ pe aleea mare, suflul paletelor culcînd florile. Se opriră. Elicopterul fu înconjurat de soldați. Un bărbat coborî și se opri în fața vîrfului unei suliți.

— Ei ! Ce se întîmplă ? se răsti în engleză.

Stella coborî val vîrtej scările, cîte patru trepte odată, dar Téraï i-o luase înainte, îndepărtînd soldații.

— Pentru ce-ai venit ? Să vezi de ce nu-ți răspund complicii ?

Bărbatul păru sincer surprins.

— Ce vrei să spui ?

— Știi prea bine !

— Ce s-a întîmplat în oraș ?

— Oh ! O nimica toată : cutremur de pămînt provocat, incendii, sacrificii omenești, asasinate, răzmerițe, revolte și războaie civile. Fără să mai pun la socoteală exploziile.

— Nu știam...

— Atunci de ce-ai venit ?

— Nu am primit vești de la unul dintre funcționarii noștri. Poate ați putea dumneavoastră să ne spuneți ? Se numește Bommers, Karl Bommers.

Téraï schiță un zîmbet sinistru.

— Vă pot informa, într-adevăr. L-am executat în noaptea asta !

— Dar este un asasinat !

— Chiar credeți ? Atunci sau sînteți foarte puternic, sau sînteți unul dintre acei naivi pe care-i folosesc și-i exploatează B.I.M.-ul. L-am suprimat fiindcă, executînd ordinele venite de undeva de mai sus, el a fost cauza care a provocat toată această grozăvie, tot dezastrul pe care l-ați văzut înainte de aterizare. Drept dovadă am o înregistrare a interogatoriului.

— O înregistrare poate fi trucată !

— Da ? Am și un martor.

— *Testis unus*...

Téraï rînji.

— Ia te uită, și dumneavoastră ați fost îndopat cu latină ? Un martor nul presupun, chiar dacă este vorba de *miss* Stella Henderson, fiica marelui dumneavoastră patron ?

O desemnă cu mîna. Tînărul se întoarse spre ea.

— E adevărat, *miss* ?

— Aşa se pare, din păcate !

Pilotul păru afectat de cele auzite şi se adresă din nou lui Téraï :

— Cine-mi dovedeşte că dumneaei este *miss* Henderson ?

— Ai actele, Stella ? Domnul este sceptic ! Haide, arată-le. Apoi mi le va arăta pe ale sale, fiindcă ţin să ştiu pe ce mîini te las.

— Cum aşa ?

— Poţi ajunge la Port-Métal în cîteva ore, cu acest elicopter. N-aş putea fi sigur că te pot conduce eu la timp pentru astronava poştală. Vei fi pe Pămînt într-o lună.

— Şi vei scăpa de mine mai repede, nu-i aşa ?

El se întristă.

— Crezi că aş fi preferat... Dar aici totul va fi tulbure încă mult timp şi nu mai pot pierde timpul să te apăr, fiindcă nu mai e necesar. Haide, Stella, să ne despărţim buni prieteni... dacă ai puterea. Mai tîrziu, poate...

— Fie. Am să mă întorc pe Pămînt cu plăcere.

— E posibil să sosesc şi eu acolo, curînd. Voi trece pe la ziar să te iau şi o să luăm masa împreună. Cunosc un mic restaurant în sud-vestul Franţei, unde încă se mai găteşte ca în secolul XX şi unde poţi bea un vin într-adevăr bun. Atunci, prieteni ?

Ea îi întinse mîna şi el o luă.

— Văd că trebuie să-mi fac bagajele — bietele mele bagaje. Lasă-mi mîna, altfel am să cred că nu vrei să plec !

Dispăru în casă. Téraï îşi îndreptă din nou atenţia spre bărbatul din faţa lui, măsurîndu-l cu privirea. Tînăr, înalt, subţirel, era simpatic.

— Numele ?

— John Mac Lean.

— Scoţian ?

— Nu, canadian. Geolog-prospector.

— De mult timp aici ?

— De o lună.

— Pentru B.I.M. ?

— Da. De trei ani. Înainte de a veni aici, am lucrat pe Ophir II. Sînteţi Téraï Laprade ?

— Risc oare să fiu confundat cu altcineva ?

— Nu, într-adevăr. Vă transmit salutări de prietenie de la Lawrence Douglas şi Jules Thibault. I-am întîlnit acolo. Am lucrat în echipă timp de şapte luni.

— Unde ?

— În munţii Destinului.

— Un loc murdar. Carta ?

— Da.

— Eu am început-o, spuse visător Teraï. E mult de-atunci. Ei bine, iat-o pe *miss Henderson*. Duceţi-o vie şi nevătămată la Port-Métal, şi, dacă mă credeţi, nu mai rămîneţi pe Eldorado. De acum înainte va fi infernal. Unde prospectaţi de obicei ?

— Pe versantul estic Karamélolé.

— La Bihoutos ? Dacă sînteţi ameninţat şi aveţi la dispoziţie timp pentru discuţii, spuneţi că mă cunoaşteţi şi întrebaţi de şeful Oboto. Cine ştie, poate aveţi şansa să scăpaţi...

— Dar ce-am să spun în legătură cu situaţia de la Kintan ?

— Că l-am executat pe Bommers, că am dovezile împotriva lui şi că voi face la fel dacă mai apar şi alţii. La revedere, Mac Lean, şi noroc.

Téraï o ajută pe Stella să urce în elicopter. Uşa se închise, ascunzînd-o, şi el nu-i mai văzu decît chipul, buzele care se mişcau încercînd să-i spună ceva, ceva pe care zgomotul motoarelor îl acoperea. Maşinăria decolă cu graţie, se ridică în înălţimi şi dispăru în albastrul cerului. Şi, dintr-o dată, Téraï se simţi foarte singur.

CAPITOLUL IV

DALILA

Cu tristeţe, Téraï puse într-un plic cele cîteva fotografii găsite în biroul lui Igricheff, îl sigilă, scrise adresa cu mîna. Stanislaw nu avea decît o soră, în Ukraina, inginer într-o uzină metalurgică. Avea 45 de ani şi nu era măritată. Familia Igrichefilor avea să se stingă. Păcat, Stan fusese un om, un om adevărat şi aceştia erau rari.

Cineva sună la uşa biroului. Téraï trase revolverul din teacă, îl puse pe masă, în spatele cărţilor. De cînd se întorsese la Port-Métal se temea. Prietenii săi, prospectorii, erau acum răspîndiţi în toate văgăunile din Franklin sau Kàramélolé, iar poliţia din Port-Métal, poliţia B.I.M.-ului, ar fi acceptat bucuroasă să fie ucis, fără să mişte un deget. Bine că nu luaseră chiar această iniţiativă !

— Du-te să vezi, Léo !

Leul ridică al său cap roşcat, îl privi, căscă plin de lene şi după ce se întinse se îndreptă spre uşă. Téraï apăsă pe butonul care comanda deschiderea. Un tînăr în uniformă albastră făcut cîţiva paşi înapoi în faţa animalului.

— Cuminte, Léo ! Intră, nu te teme.

— Domnul Laprade ? Am o scrisoare oficială pentru dumneavoastră, pe care trebuie să v-o încredinţez personal. Am profitat de ocazie şi v-am adus şi celelalte scrisori. Mă prezint : Louis Barrière, furier pe „Iulius César".

— Aţi şi ajuns ? Iulius era anunţat abia pentru poimîine.

— Am sărit peste escala la Tinho. Acolo sînt lupte între mineri şi indigeni. Trei nave ale B.I.M.-ului aduc întăriturii. Planeta e provizoriu închisă.

— Şi ce face B.U.X. ? întrebă Téraï interesat.

— Ce vreți să facă ? A fost avertizat prea tîrziu, ca de obicei. Cînd va sosi crucișătorul său, totul va fi terminat, reintrat în normal, după cum se spune.

— Mda ! Evident !

Ridică din umeri, luă corespondența pe care i-o întindea tînărul și un teanc considerabil de ziare.

— Ei, bine, mulțumesc. Ce destinație aveți acum ?

— Subur V. Apoi, direct Pămîntul.

— Atunci, luați scrisoarea asta și duceți-o la primul birou al B.U.X.-ului care se va însărcina s-o expedieze.

— Corespondență oficială ?

— Da, unul dintre ei a fost omorît aici. Îmi era prieten.

Odată mesagerul plecat, Téraï deschise plicurile. Cîteva scrisori din Polinezia, aducîndu-i amintirea prietenilor copilăriei, una din Canada, două din Franța, una din Ramakrishna, anunțînd promisiunea unui succes în recrearea rasei superleilor.

— Răbdare, Léo ! În trei, patru ani o să ai o consoartă !

Luă în sfîrșit plicul cu inițialele Biroului de Xenologie, îl introduse în dezactivator și reglă aparatul. În zece minute putea să desfacă plicul fără ca acesta să ia foc. Pînă atunci, deschise un ziar, rămînînd dezamăgit. Sperase să primească o scrisoare de la Stella.

Se cufundă în lectura ziarului *New York Herald*, vechi de treizeci de zile, parcurse toate numerele, unul după altul. Nimic despre Stella și călătoria sa pe Eldorado. Luă și al doilea pachet, cu *Intermondialul*, la care se abonase înainte de a părăsi Port-Métal cu tînăra fată, promițîndu-și o dulce desfătare citind povestirea aventurilor sale.

Căută în zadar articolele promise. Nimic, în afară de ultimul, apărut în ajunul plecării lui „Iulius Cesar". Un articol imens îi sări în ochi : Adevărul despre Eldorado. Începu să-l citească imediat.

„Cititorii noștri știu că un trimis oficial de la Intermondial, *miss* Stella Henderson, tocmai a petrecut trei luni pe Eldorado. Foarte obosită după călătorie și întîmplări, *miss* Henderson urmează în prezent o cură de somn. Dar, cu un simț al meseriei de ziarist care îi face onoare, ea a vrut mai întîi să scrie acest articol. Iată deci, scris de mîna unui om care cunoaște problema, avînd ocazia de a fi studiat pe viu, adevărul despre Eldorado."

Téraï continuă să citească, încruntă sprîncenele, înjură, azvîrli cu violență ziarul, apoi se calmă și-l reluă. Articolul era excelent. Nici o secundă nu crezu că Stella îl scrisese singură. Cît de inteligentă și cultivată ar fi fost, totuși n-ar fi putut În spatele acestui articol erau ani întregi de meserie. Nimic în relatare nu era fals, dar... dar erau prezentate lucrurile de așa manieră ca, pentru orice om sensibil, Eldorado să pară un infern unde minerii B.I.M.-ului, cu prețul unor sacrificii enorme, luptau eroic pentru a asigura aprovizionarea Terrei cu metale rare !

Articolul prezenta în detaliu călătoria Stellei, saluta în trecere „curajosul prospector" care o însoțise și îi salvase viața, dar fără a-i da numele. Cititorul putea pe bună dreptate să

creadă că era vorba de un devotat funcționar al Biroului. Sejurul printre Ihambée era în mare parte evitat, dar se dădeau cele mai atroce detalii asupra războiului civil din Kéno, redus la înfruntarea a două părți rivale a adoratorilor zeităților, la fel de sîngeroși și unii și alții. Apelul se încheia cu un apel către guvernul mondial, pentru a trimite pe Eldorado forțe capabile să protejeze minerii. În caz contrar, se puteau aștepta ca Biroul Internațional al Metalelor să acționeze el însuși, așa cum fusese forțat s-o facă datorită nepriceperii altor ramuri ale guvernului, de pildă în problema recentă din Tinho.

Téraï fluieră printre dinți. Într-atît situația se înrăutățise încît B.I.M.-ul se erija în putere independentă. Asta mirosea a rău, a foarte rău. Se așteptase, cînd Stella îi ceruse s-o însoțească, la un reportaj clasic, accentuînd părțile pitorești. Chiar și așa ar fi fost destul de dăunător ! Dar acum avea dovada că ea îl mințise, că fusese totuși în serviciul B.I.M.-ului, așa cum crezuse la un moment dat. „Și am mai și respectat-o, cînd aș fi putut...“ În sfîrșit, răul era făcut, trebuia să se gîndească cum să pareze eventualele lovituri. De la asasinarea lui Igricheff, el era rupt de B.U.X. Își aminti brusc de scrisoare. Dezactivatorul o scuipase afară și ea zăcea pe jos.

O deschise și privi imediat semnătura : Jean Nokombé, marele șef, el însuși ! Scrisoarea cerea un raport imediat și detaliat asupra situației și propunerea lui Laprade să treacă de la rangul de agent liber, la acela de agent integrat, cu putere deplină asupra ținutului Eldorado. Avînd în vedere urgența, i se dădeau numele operatorilor din B.U.X. fără a aștepta răspunsul său. Toți erau prospectori, afară de trei ingineri ai uzinei.

Se ridică și se plimbă prin birou cu mîinile la spate.

— Haide, Léo, spuse el într-un tîrziu, va trebui să ne despărțim din nou pentru o vreme. E timpul să uzăm de prima noastră armă secretă. Vor un raport ? Ei, bine, am să-l duc personal !

Taaroa ieși din hiperspațiu în interiorul orbitei lui Marte. Téraï se expusese unui risc, calculîndu-și astfel mișcarea, dar cîștiga mai multe zile. Terra era doar un mic punct de lumină verde, în stînga soarelui. Se îndreptă cu toată viteza într-acolo.

Nu avea planuri precise. Moartea lui Igricheff îl luase pe neașteptate. Se bizuise întotdeauna pe el în relațiile sale cu B.U.X., prea sigur de independența sa pentru a se înrola, vrînd să acționeze fără să dea socoteală. Astfel, revenit la Port-Métal după ce-l ajutase pe Ophti-Tika să se instaleze pe tronul din Kéno, se trezise izolat. Era sigur că B.U.X.-ul nu primise niciodată dovezile, nici chiar raportul său. Într-o călătorie în ținutul Ihambé, el distribuise cîteva arme și instruise cîțiva războinici în folosirea lor, apoi, la Port-Métal, așteptase evenimentele. Scrisoarea lui Nokombé îl hotărîse. Luă din nou elicopterul, lî încredință pe Léo lui Eenko, apoi zbură drept în direcția Vest spre Rossé Mozelli, spre marea grotă unde era ascunsă astronava sa personală, protejată acolo prin teroarea superstițioasă care învăluia munții sacri.

Puțini oameni dispuneau de o navă particulară. *Taaroa* era o navă de mici dimensiuni, cu trei locuri maximum, dar era ultimul model ieșit din șantierele de pe Loara, în Franța. Frații săi constituiseră escadra cercetașilor rapizi ai B.U.X.-ului. *Taaroa* fusese construit pentru Republica oceaniană unită și purta culorile ei, Téraï era ofițer în rezervă în flota ei. În realitate, el plătise jumătate din preț, finanțele republicii nefiind cine știe ce.

Ajuns la o mică distanță de Pămînt, trimise un mesaj radio, solicitînd autorizația de a ateriza pe terenul militar al Astrei, în Texas, baza principală a biroului de Xenologie. Acolo, aparatul său ar fi fost în siguranță. Obținu aprobarea fără dificultăți și, la un ceas după ce aterizase, luă astronava pentru New York, la sediul guvernamental mondial.

Orașul se mărise, de la ultima sa vizită, întinzîndu-se acum de la Hartford spre Nord pînă la Philadelphia spre Sud. Era un Megalopolis, orașul gigant, mîndru de cele cincizeci de miloane de locuitori, număr de care doar Tokio și Moscova se apropiau. De pe aeroport, un elitaxi îl conduse la Johnston *Building*, care adăpostea B.U.X.-ul. Unul dintre ultimii zgîrienori construiți înainte de noua modă a edificiilor în mare parte subterane, își înălța spre cer cele 120 de etaje cu birouri, laboratoare, săli de conferință, restaurante, etc. Elicopterul ateriză sus, pe platformă. Doi oameni înarmați, îmbrăcați în uniforme gri se apropiaseră.

— Scopul vizitei ? întrebă cel mai mare.

— O întrevedere cu șeful.

— Aveți o întîlnire ?

— Nu. Spune-i simplu că Téraï Laprade este aici.

Bărbatul puse mîna pe telefon, vorbi, ascultă.

— E bine. Treceți la identificare. Postul trei, culoarul doi. Pe aici !

Coborî cîteva trepte, intră în biroul indicat. Funcționarul care îl aștepta compară o fotografie cu Téraï și dădu din cap.

— Așa pare să fie. Ar fi dificil de altfel să găsești pe cineva care să treacă drept dumneata. Totuși, vă rog, să așezați mîinile pe placa aceasta. Acum, priviți în această lunetă. Bun, asta corespunde. O ultimă formalitate : treceți prin fața acestui ecran. Ah ! trebuie să lăsați cuțitul aici !

Téraï ridică din umeri, scoase din buzunar cuțitul pliant și-l puse pe masă.

— Ce trebuie să fac acum ?

— Un ghid vă așteaptă la ușă.

Ghidul era un bărbat viguros, înarmat pînă în dinți și nu era singur. Trei astronauți din flota B.U.X.-ului îl însoțeau, înarmați și ei.

— Drace, încrederea domnește ! explodă el cu voce tare.

Șeful escortei se întoarse.

— Chiar și ieri a fost o tentativă de asasinare a patronului !

— Lucrurile au ajuns chiar pînă aici ?

— Așa se pare ! Urmați-mă.

Un ascensor îl lăsă la etajul o sută. Biroul lui Nokombé era păzit, și trei mitraliere supravegheau culoarele.

Nokombé se ridică să-l întîmpine. Era un African, de o frumoasă culoare neagră, aproape la fel de înalt ca Téraï, dar mai zvelt. Părul său alb, scurt și creț, stătea pe cap ca o creastă de papagal. Surîse și-i făcu semn să ia loc.

— Sînt fericit să te văd, Laprade, spuse el cu o voce de bas. Și sper să ieși de aici ca un agent al organizației noastre. Avem o nevoie disperată de oameni de talia ta !

— Cunoașteți punctul meu de vedere, domnule director, și nu....

— Fără domnule director între noi, Laprade. Asta nu se face aici. Înainte de a fi pe acest scaun, eu însumi am fost agent și am avut și eu aventurile mele !

Întrerupse cu un gest replica lui Téraï :

— Știu ce vrei să-mi spui. Să nu pierdem timpul. Ți-am citit raportul, ultimul trimis de Igricheff, dar de atunci, s-au petrecut fără îndoială multe lucruri.

Téraï vorbi mult, răspunzînd la întrebările precise ale bătrînului Negru.

— Astfel consideri situația pe Eldorado, foarte încordată ?

— Încordată ar fi un eufemism, Nokombé ! Eldorado este un butoi de pulbere cu fitil aprins, gata să explodeze !

— Fără îndoială, dar ce putem face noi ? Nu sîntem pregătiți pentru marea explicație cu B.I.M.-ul. Mi-e teamă să nu fie nevoie să sacrificăm această planetă pentru cîtva timp.

— Ce este o planetă, nu-i așa ? O galaxie colcăie de planete ! Dar din întîmplare, pentru mine ea contează, Nokombé ! Și poate fi salvată !

— E mult timp de cînd n-ai fost pe Pămînt. Nu mai ești la curent, și am să te informez, în cîteva cuvinte : adevăratul guvern mondial, cel care posedă puterea, este B.I.M.-ul ! Nu altcineva. Tot ce putem face în prezent, este să săpăm această putere, construind-o pe a noastră.

Poftim privește asta.

Îi întinse o cutie metalică în care se găseau două obiecte de metal, corodate dar identice, fără discuție. Téraï citi echichetele lipite : una purta GC 18-765-IV, cealaltă GC 21-203-VIII.

— Două obiecte identice pe două planete aparținînd unor sectoare diferite ? Asta înseamnă că...

— Că există o altă rasă în afara noastră care se plimbă printre constelații ? Da și nu. Sînt falsuri, Téraï ! Falsuri fabricate de noi, produsul nopților de veghe ale experiților noștri în xenologie. Au fost puse de doi dintre cercetașii noștri în lumi necunoscute și nelocuite. Noi am construit acolo ruine destul de asemănătoare. Cel mai dificil a fost să trucăm alte obiecte, cele de materie organică, pentru caradiocarbonul să le dea o vechime de 1 500 ani. O frumoasă muncă de separare izotopică și sinteză dirijată. Tureau, Grober și Sugihara au muncit doi ani să facă jucării din atomi !

— Și pentru ce toate astea ?

— Unul dintre obiecte a fost... găsit de una din expedițiile noastre. Celălalt de arheologii îmblînziți de B.I.M. Știi doar că

își acordă luxul mecenatului. De ce ? Ei bine, cu aceste „dovezi“ în mînă, am obținut de la guvern destule credite pentru construirea unei flote puternice, fără ca B.I.M.-ul să se poată opune. Numai că nu va fi gata decît într-un an !

— Și n-a transpirat nimic ?

— Nimic. Știu să-mi aleg oamenii ! Și dacă-ți spun toate astea, Téraï, înseamnă că sînt sigur de tine... pentru moment.

— Pot fi prins și drogat.

— Nu și după tratamentul pe care-l vei suporta înainte de-a părăsi acest imobil ! Nimic în lume nu poate sparge blocul mental pe care-l vom instala în psihicul tău. Dacă din întîmplare voința ta ar slăbi, s-ar termina și nimic mai mult !

Téraï se ridică dintr-o săritură.

— M-ai atras într-o capcană...

— Așează-te ! Mai ai de făcut o alegere, ștergătorul de memorie.

— Și crezi că mă voi supune hipnotizorilor voștri, ca să devin agent plin, aservit, devotat pînă la moarte B.U.X.-ului și bucuros pe deasupra ! Nu, prefer riscul blocului !

— Este și posthipnotic. Dar îți dau cuvîntul meu că nu se va face nimic care să-ți poată lua libertatea de decizie !

— Cuvîntul tău ! După această capcană !

Bătrînul Negru păru subit foarte obosit.

— Ascultă-mă, Téraï ! Totul este în joc, totul ! Viitorul Pămîntului, a aliaților săi, al lumilor pe care le vom descoperi ! Și față de toate astea, cît cîntărește ceea ce se poate întîmpla în decurs de un an pe Eldorado, fiindcă oricum, această planetă va avea o soartă comună ! Poftim, dacă accepți să lucrezi cu noi, îți dau mînă liberă pentru acest Eldorado pe care-l iubești atît. Dacă găsești un mijloc de a bloca B.I.M.-ul în această antrepriză fără a face să le sară capsa cu un an mai devreme, du-te, ai binecuvîntarea mea ! Dar va fi greu. Poporul este foarte agitat în această privință. E un lucru bun, pe de o parte, că se trezește din somn, pe paturile sale de crom și de aur ! Asta o să ne servească mai tîrziu. Dar pînă atunci, după articole, după filmele domnișoarei Henderson, Eldorado și locuitorii săi sînt prost văzuți de presă și nu pot face nimic. O lovitură de maestru, acest voiaj al micuței Henderson. Nimeni nu se îndoiește că Parlamentul va vota carta deschisă !

— Șmechera ! Mi-a făcut-o ! Dar o putem combate, să restabilim adevărul !

— Încearcă, și o să vezi ! Cît despre faptul că ți-a făcut-o... Există ceva curios în afacerea Stellei Henderson. Nimeni nu a mai văzut-o de la recepția dată în cinstea întoarcerii ei. Avem un agent în B.I.M. și a fost incapabil să ne informeze. Oficial, ea face o cură de odihnă într-un somnarium. Oficial...

— Ce vrei să spui ?

— Poate i s-a întîmplat ceva ? Sau poate și-a schimbat optica în cursul călătoriei de întoarcere și în final a refuzat să coopereze ?

— Da, văd. Și ei ar fi folosit documentele aduse fără știrea ei ? Poate, într-adevăr. Evident, e curios că nimeni nu a mai văzut-o de atunci... Numai să...

Și-o imaginä moartă și păli.

— Nu, nu cred, spuse Nokombé, ghicindu-i gîndul. Asta am fi știut. Mai curînd e sechestrată în vreo cușcă aurită sau, foarte simplu, preferă să uite un rol care, după cîte mi-ai spus, n-a fost dintre cele mai onorabile. Puțin ne interesează pe noi, cei din B.U.X.

— În fond, și pe mine, puțin mă interesează. Ce vrei să fac ?

— Nimic. Lasă B.I.M.-ul să acționeze pînă ce noi vom fi cei mai puternici. Un an, nu mai mult !

— Îți dai seama de stricăciunile pe care le pot face într-un an ? Dacă ei obțin carta liberă vor fi stăpînii absoluți pe Eldorado. Am acolo prieteni !

Nokombé făcu un gest de neputință.

— Și ce propui deci ?

— Să luptăm ! Pe Pămînt, pe cît posibil ! Dacă nu, acolo ! Pot să rezist mai mult de un an împotriva lor !

— Împotriva flotei lor ?

— Există articolul 7 din regulamentul interstelar. Dacă sînt în război o companie terestră sau un guvern și indigenii unei planete, aceasta din urmă este declarată în carantină și străinii trebuie să se retragă pînăî la concluzia anchetei. Faptul că B.I.M.-ul este guvernamental nu schimbă cu nimic afacerea.

— Articolul nu s-a considerat în cazul...

— Lucrurile erau diferite, știi foarte bine ! Thikana aparține federației de mai bine de 60 de ani ! N-a fost decît o operațiune de poliție, cum se spune ! Nefericiții !

— Și cîți morți va costa planul tău, Téraï ? Cu mult mai mult decît al nostru !

— Poate ! Nu e nimic sigur. Nu-i cunoști pe Eldoradieni ! B.I.M.-ul nu va supune niciodată Ihambéii, nici Kénoații, Nokombé ! Nu va putea decît să-i extermine ! Și nu fără ca ei să se apere ! Le-am dat arme !

Directorul sări în picioare.

— Le-ai dat arme ! Ar fi trebuit să te arestez pe loc !

— De ce nu i-ai arestat pe cei care au distribuit arme Umbu-rușilor sau adoratorilor zeiței Béelba ? Răul s-a făcut. Nu-mi puteam lăsa oamenii fără apărare.

Nokombé se așeză la loc, bătu cu degetele în masă, regăsind ritmul tam-tamului ancestral.

— Da, într-adevăr. Sperasem să putem ieși din criză.

— Sacrificînd încă o planetă !

— Da, sacrificînd o planetă în plus, pentru a le salva pe toate celelalte. Dar acum este imposibil. Întoarce-te Téraï. Încearcă să limitezi stricăciunile. Îți promit sosirea unui crucișător, în trei luni.

Uriașul rînji :

— *Un* crucișător în *trei* luni ! Prea puțin, prea tîrziu, ca de obicei !

— Dacă într-adevăr Eldorado trebuie să fie pus în carantină, chiar B.I.M.-ul nu va putea nimic. Opinia publică s-ar întoarce împotriva lui Ea se opune cu violență oricărui război colonial, știi prea bine, chiar dacă acceptă „operațiunile de poliție". Dar

este un joc periculos, Téraï ! Nimic nu spune că apoi carantina va fi ridicată. Știi ce înseamnă asta pentru tine : dacă rămîi acolo, nu vei mai putea pleca. Un cordon de mine spațiale va fi instalat în jurul planetei.

— Îmi place acolo. Carantina nu poate dura legal mai mult de zece ani. Voi aștepta.

— Fie. Aș putea să te arestez și poate aș face bine. Planul tău e periculos dar să mă ia dracul dacă nu încep să cred că este singurul posibil. Cînd pleci ?

El stătu pe gînduri cîteva secunde.

— În trei zile. Am să încerc întîi s-o văd pe *miss Henderson.*

— Noroc, și ține-mă la curent. Dar mai întîi nu uita să treci pe la psihologii noștri. O să fi condus.

*
* *

Reședința B.I.M.-ului își înălța cele o sută zece etaje deasupra Pacificului, aproape de San Gregorio, la sud de San-Francisco. Téraï parcă vehicolul sport împrumutat de la un prieten, pe terenul vilei acestuia, la cîțiva kilometri, dar nu-l băgă în garaj.

— Domnule Laprade ! exclamă gardianul, un Mexican îndesat. Nu v-am văzut de-atîta amar de timp !

— De zece ani, Tonio ! Iată cîteva cuvinte de la domnul Jelinek pentru tine.

Tonio le citi cu atenție.

— Trebuie să fiu în serviciul dumneavoastră. Perfect, ce ordine aveți ?

— Fă plinul rezervoarelor și pregătește avionul pentru decolare. Și scoate un elicopter din garaj.

*
* *

Recepționera era simpatică

— Aș vrea să-l văd pe domnul Henderson.

— Aveți întîlnire ? Nu ? Atunci este imposibil ! Complet imposibil ! Domnul Henderson este un om foarte ocupat !

— Nu e imposibil pentru mine, cred. Anunțați-l numai că Téraï Laprade cere o întrevedere urgentă.

Ea schiță un gest de retragere. El surîse.

— Ah ! Înțeleg. Sînt aici pe post de sperietoare. Fiți drăguță și telefonați !

Cu un aer neîncrezător se aplecă spre microfon, vorbi și păru surprinsă.

— Așteptați un moment ! Trimite să vă ia.

El așteaptă, dovedind o plăcere răutăcioasă în a-i arunca priviri atît de insistente, încît ea roși.

Téraï recunoscu imediat pe cel care intra, cu toate că nu-l văzuse niciodată : purtînd uniformă neagră (De ce dracu' toți dictatorii sau ucenicii lor aleg întotdeauna culori sumbre ?), era puțin mai scund decît el, dar mai masiv, cu un piept cît un butoi

din care atîrnau niște brațe foarte lungi : Gorilla Joe, gardianul de elită al lui Henderson, cel descris de Stella de atîtea ori.

— Laprade ?

— Da.

— Vino aici !

Camera era mică. În spatele unui birou un alt paznic în uniformă neagră aștepta, cu revolverul îndreptat spre el.

— Trebuie să vă controlăm.

— Poftiți ! N-am arme la mine. Mă credeți așa prost ?

Ascensorul în care intrară era strîmt pentru doi oameni de dimensiunile lor. Gorilla Joe profită și-i șopti în ureche :

— Stai drept, altfel te omor. Atît aștept, știi bine !

— Ah, da ? Și pentru ce ?

Bruta nu răspunse.

Doi oameni înarmați păzeau în fața ușii lui Henderson. Acesta din urmă, întors cu spatele, privea gînditor pe fereastră.

— Bine, Joe. Lasă-ne singuri.

— Dar, șefule...

— De cînd trebuie să repet un ordin ?

Supusă, gorila ieși.

Henderson era un bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt și slab, ușor adus de spate, cu păr alb și ochi reci, albaștri. Brusc, figura sa se destinse și zîmbi, un zîmbet încîntător, care lui Téraï îi aduse aminte de Stella.

— Luați loc, domnule Laprade. Tocmai voiam să trimit vorbă la hotelul dumneavoastră pentru a vă invita aici. Fumați ? Luați o țigară : havană autentică și nu un produs de fermă hidroponică !

Téraï se cufundă într-un fotoliu de piele și-și încrucișă picioarele.

— Noi sîntem dușmani, Laprade, sau mai curînd ești dușmanul meu, fiindcă dumneata mi-ai declarat război. E păcat și poate inutil. Cărui fapt datorez plăcerea vizitei dumitale ?

— Știți că am fost ghidul fiicei dumneavoastră pe Eldorado.

— Da, și îți mulțumesc. Fără dumneata, ea n-ar fi putut culege atîtea documente și nu s-ar fi întors vie. Eram departe de a ști starea de lucruri, cînd am trimis-o acolo.

— Deci, recunoașteți că ați trimis-o ?

Henderson surîse.

— Haide, Laprade, între dumneata și mine ce rost ar avea minciunile ?

— M-a dus de nas, oricum. În sfîrșit, a jucat bine. Aș dori să știu ce s-a-ntîmplat cu ea și dacă e posibil s-o văd.

Henderson se aplecă brusc în față.

— O iubești ?

— Eu ? Dumnezeule Mare, nu ! Dar am fost prieteni și sînt neliniștit pentru sănătatea ei...

— Se simte bine, sau mai bine zis peste puțin timp va fi bine, cînd se va sfîrși cura de odihnă. Am fost criminal cînd i-am încredințat această misiune, dar, așa cum ți-am spus, nu știam... Cînd s-a întors, suferise un șoc nervos atît de mare, în urma tuturor masacrelor de la Kintan...

Téraï își aminti de stăpînirea de sine pe care o dovedise ea în cursul acelei nopți de infern. Nokombé avea dreptate fără îndoială. O scoseseră pe tușă și-i folosiseră documentele fără știrea ei.

— Va ieși din clinică în circa opt zile. Atunci, sper că ne vei face plăcerea să iei masa cu noi.

— Nu pot rămîne atît de mult. Ce adresă are clinica, aș vrea să-i trimit niște flori !

Henderson ezită o fracțiune de secundă.

— Aceea a doctorului Yukawa, bineînțeles ! E o idee bună și sînt sigur că îi va face mare plăcere. Dar pentru moment, nu poate primi vizite, nici chiar din partea mea.

Dintr-un calcul mintal, Téraï ridică din umeri. Inutil să insiste. Clinica B.I.M.-ului era o adevărată fortăreață.

— Ce păcat că ești obligat să pleci atît de repede. Dar poate putem aranja asta. Îți fac o propunere. După cum ți-am spus, dumneata ești dușmanul meu, nu eu îți sînt dușman. Sînt convins că totul a degenerat dintr-o neînțelegere și că am cîștiga amîndoi dacă am pune capăt acestei ostilități. Mi-ai dat multe lovituri pînă acum și te-am menajat. Mi-ai dejucat planurile, mi-ai ucis unul dintre cei mai buni agenți...

— Karl Bommers ?

— Da.

— Și dumneavoastră mi-ați asasinat cel mai bun prieten. Nu știam astea, sau o bănuiam cînd l-am executat pe Bommers, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile...

— Asasinarea lui Igricheff nu am comandat-o eu. Un subordonat a crezut că trebuie... A fost pedepsit.

— A, da ? Ca Goron ?

— Poftim, știai și asta ? Nu, de data aceasta pedeapsa a fost reală. Aș fi avut nevoie de asociatul dumitale la fel ca de dumneata. Oh ! aș putea continua să mă lipsesc de serviciile dumitale și chiar să te desființez dacă e nevoie, dar mi-ar conveni mai bine să ne înțelegem. Ce ai spune dacă ți-aș oferi postul de director general al B.I.M.-ului pe Eldorado ? Ești venerat de prospectori, temut de oamenii mei, frate de sînge cu mai mulți șefi de triburi indigene și, dacă am înțeles bine, noul împărat din Kéno e opera dumitale.

— Prietenul meu, Henderson !

— Cu atît mai bine. Accepți ?

— Și ce politică ar trebui să aplic ?

— A noastră, bineînțeles. Dar cu ajutorul dumitale ar putea fi aplicată fără suferință.

— Și de ce ați dori să-mi trădez tot ceea ce mi-e drag ? Pentru bani ? Am mai mulți decît aș putea cheltui !

— Deci am vorbit degeaba. Ascultă, Laprade. Ești un om, un Pămîntean. Terra are nevoie de metale. Într-o zi, fără îndoială, ne vom ciocni cu Alții, imperiul nostru care se dezvoltă îl va întîlni pe al lor. Poate mai curînd decît crezi !

— Ah, vă gîndiți și dumneavoastră la acel contact viitor ?

— Numai la asta mă gîndesc ! Va trebui să fim foarte puternici în ziua aceea, indiferent că întîlnirea va fi sau nu pașnică ! Mai ales dacă nu va fi pașnică !

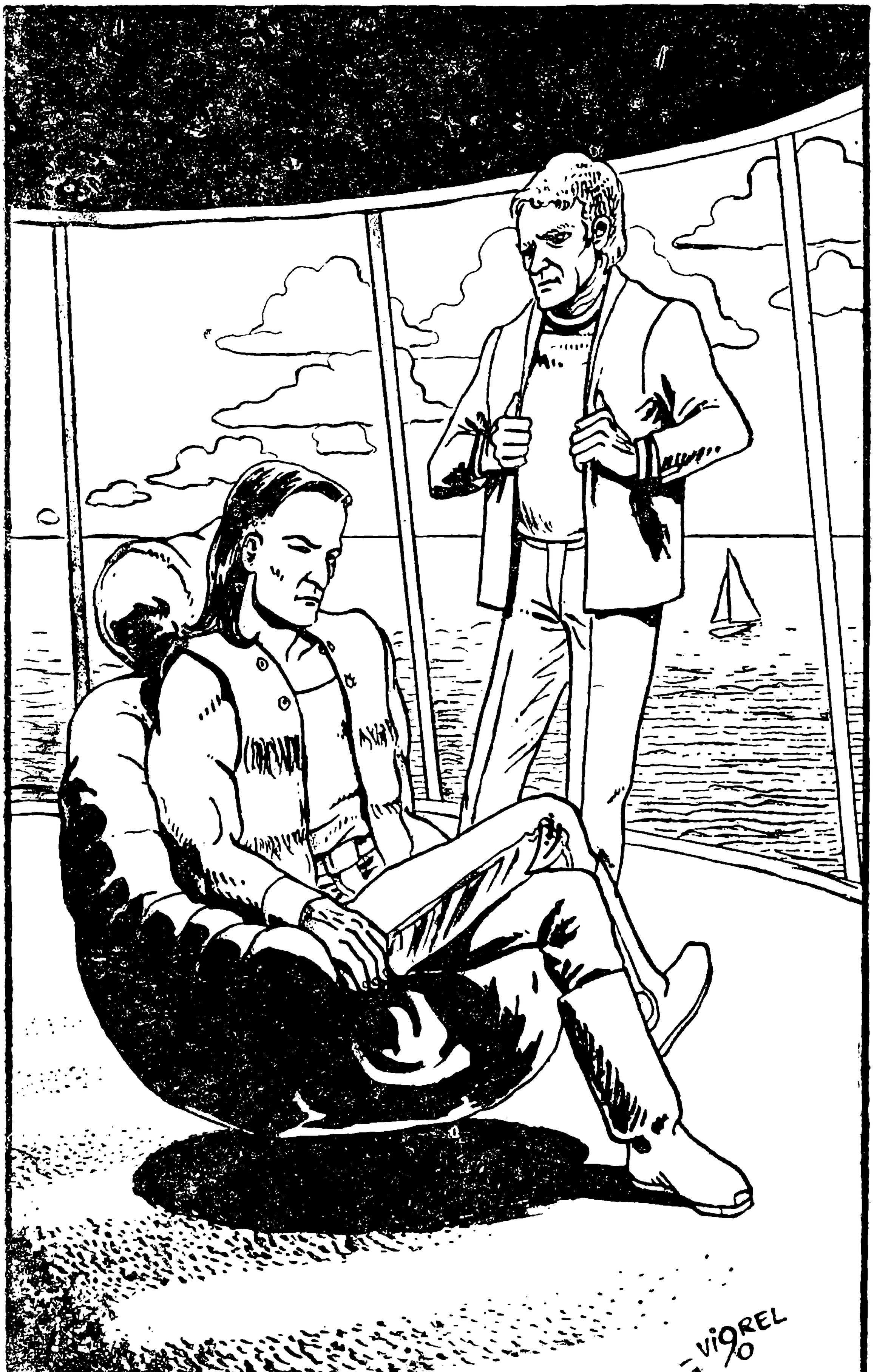
VIGREL

— Cu un imperiu terestru așa cum îl construiți nu poate fi pașnică ! Supuneți-vă sau veți fi exterminați. Iată deviza dumneavoastră. !

— Să supraviețuiască cine poate ! Cine vă spune că nu e și deviza Celorlalți ?

— Să admitem. Cine vă obligă atunci să ruinați planetele fără apărare ? Să vă faceți urîți de indigeni ? Cine vă împiedică să exploatați zăcămintele la adîncime pe Terra ? Tehnica o permite.

Henderson ridică brațele spre cer.

— Punctul de vedere al tehnicianului ! Se vede cît de colo că dumneata nu ai responsabilitatea producției miniere ! Este de trei ori mai puțin costisitor să extragem metalele lumilor aflate la ani-lumină depărtare, cu transportoarele de materie, decît din zăcăminte la 3—4 kilometri adîncime ! Ca să facem asta, ar trebui să scădem nivelul de trai al Pămîntenilor și, la drept vorbind, oricît de puțin ar fi atinși de această scădere, vor izbucni răzmeriție, revoluții chiar !

— *Survival of the fitest* — spuneai dumneata. Sper ca întîlnirea, cînd va fi să fie, va fi pașnică ! Dacă Terra a degenerat într-atît, vom fi înghițiți în cel mai scurt timp !

— Există colonialiștii, Laprade. Ei vor furniza armata. Terra nu mai e decît un arsenal, cu toate că aici sînt mai mulți oameni adevărați decît mi-aș putea închipui. Dar, sigur, nu destui pentru ca proiectul de exploatare al zăcămintelor la mare adîncime să fie posibil.

Téraï se scărpină în cap. Henderson crezu că vede o ezitare.

— Atunci, acceptați ?

— Nu. Aș fi rău primit printre ai voștri și disprețuit de ai mei. Să-i lăsăm mai curînd pe cei de la B.U.X. s-o facă și...

— Adunătura aia de visători ?

— ...Și de aici încolo patru sau cinci generații, Terra va putea fi centrul unei mari confederații de popoare egale cu o putere care nu va risca nimic într-o întîlnire. Ș pînă atunci de ce să nu fie exploatate planete pustii ca Hell sau Gustavia ?

— Nu sînt brațe de muncă pentru asta, știi bine ! Și nu poate fi transportată toată mașinăria necesară cu astronavele, e prea scump ! Și apoi, ar fi în curînd stăpînii noștri. Amintește-ți de Roma !

Téraï se ridică.

— Îmi pare rău, Henderson. Nu mai avem nimic să ne spunem.

Henderson puse mîna pe un buton roșu de pe biroul său.

— Dacă sun, cinci oameni înarmați vor intra și Téraï Laprade nu va mai fi văzut mult timp de-acum încolo.

— Sună ! Înainte să vin, am trecut la B.U.X. Ei știu unde mă aflu și dacă nu-i anunț în zece minute (se uită la ceas) că sînt viu și nevătămat, nu vă va conveni ! Guvernul nu e complet în mîinile voastre !

— Haide, Laprade, să ne despărțim corect, fără amenințări dintr-o parte sau alta. Noi nu avem aceleași vederi asupra viitorului omenirii, dar asta nu ne împiedică să ne stimăm.

— Între tine și mine ce rost au minciunile ? Păzește-te, mă păzesc și eu, spuneau vechii corsicani.

Henderson rdică din umeri.

— Fie ! Ai să regreți !

- VIGREL

Gorilla Joe îl aștepta pe culoar, nemulțumit. Îl însoți pe Téraï cu mîna pe revolver. La colțul culoarului, un bărbat se ciocni de ei, din mare grabă.

— Ei, ce ți s-a întîmplat, Ted ? mormăi Joe, oprindu-l.

— Micuța ! A scăpat !

— Ține-ți gura !

— Dar patronul trebuie să afle imediat...

— Și ăsta trebuie să afle imediat... spuse el arătîndu-l pe Téraï. E cel mai mare dușman al nostru ! Hai, cară-te ! mai spuse scoțînd arma. Mă tem să nu ți se întîmple chiar acum un accident, continuă el cu un zîmbet răutăcios. Acum știi prea multe !

— Chiar dacă n-aș fi știut, ultimele tale cuvinte m-ar fi făcut să înțeleg ! răspunse Laprade. Deci, *miss* Henderson era sechestrată ? Bănuiam acest lucru, dar acum știu !

— N-o să-ți servească la mare lucru...

Téraï lovi cu mîna stîngă peste pumnul care ținea revolverul. Glonțul țîșni, ricoșă în pereții metalici. Cu dreapta plesni în stomac cu toată puterea. Gorilla Joe se îndoi, fu îndreptat cu o stîngă în bărbie și se prăbuși. Téraï culese revolverul, mai lovi o dată bruta cu patul armei și ascultă. Nimic. Nici un zgomot de pași grăbiți, nici sonerii de alarmă.

— Sînt grozavi pereții antifonați, gîndi el și ieși din clădire fără necazuri.

În stradă luă un taxi care-l duse la hotel și aici căzu pe gînduri. Trebuia oare să convoace cîțiva ziariști să restabilească adevărul despre Eldorado ? Acum cînd Stella scăpase, îl putea sfida pe Henderson, s-o arate presei și... Dar nu. Singurul rezultat ar fi fost să declanșeze bătălia pe terenul dușmanului, înainte ca B.U.X. să fie gata, înainte ca elementele sănătoase rămase în guvern să fie pregătite. Fu condus la aeroport, luă primul avion pentru Astra, puțin mirat că nu-l atacase nimeni.

Taaroa era pe pista de zbor. Cu hîrtiile semnate se îndreptă spre navă. Aproape de scara pliantă, un bărbat în uniformă de comandant al Confederației examina curios emblema emailată de pe carcasă, atolul cu palmieri care era insigna Republicii Oceania. Se întoarse.

— Téraï Laprade ! Mă întrebam ce caută un Oceanian aici ! Voi n-aveți acolo astroporturi, veniți să le încurcați pe ale noastre !

Surîsul dezmințea agresivitatea frazei.

— Jack Silver ! De cît timp nu ne-am întîlnit ?

— Zece ? Doisprezece ani ? Ultima oară a fost la tine, la Toronto, înainte...

— Înainte ca porcii ăștia să ardă tot ! Da, sînt doisprezece ani.

— Și ce-ai făcut de-atunci ?

— Teren. Din întîmplare, avere, cum se spune.

— Unde asta ?

— Pe Eldorado.

— La B.I.M. ? Lucrezi pentru ei ?

— Nu.

— Ai făcut avere pe Eldorado fără să lucrezi pentru B.I.M. ? Ei bine, bătrîne, trebuie să-mi scot pălăria ! Te întorci acolo ?

— Da, dar nu direct.

— Atunci, poate am să te mai văd. Tocmai am primit ordine. Vom face escală acolo peste trei luni, la întoarcerea din explorare în acest sector. Cum e lumea asta ? Frumoasă ? Și indigenii ?

— Foarte frumoasă. Iar ei, umani sau aproape. Ai două minute la dispoziție ? Vino la bord.

Silver fluieră.

— E de minune în oceaniana asta ! Ultimul model, văd.

— Spune-mi, ce crezi despre B.I.M. ?

Silver zîmbi.

— Într-adevăr nu lucrezi pentru ei ?

— Doar ți-am spus că nu !

— Nu e genul să joci un renghi prietenului tău, sau atunci înseamnă că te-ai schimbat îngrozitor. Ce cred despre B.I.M. ? Că ar fi timpul să-l distrugem înainte ca el să distrugă lumea întreagă ! Tu știi că acum un an, unul dintre politicienii lor era gata-gata să aprobe în parlament printr-o șmecherie un decret care ar fi abolit flota confederației ? I-au lipsit trei voturi. Dar au pierdut lovitura și acum s-a sfîrșit. De cînd se știe că există un alt imperiu, sau republică, cum vrei, acolo sus, printre stele...

— Eu sînt în război cu B.I.M.-ul, Jack ! Cînd vei asoliza cu crucișătorul pe Eldorado, în trei luni, armele să fie gata și paza dublată !

— Ce vrei să spui ?

— Nu am timp să-ți explic. Păstrează-ți explicația pînă am să te văd, peste trei luni.

— E serios ?

— Foarte serios.

Silver își trecu mîna prin păr.

— Bine, am să-mi aduc aminte. Cît despre arme, de cînd știm de existența celorlalți, sînt mereu încărcate.

Téraï își opri un zîmbet. Deci Silver nu cunoștea secretul. Îi întinse mîna.

— La revedere, Jack. Ce noroc că te-am întîlnit.

Anglia era una dintre rarele planete de tip complet terestru, care fusese găsită fără viață indigenă inteligentă. Colonizată de un secol, în principal de Anglo-Americani, ea era totodată una dintre rarele planete bogată în metale care nu intrase în mîinile B.I.M.-ului. În apropiere de multe alte colonii, ea își construise o flotă comercială și se specializase în exportul de mașini și fabricarea armelor. Téraï locuise aici cîteva luni, după plecarea de pe Terra. Era încă o lume primitivă, cu toate că populația depășise două sute de milioane. Locuitorii săi erau renumiți în toată Galaxia pentru spiritul lor acerb de libertate și, ca să nu riște un război între Pămînteni, B.I.M.-ul îi lăsase în pace, dîndu-și seama prea tîrziu de puterea lor. Popor de ingineri, de mineri, de constructori pe vastele întinderi ale continentului nordic, ei erau totdeauna gata să lupte dacă era nevoie. Téraï spera să găsească aici aliați.

El ateriză în zori pe astroportul din New Sheffield, capitala. Era un oraș dublu. Nordul era cetatea cu locuințe, albă, răspîndită pe coline și parcuri, iar Sudul deținea complexul siderurgic

întesat cu uzine, halde, foarte trist și urît. Între cele două părți, pe o distanță de patruzeci de kilometri, se întindea rețeaua complicată de căi ferate și autostrăzi pe care venea în fiecare dimineață mulțimea de muncitori. Anglia, ca aproape toate coloniile, avea industrii automatizate, oamenii erau rari și prețioși, dar capacitatea de producție la New Sheffield asigura munca a 50 000 persoane în complex.

Înțeleg că B.I.M.-ul a făcut tot posibilul ca să stagneze acest avînt. Dacă eu și Nokombé dăm greș, singura speranță de libertate pentru rasa omenească va veni de aici, gîndi Téraï.

Avu o întrevedere cu T.H. Ramstead, președintele Corporației *New Sheffield Weapon*, om bătrîn, ascetic, în ochii căruia ardea o lumină fanatică. Nici nu clipi cînd Téraï îi expuse cererile sale : 10 000 puști automate, mitraliere, rachete antiaeriene, terestre, tone de muniții. Se mulțumi să întrebe :

— La ce-ți folosește ? Cantitatea pare să depășească nevoile unui pirat, admițînd că pirateria spațială plătește.

— Să apăr o planetă.

Ramtead surîse.

— Eldorado ? Împotriva cui ?

— A, știți deja ?

— Da, am primit un mesaj de la B.I.M. cu ordin să nu-ți vindem arme sub nici un motiv.

— Și dumneavoastră — sublinie — vă veți supune ?

— Nu e nevoie să mă jignești. Noi n-am primit niciodată ordine, mai ales din partea B.I.M.-ului. Vei avea armele, la prețul de fabricație. Și poți să le spargi capetele ! Crede-mă, nu avem nimic împotriva Pămîntului, planeta mamă, dar dacă Terrienii continuă să favorizeze dezvoltarea în galaxie a tiraniei B.I.M.-ului, ne vor întîlni într-o zi în drumul lor, cu armele în mîini dacă va fi nevoie.

— Cred că pot să vă spun, fără să trădez nici un secret, că acest punct de vedere este împărtășit și de B.U.X....

— Care nu face nimic să se opună !

— Care mult timp n-a putut face nimic să se opună. Dacă într-adevăr acesta este punctul dumneavoastră de vedere, va trebui să intrați în legătură cu ei.

— Ne vom gîndi la asta. Vei avea armele în două zile.

— Atît de repede ?

— O întrevedere cu vechiul meu prieten Dick Cristopher, președintele Republicii noastre, și vom goli arsenalele. Un singur lucru. Noi nu putem asigura transportul. Ar fi un act de război deschis și nu am ajuns pînă acolo. Nu încă, în tot cazul.

— Mulțumesc. Mă ocup de transport.

Se ridică să plece. Ramstead îl conduse pînă la ușă, îi întinse mîna uscățivă și rece, spunînd :

— Dacă vei da greș, Anglia este un refugiu sigur. Adu-ți aminte de asta. Avem nevoie de oameni ca dumneata.

Téraï nu putea să transporte toată încărcătura cu *Taaroa*, chiar efectuînd mai multe călătorii. Trebuia să găsească un căpitan independent care să accepte oferta lui și pe care vizita pe o planetă din lista B să nu-l înspăimînte. Știa unde să-l gă-

seaseă. Se îndreptă deci înspre cartierul astroportului, intră într-o tavernă pe care altădată o frecventase. Nimic nu se schimbase. Sala era lungă și joasă, cu grinzile plafonului aparent înnegrite, sub care se întindeau două șiruri de mese pînă la micul ring de dans în fața unei scene cu perdelele trase. Taverna era aproape goală la această oră. Téraï se sprijini cu coatele de bar și un barman necunoscut îl întîmpină cu mutră acră.

— Scotch.

— Indigen sau de import ?

— Am spus scotch, nu vitriolul pe care-l fabricați aici.

— Atunci, 10 (zece) dolari înainte. Nu creditäm necunoscuții nici măcar două minute.

Téraï îl apucă pe băiat de reverele vestei și-l trase spre el. Acesta se zbătu, încercă să-l lovească peste față. Dintr-o lovitură, Téraï îl proiectă în perete. Băiatul puse mîna pe o bîtă și se opri cu ochii pironiți pe revolverele lui Téraï.

— Ai de gînd să mă servești sau nu ?

— Ce se întîmplă ? interveni o voce. Ah, e-n regulă, Tom ! Lasă armele, Téraï. Nu ai nevoie de ele aici !

Gigantul se întoarse.

— Știam eu că dacă voi face puțin tărăboi o să apari. Cum merge, Taylor ?

— Eh ! așa și așa. Ce vînt te-aduce aici, după atîția ani ?

— Cîteva cumpărături.

— Material minier ?

— Ei, ei ! Aș putea să-ți vorbesc între patru ochi ?

— În biroul meu. Vino.

Taylor împinse o ușă la capătul barului, făcîndu-i semn să-l urmeze. Camera era mobilată confortabil.

— Ce te-a apucat să faci balamucul ăsta aici ? Nu era genul tău, sau înseamnă că te-ai schimbat, Scotch ? E veritabil.

— Bucuros. Da, m-am schimbat, Jake. Am îmbătrînit. Aveam nevoie să te văd și nu mai știu cuvintele de recunoaștere.

— Nevoie de mine ?

— Fără îndoială.

— Bătrînul Jake își plătește totdeauna datoriile. Mai ales o datorie ca asta. Vorbește.

Téraï alungă amintirea cu un gest. Cu unsprezece ani înainte, mărturia sa îl salvase pe Taylor dintr-o afacere murdară, montată de un șef de bandă rivală, cu toate amenințările care-l pîndiseră. Totul se terminase, după achitare, printr-o „discuție" de zece minute, soldată cu șapte morți.

— Iată ! Îmi trebuie un căpitan nu prea scrupulos, dar îndrăzneț să-mi transporte arme pe Eldorado.

Taylor fluieră.

— Drace ! Dar acolo stăpînește B.I.M.-ul !

— Da.

— Nu că nu aș fi încîntat să ajut o lovitură împotriva lor ! Dar au crucișătoarele lor și dacă omul este prins... Trafic de arme pentru o lume din lista B, te așteaptă spînzurătoarea sau, în cel mai bun caz, o spălătură de memorie !

— Am un cercetaș înarmat, îl voi escorta.

— Un căpitan independent, nu prea scrupulos, dar îndrăzneț ? Pe ăsta îl poți găsi aici, bineînțeles, dar o să te coste mult.

— Nu-mi pasă. Am bani.

— Destui ?

— De zece ori mai mult.

— Atunci nu mai spun nimic. Fără întrebări, treburile tale sînt ale tale, și dacă ai chef să-ți organizezi mari vînători de sălbăticiuni acolo, e tot treaba ta. Să vedem... Red Jones ? Nu, e la dracu'. Ted Larkins ? Epava sa de astronavă nu e chiar atît de rapidă. Kasimir Krukowski ? După ultimele noutăți s-a lăsat prins pe Logalo. Sper să fie un zvon fals... Ah, Dom Flandry. *Fulgerul* său își merita numele altădată și știu că l-a întreținut bine. Nu de multă vreme frecventează aceste ținuturi, dar îl cred constant.

— Francez ?

— Da, poate Canadian. Ce importanță are ?

— Niciuna, într-adevăr. Cînd îl pot întîlni ?

Taylor își privi ceasul.

— Este opt și treizeci. Va fi la bar către orele zece și jumătate. Îl poți aștepta luînd masa. Avem și un spectacol chiar acum, și sînt sigur că Flandry va veni să-l vadă. Bineînțeles, cina și consumațiile sînt pe contul vostru !

Téraï privea distrat scena. După un număr de strip-tease care declanșase tumultul în sală, acum plină, urmaseră jongleri foarte buni, apoi echilibriști de mîna a doua. Cortina căzu, prezentatorul își făcu apariția.

— *Ladies and gentlemen...* Téraï surîse. Doamnele și domnii erau în majoritatea cazurilor destul de deochiați... Avem acum privilegiul să v-o prezentăm pe privighetoarea noastră, Jane Partridge, idolul astronauților, al minerilor, al lucrătorilor, al universului întreg ! La întoarcerea pe Anglia, după un turneu triumfal pe Télon, Barra, Sulphur și Brunschwig vă va purta cu ea într-un voiaj spațial al planetelor nelocuite ! Iat-o pe Jane cu succesul său : *Songs of the space-ways !*

Prezentatorul dispăru. Cortina se ridică pe un decor de astroport în care se înălțau nave spațiale, una mai ciudată și mai sofisticată ca alta. Cîntăreața apăru. Un pian ascuns o acompanie.

— *We came on the starship John B.*
My grandfather and me
Round New Sheffield we di[illegible] ...

Téraï tresări. Cunoștea cîntecul ! Stella îl cîntase. Sau mai curînd nu, era o altă versiune, pe aceeași melodie, și cuvintele erau foarte puțin schimbate. Nu-i fu greu să restabilească vechiul text, să-l substituie celui prezent.

— Ce șmecheră, gîndi el amuzat.

Avea o voce frumoasă și barzii necunoscuți care creaseră cîntecele folclorice adesea nu făcuseră altceva decît modificaseră melodiile și textele cîntecelor mai vechi pentru a le adapta.

— *This is the worst trip since I have been born !*

Sala aplaudă, cîntăreața se înclină, începu un alt cîntec. Sub lumina crudă a unui reflector, ea părea tînără, frumoasă, cu părul lung, negru căzînd peste maioul colant de astronaut.

— *...and from Sirius to Albireo*
and I never tried to save no money
and now I have no place to go-o
and now I have no place to go !

Téraï se simți melancolic, legănat de melodie și de vocea proaspătă în același timp. Și Stella cîntase acest cîntec — la ea era vorba de calea ferată, — era multă vreme de atunci, într-o seară pe Iruandika. El, Téraï, avea bani, saci de bani, dar, asemeni vagabondului din cîntec, nu știa unde să meargă, acum cînd Laélé murise și Eldorado avea să se transforme în infern.

Jase Partridge continua, înșirînd în fața auditoriului său naiv și brutal vechile cîntece ale pionierilor unui continent dintr-o altă lume, o lume pe care mulți dintre ei nu o văzuseră niciodată. Téraï le recunoscu aproape pe toate, sub deghizarea secolului XXIII. Transformările erau adesea superficiale, dar uneori adaptarea era totală și nu supraviețuiau decît melodia sau ritmul. Dacă ea însăși ar fi făcut aceste adaptări, ceea ce era foarte posibil, trebuie să fi avut un anumit sens poetic și o bună pregătire muzicală. Brusc, avu chef s-o cunoască. Cîntecul lua sfîrșit. Făcu semn chelnerului să vină.

— Aș putea s-o întîlnesc pe această tînără care a cîntat ?

Bărbatul zîmbi șmecher.

— Cam greu, domnule. Căutați-o mai degrabă pe Pearl Sunshine.

— Strip-teaseusa ? Nu !

— Domnului nu-i plac blondele ? Cum doriți. Pe aici, vă voi conduce la un salon rezervat și merg să întreg. Dar pînă acum niciodată *miss* Partridge n-a acceptat invitații.

— Da ? Bine, spune-i că am venit cu *sloop*-ul *John B*, și că am luat apoi un *Red Ball train*. Dacă nici asta nu o va convinge, atîta pagubă !

Téraï se așeză într-un fotoliu confortabil. Taylor intră.

— E periculos, Laprade.

— Ce adică ?

— Ea lucrează pentru Big Mouth Stephen.

— Da ? Cine e acest domn ?

Taylor se simți jenat.

— Marele patron al spectacolelor, aici, la New Sheffield. Un dur.

— E amanta lui ?

— Nu, nu cred. Big Mouth ar avea mai curînd o slăbiciune pentru blondele bine făcute. Dar nu-i plac amestecurile în treburile celor din personalul său, pe care-i ține, se spune, ca pe sclavi.

— Puțin îmi pasă, bătrîne ! Am să-i spun două cuvinte acestei fete, atîta tot ! Mîine voi fi plecat, sau poimîine cel mai tîrziu.

— Atunci,... În sfîrșit, eu te-am avertizat.

— Ți-e frică ?

— Mie ? Nu dintr-atîta lucru. Dar ar fi o afacere urîtă. Îmi place ca loviturile pe care le dau să-mi aducă ceva !

— Nu te osteni și șterge-o. Iat-o !

Jane Partridge, într-o rochie neagră, ezită în prag.

— Vreți să mă vedeți ?

Ochii ei exprimau teamă.

— Intrați și așezați-vă. Și ca să vă liniștesc vreau să vă spun că nu am nici o intenție necinstită în ceea ce vă privește, că mi-a plăcut foarte mult repertoriul și că am să vă pun cîteva întrebări.

Obrazul fin se posomorî și mai mult.

— Ah, sînteți de la poliție ?

Téraï izbucni în rîs.

— Nu, vă asigur ! Voiam pur și simplu să vă felicit pentru talentul cu care ați adaptat aceste vechi cîntece pămîntene: Sînteți Pămînteancă, nu-i așa ?

— Da, din Philadelphia.

— Cîți ani aveți... 22, 23 ?

— 24. De ce ?

— Fiindcă aveți același repertoriu ca al unei prietene, care este Pămînteancă, din America de Nord, și care are de asemenea 24 ani. Mă întrebam chiar dacă nu aveți aceeași sursă, un club de studenți din Chicago, specializați în folclor.

Ea roși.

— Poate, spuse în sfîrșit. Dar să nu spuneți, vă rog ! Patronul crede că eu inventez aceste cîntece ! Ele plac, vedeți, și astfel sînt puțin mai bine plătită și puțin mai liberă !

— E adevărat ce se povestește despre Stephen, că-și ține funcționarii în sclavie ?

Ea făcu un gest.

— Da și nu. El nu caută să profite pentru... pentru ce vă gîndiți dumneavoastră. Eu am un contract pe șapte ani. Mai am încă șase ani.

— E bun contractul ?

— Suficient ca să trăiesc.

— Și de ce l-ați semnat ?

— Sînteți foarte curios ! Ei bine, am să vă spun : ca să nu mor de foame. Am venit aici ca turistă, într-o vacanță studențească, plătită de guvern. Am pierdut astronava și m-am trezit fără nici un ban. Cunoașteți Anglia ?

— Da, este o planetă dură, neprimitoare pentru cei care n-au bani. N-aveți părinți ?

— Orfană, fără avere. Am căutat de lucru și am găsit în acest loc. Trebuia să aleg între acesta și a face trotuarul. Un moment m-am temut că va fi trotuarul și nu asta !

— Dar organizatorii călătoriei ?

— Ah, mi-au scris, mi-au trimis chiar ceva bani la următoarea escală ! Prea tîrziu, deja semnasem !

— Studentă unde ?

— Sociologie.

Téraï suspină. În acest cosmos necruțător, cui i-ar păsa de o mică studentă la sociologie, care a dispărut ?

— Ai fi putut să te căsătorești ?

— Contractul o interzice. Anularea lui m-ar costa enorm!

— Ești obosită? Am de tratat o afacere, cîteva minute, dar apoi mi-ar face plăcere să mai stăm de vorbă, în aceleași condiții onorabile. Ce-ai zice de un tur prin baruri?

Ea zîmbi tristă.

— Contractul o interzice!

— Oh, dar asta e o adevărată sclavie! Și la cît se ridică daunele?

— Zece mii de dolari!

Téraï își pocni degetele cu dispreț.

— Fabulos pentru dumneata, o nimica toată pentru mine. Poftim!

Scoase din buzunar carnetul de cecuri și completă repede două file.

— Iată unul de zece mii de dolari, să-l fluturi pe sub nas lui Big Mouth. Și altul de 40 000, cu care să te întorci pe Pămînt și să-ți termini studiile.

Ea îl privi îngrozită.

— Ia-le! Știu că *Véga* pleacă mîine spre Pămînt, via Tellus și Skana și că sînt locuri libere.

— Dar nu pot!

— Te temi că nu au acoperire? Aș mai putea semna încă zece tot atît de consistente și tot n-ar fi nimic pentru mine! Întreabă-l pe Taylor dacă nu mă crezi. Îți va spune că semnătura lui Téraï Laprade face mai mult decît ele!

— Dar pentru ce îmi dați acești bani? Ce-mi cereți în schimb?

— Cînd ai cîntat aceste cîntece, ai trezit în mine ceva dureros și dulce totodată, și, cu toate că nu-l cunosc, sînt sigur că Big Mouth Stephen e un mitocan și mă distrează să-i necăjesc pe mitocani, fiindcă în curînd nu voi mai avea nevoie de bani și mai ales fiindcă sînt Téraï Laprade. Cît despre faptul că vreau să-ți cer ceva în schimb, ești drăguță, *miss* Partridge, dar crezi că valorezi 50 000 de dolari?

— Nu știu dacă trebuie să accept această caritate, spuse ea cu voce scăzută.

— Nu vorbi de caritate, *miss*. Cînd am debutat, am plecat de jos, ca și dumneata, dar eram bărbat. Am avut șansa să fac avere, o avere pe care chiar cheltuielile foarte mari pe care le-am făcut n-au reușit să o epuizeze. Poftim, și dacă norocul îți surîde la rîndul dumitale, ei bine, o să ajuți un alt dezmoștenit. Atunci, pe curînd! Ne-am înțeles?

De abia ieșise din cameră, că Taylor se întoarse însoțit de un bărbat înalt, brunet, îmbrăcat cu eleganță căutată. Fața slabă, fină, cu trăsături aproape prea regulate, avea o expresie visătoare pe care o dezmințeau ochii cenușii, pătrunzători, duri.

— Téraï, iată-l pe căpitanul Flandry. Cred că el îți va rezolva problema mai bine ca oricare altul.

Taylor se retrase. Un moment, cei doi bărbați se examinară, încercînd să-și ghicească puterea, așa cum un tigru măsoară un rinocer.

— Aveți o astronavă? Ce tip?

— Tip Altaïr.

VIGREL

— Așa de veche ?

— O să fiți surprins de viteza pe care o atinge. Nimic nu interzice să pui un motor nou într-o carcasă veche. De altfel, dacă tipul e depășit carcasa e nouă. *Fulgerul* fu ultima astronavă din acest tip construit și cînd am cumpărat-o nu făcuse decît două călătorii. Uneori în meseria mea e bine să am viteza unui crucișător cu aspect de cargo.

— Sînteți sigur de echipaj ?

Flandry surîse.

— Pentru un bancher sau cei la fel ca el ar fi poate periculos să-i fie pasageri. Dar dumitale îți va conveni.

— Sînteți gata să riscați o ștergere de memorie sau spînzurătoarea ?

— Totul depinde de preț.

— Trei sute mii de dolari.

— Să zicem patru.

Téraï ridică din umeri.

— Patru, dacă vreți ! Puțin îmi pasă. Afacerea e încheiată.

— Ar fi trebuit să cer cinci ! Nu, banii sînt numai o comoditate.

— Veți putea cumpăra o altă astronavă sau să vă retrageți...

— Așa cum cînta adineauri *miss* Partridge, cînd febra plecării v-a cuprins...

— Aventurier ?

— Da, frate !

— Poate. Bine, fiți gata să începeți încărcarea poimîine, în zori. Pista 41.

— Voi fi acolo. Mergem să cinstim afacerea ?

Cînd intrară în bar, Téraï fu recunoscut de trei vechi camarazi, o schimbă cîteva amintiri cu ei, apoi se așeză la masă împreună cu Flandry. O voce enervată domină tot zgomotul. Se întoarse. Jane Partridge intra urmată de un individ masiv, roșu la față de furie.

— Și credeai că am să te las s-o ștergi așa, lăsîndu-mi drept garanție doar o bucată de hîrtie ? Cine-mi spune că ea valorează ceva ?

Téraï se ridică și făcu cîțiva pași.

— Eu.

— Ah, dumneata vrei să mi-o sufli ? Ei, bine, să știi că nu merge așa !

Luă cecul, îl rupse. Cu un țipăt răgușit, fata se aruncă asupra lui, încercînd să-i smulgă rămășițele. El o apucă cu brutalitate de braț, o împinse, iar ea se rostogoli sub o masă. Atunci Téraï, calm, deliberat, îl pălmui.

— Ești dur cu o femeie, spuse el încet. Haide, canalie, scoate revolverul dacă ai curajul.

Doi indivizi care-l însoțeau pe Stephen se strecurară în dreapta și în stînga lui Téraï.

— Nu așa !

Taylor tocmai apăruse, cu arma în mînă, la dreapta sa. În stînga, îl văzu cu coada ochiului pe Flandry, cu pistolul în mînă.

— Joc cinstit ! Fără crime !

— Te-ai înșelat, Big Mouth, continuă încet Taylor. Nu-l ataci pe Laprade sau pe protejații lui. Nu atunci cînd ții la pielea ta !

Celălalt nu-și pierdu cumpătul, ridică din umeri.

— Faci pe fanfaronul fiindcă ești susținut !

— Ți-am spus să-ți iei arma, repetă Téraï. Ei ? Te-ai hotărît ? Sau ești și laș, nu numai o brută ?

Stephen înjură, se răsuci ca pentru a pleca și, într-o fracțiune de secundă, scoase revolverul. Nu avu timp să tragă. Trei focuri de armă răsunară și el alunecă încet spre sol, prăvălindu-se peste unul dintre oamenii săi. Celălalt își ținea mîna zdrobită, privindu-și năucit șeful mort.

— Ia te uită, mi-a scăpat unul ? Am îmbătrînit. Oricum, am făcut o economie de 10 000 de dolari. Tu, șterge-o, închide-ți pliscul și mulțumește norocului. Hai, să dispară astea !

Împinse cadavrele cu piciorul.

— Jake, un rînd pentru toată lumea, în contul meu.

Aruncă cîteva hîrtii pe tejgheaua barului.

— Haide, *miss*, nu-ți mai fie teamă ! S-a terminat, ești liberă.

Ea se apropie, palidă.

— Cine ești dumneata de fapt ? Un ucigaș ? Sau sir Galahad ?

El rîse.

— Puțin din amîndoi, dacă vrei...

— Dar... doi oameni, pentru mine și nici măcar nu mă cunoști !

— Ei bine, o să facem cunoștință. Dacă ai fi știut în ce ape mă scald, ai fi înțeles că doi oameni în plus sau în minus, mai ales doi oameni de teapa lor... Să mergem, ți-am promis o seară frumoasă. La revedere, Flandry, și-ți mulțumesc pentru ajutor. Nu uita ora ! La revedere, Jake, sau adio, cine știe ?

— Nu mi-ai lăsat timp să trag, Téraï ! Nu am șanse să-mi plătesc datoria !

— O s-o plătești profitînd de relațiile tale de la poliție ca să mușamalizezi totul pînă la plecarea mea. După aia, puțin îmi pasă ! Și apoi, eram în legitimă apărare. Noroc tuturor !

Cheful se prelungi o bună parte din noapte. Băură, dansară, flirtară, bîrfiră și iar băură. Aproape de zori, el o conduse acasă.

— Ei, la revedere, poate, spuse el.

Ea își ridică privirea spre el și, în blînda lumină a zorilor, păru extrem de drăguță. Își întinse brațele și o cuprinse. Ea cedă.

Téraï se trezi, surprins de a se găsi într-o cameră necunoscută. Era în plină zi. Lîngă el, Jane dormea încă, cu părul despletit peste umerii goi. O privi un moment furios pe sine însuși.

— Se va gîndi că asta am vrut. Totuși...

Dar nu regreta nimic. Vorbise mult, alcoolul îi dezlegase limba, dar știa că nu spusese nimic care să-i pună în pericol proiectele. Povestise o parte din viața sa și bineînțeles descrisese în amănunt călătoria sa cu Stella. Ea scosese un strigăt de uimire la auzul acestui nume. O cunoscuse pe *miss* Henderson, în cercul

folcloric, atît cît o studentă săracă se poate apropia de o colegă atît de bogată, fusese foarte fericită de ciudata întîmplare și cu abilitate, crezuse ea, îl descususe despre raporturile sale cu Stella. Ei, nimic din toate astea n-aveau importanță. Jane avea să se întoarcă pe Pămînt și va duce o existență fără griji imediate, grație lui. Poate într-o zi avea să le vorbească copiilor ei despre el, cînd el va fi mort demult, sau exilat pentru totdeauna pe o planetă îndepărtată. Ideea îl amuză, apoi recăzu în melancolie.

— Haide, să nu ne facem mai buni decît sîntem. Nu mai am ce face cu acești bani, am făcut o faptă bună.

Se întinse, se sculă, trezind-o pe Jane. Petrecură tot restul zilei împreună, o ajută să-și facă modestele bagaje, o conduse la astroport cu o mașină închiriată. Ea rămase tăcută, gîndi-toare. *Vega* nu pleca decît peste o oră, și ei ajunseseră acolo mai devreme. Timidă, ea ceru să viziteze *Taaroa*. El făcu pe gazda, stîngaci, neștiind ce să spună. Timpul se scurse. În momentul plecării, ea își desfăcu de la gît colierul de pietre brute, și-l înfășură în jurul volanului de comandă.

— Îl am de la o bătrînă vrăjitoare negresă, să-mi poarte noroc, spuse ea. Acum, s-a împlinit. Să te protejeze și pe tine!

El o însoți pînă la astronavă. Carcasa lungă se arcuia de-asupra lor, vibrînd ușor din cauza motoarelor ce funcționau în relanti. Sirena sună. Ea ridică ochii spre el.

— Păcat, spuse ea cu jumătate de glas.

—Noroc, Jane.

— Noroc, Téraï.

O privi cum urca pasarela. Înante de a intra, ea se întoarse, îi zîmbi, apoi coborî din nou, spre el, alergînd.

— Dacă o văd pe Stella, am să-i spun că o iubești!

Apoi făcu o piruetă și dispăru din viața lui.

•

Taaroa zbura din nou în spațiu. în fața lui, în depărtare, Eldorado se rotea maiestuos, un disc mare, albăstrui, brăzdat de nori. Puțin în dreapta, se deplasa o mică scînteiere, *Fulgerul*. Téraï își fixă privirea pe ecranul radarului. Un alt punct se apropia de ei vertiginos.

— Trebuie să ne luptăm.

Pregăti *Taaroa* pentru război, încărcînd torpiloarele, apoi își reglă radioul pe un post convenabil.

— Alo, navă necunoscută. Alo, navă necunoscută. Aici corveta de supraveghere *Samuel Leeman*, căpitan Johnson. Opriți pentru inspecție.

Téraï consultă anuarul flotelor spațiale. *Samuel Leeman* era o corvetă de supraveghere recentă, cu un echipaj de cinci oameni, două tunuri cu gheare magnetice, 300 tone, flotă privată a B.I.M.-ului.

— O să fie un masacru, mormăi el.

Taaroa era nevăzută pentru ei, venind din direcția soarelui, cu vopseaua antiradar rezervată navelor de luptă ale Statelor. Mări viteza și ținti.

— Alo, navă necunoscută. Opriți sau deschidem focul!

Fulgerul își continua cursa spre planetă. Focul de avertisment explodă la un kilometru în fața lui.

— Ultimul avertisment!

Téraï își orientă ținta, lansă două torpile și așteptă. În ultimul moment, *Leeman* se pare că le zări, schiță o manevră zadarnică de fugă. Pe fondul spațiului, se văzu o scînteie orbitoare.

— Iată. Războiul a început. Cinci bieți tipi, care fără îndoială nu erau niște ticăloși! Familii în care tatăl nu se va mai întoarce niciodată...

Înjură. *Fulgerul* atingea acum atmosfera încetinind viteza. Rămase o clipă să supraveghezе cerul, apoi se avîntă la rîndul său.

CAPITOLUL V

...CUM SE FRÎNGE ACEASTĂ LANCE...

— Iată, am terminat descărcarea. Aveți cu ce cuceri planeta. Ăsta era scopul dumitale?

Téraï se întoarse, iritat.

— Nu. Și scopul meu...

— Nu mă interesează.

Téraï ridică din umeri.

— Dar pot să-ți spun. B.I.M.-ul este fără îndoială avertizat de distrugerea patrulei lor spațiale. Au oameni destul de deștepți pentru a putea deduce că m-am întors cu forțe noi. Scopul meu este să-i împiedic să distrugă această lume cum au distrus și altele.

— Și pentru asta vrei să le declari război. Războiul face multe ravagii cîteodată.

— Partea focului! Știu că vor fi morți, voi fi și eu poate printre ei. Dar în fața conflictului dintre B.I.M. și indigeni, guvernul federal va fi obligat să pună în vigoare legea carantinei, și timp de zece ani această planetă va fi salvată. În zece ani se pot întîmpla atîtea lucruri.

— Și de ce vrei să aperi Eldorado?

Téraï își trecu o mînă obosită peste ochi.

— Greu de spus. Fiindcă eu sînt în parte descendent din rasele pămîntene colonizate, fiindcă nu cred că omul să fie atît de înțelept și dezinteresat ca să devină ghid al cosmosului, fiindcă eu am prieteni aici, printre indigeni, fiindcă B.I.M.-ul reprezintă ceea ce eu urăsc mai mult pe lume... și, la urma urmei, fiindcă ceea ce sînt, nu pot face altfel! Dumneata însuți ai părăsit Garda stelară, căpitane Flandry!

— Știai, deci?

— Mă informez întotdeauna asupra celor cu care colaborez. Am cîteva surse la birouri, pe Anglia.

— Din cauza plictiselii ! Garda stelară nu este ceea ce crede un popor neștiutor. Puțini piraţi spaţiali, costă mai scump decît ar putea cîștiga ei, și numai în romanele fantastice poţi aborda o astronavă în zbor. Cît despre cartografie, este monotonă. Am cerut să fiu mutat în corpul de explorare, am fost refuzat, am demisionat. De atunci, explorez pe cont propriu. Și ca să trăiesc, fac trafic legal sau ilegal, ca acum.

El tăcu un moment.

— Îmi placi, Laprade. Cred că ești capabil să reușești în întreprinderea dumitale, dar poate puțin ajutor ar fi de folos. Ce ai spune dacă ţi-aș propune o alianță ? Poate că am și eu de încheiat o socoteală cu B.I.M.-ul.

— Și *Fulgerul* tău ?

— Secundul meu este capabil să se descurce singur pentru cîteva luni.

— Dacă dăm greș, vei fi scos în afara legii pe Pămînt.

— Sînt deja.

Téraï îl privi îndelung.

— Să mă scuzi dacă am temeri, dar m-am mai ars odată, cu puțin timp în urmă. De unde știu că nu ești un spion al lui Henderson ?

Flandry izbucni în rîs.

— Și aș fi transportat pentru tine un întreg arsenal ca să-i distrugi ?

— Nu era greu pentru Henderson să riște oricît ca să afle planurile mele. Ce contează pentru el cîteva duzini sau chiar sute de morţi ? Nu, dacă vrei să colaborezi cu mine, îmi trebuie un motiv serios pentru ca să te accept.

— Ţi l-am spus. O veche socoteală de încheiat...

— Prea vag !

Flandry inspiră profund.

— Fie. Am să-ţi spun, cu toate că aduce a melodramă. Ai fost ghid domnișoarei Henderson, nu-i așa ? În ce relaţii erai cu ea ?

— Le credeam amicale. Dar mi-a făcut-o.

— Poate. Ţi-a vorbit despre tinerețea ei ?

— Da.

— De prima ei iubire ?

— Da.

— Ţi-a spus numele ?

— Nu.

— Paul era fratele meu mai mic, Laprade. Un tînăr fizician cu un viitor frumos, cum se spune. Un viitor care fu scurt și se termină în mașina sa, cînd a sărit de pe șosea cu 180 la oră. Eu lipseam cînd se întîmplă accidentul, dar am găsit carcasa mașinii sale într-un cimitir de mașini, înainte să fie topită. Bara de direcţie fusese sabotată. Nu am dovezi, dar îmi pot ușor imagina că idila dintre Paul Flandry care era sărac și Stella Henderson nu era pe gustul tuturor. Bineînțeles, nu a urmat decît un simulacru de anchetă. Încă un tînăr care se sinucide. Înțelegi de ce urăsc B.I.M.-ul și pe patronul său ? Și nu cred că *miss* Henderson te-a trădat, Laprade. Paul era cinstea în-

truchipată și n-ar fi iubit niciodată pe cineva care n-ar fi fost la fel. Probabil și ea a fost dusă de nas.

— Poate s-a schimbat. Averea corupe.

— Tu însuți ești bogat.

— Am bani, nu am avere, în sensul ăsta puțin îmi pasă. o las altora s-o fructifice și înaintea acestui an nu cheltuisem nici douăzeci la sută din venituri.

— O iubești, nu-i așa ?

— La ce ți-ar folosi să știi ?

— La nimic, ai dreptate. Accepți oferta mea ?

— Orice ajutor sincer e binevenit, Flandry.

*

* *

Soarele aurea stepa și, în spatele taberei Ihambé, lumina corturile roșii ale celei de-a doua armate a lui Kéno. Téraï se întindea. Departe, în cîmpia plină de ierburi, siluetele negre se mișcau în dezordine, Kenoați și Ihambéi amestecați, sub comanda lui Flandry.

— În sfîrșit, spusese acesta, am să folosesc cunoștințele pe care le credeam cu totul inutile, cunoștințe căpătate la școala de cadeți : salt înainte prin focul inamic, manevre de apropiere, amplasarea mitralierelor, etc. !

În dreapta sa, vîntul îi aducea zgomotul de la școala de tir, unde se antrenau soldații de elită. Klon-Sipho, generalul Kénoat, se apropie.

— Vom fi gata în curînd, senior Laprade.

— Împotriva celor cîtorva grupe înarmate care sînt acolo. Dacă ar fi vorba de armată... Vom face tot posibilul și sper că nu va fi nevoie să luptăm prea mult.

Se ridică de pe scaun, se îndreptă spre cartierul general. Léo sosi săltînd, coada îi biciuia aerul, și căzu la picioarele sale, cu grația masivă a sălbăticiunilor.

— Da, m-am întors, bătrîne prieten ! Nu, n-am să te mai părăsesc niciodată, niciodată, îți promit. Tu ești tot ce mi-a mai rămas.

Prinții săi... Laélé... Stella.

Tresări. De ce o punea pe Stella pe același plan cu părinții sau soția lui ? Ea își bătuse joc de el, îl dusese de nas, se servise de el, împotriva a tot ce el iubea. Și totuși nu putea s-o urască. O revăzu, în tabăra ihambé, pe Iruandika, sau în timpul acelei nopți teribile de la Kéno și mai ales în timpul dansului celor trei Selene, cînd o ținuse în brațe și ea îi răspunsese la sărutări...

Se scuturâ.

— Haide, n-am chef să joc Romeo și Julieta, sînt prea bătrîn pentru asta ! Și n-am nici o garanție că Julieta ar accepta.

Totuși nu se putea amăgi cu iluzii multă vreme. Adesea, cînd retrăia evenimentele acestor ultime luni, îi căuta cu încăpățînare scuze : ea fusese sinceră, fără îndoială, cînd debarcase pe Eldorado, orbită de propaganda B.I.M.-ului, apoi lezată în

prejudecățile sale de Pămînteană de legătura lui cu Laélé. Și totuși, de nenumărate ori, i se păruse că ea era gata să înțeleagă, că ar fi trecut de partea lui, dacă ar fi fost puțin mai abil, mai puțin brutal. Cînd plecase, ea acceptase să-l revadă și poate... Dar nu, totul îi despărțea, sîngele, rasa, mediul social. În fond, asta valora mai mult.

Ajunsese pe poligonul de tir fără să-și dea seama. Ofițerii instructori, trei vechi prospectori pe care îi alesese dintre cei care îi erau cei mai devotați, îi dădură raportul :

— Încă nu e perfect, dar trag bine și cunosc în amănunt armele. Sper că știi ce faci, Téraï ? Dacă vreodată se vor întoarce împotriva noastră... spuse cel mai bătrîn, Ned Sommersfield, care fusese adjutant în tinerețe.

— În privința asta, nici un pericol, Ned. Este ora șapte. Imediat ce trupele de manevră se vor fi întors, spune-i lui Flandry să convoace șefii de secții. Vreau să le vorbesc. Ce este, Leó ?

Superleul privea spre Occident cu un aer neliniștit. Răgi încet, aproape ritmat.

— Un avion ? Unde ? Împrăștiați-vă !

Își încordă auzul și deslușì un bîzîit surd care creștea din secundă în secundă și care se transformă rapid într-un șuierat strident.

— Nu e avion. E o astronavă. Dar e o nebunie să intri atît de repede în atmosferă. Nebun, sau urmărit !

Sus, pe creasta unui nor, se ivi un punct scînteietor, care crescu părînd că se precipită spre sol. Brusc, în fața lui apăru irizarea caracteristică tuturor cîmpurilor gravito-inerțiale.

— Prea tîrziu ! O să-și frîngă gîtul ! Foarte aproape !

Téraï alerga deja spre punctul probabil de cădere iar Flandry în urma sa. Astronava atinse solul tangențial, făcu o groapă din care țîșniră valuri de pămînt de fiecare parte a vehiculului și rămase înțepenită într-un zgomot de tablă lovită.

— Un iaht ! Ai spune că și-a ales bine momentul, imbecilul !

Carcasa era deformată, dar spre mijloc avea o deschidere neregulată, cu lateralele topite, a cărei existență nu fusese cauzată de aterizarea catastrofică.

— Torpilă termică, remarcă Flandry. Au tras asupra lui.

Téraï se îndoi, încercînd să deschidă ușa înțepenită a sasului. Nici forța sa uriașă nu-l ajută. Bătu în perete, în morse : „așteptați, merg după ajutoare“, își lipi urechea de peretele navei. Nimic. Liniște.

— Probabil sînt în inconștiență, spuse căpitanul. Ai un arzător de sudură ?

— În peștera mea. Roberts, Ned, mergeți să-l căutați ! Ceilalți, plecați, mai spuse el în limba ihambé, adresîndu-se războinicilor adunați acolo. Poate exploda dintr-un moment într-altul. Și tu de asemenea, Flandry.

Calm, acesta din urmă își aprinse o țigară.

— Eu rămîn. Astronavele sînt meseria mea.

— Cum vrei. E pielea ta.

Se plimbară în jurul navei. Aproape de provă, acolo unde trebuiau să se găsească numele și emblema, carcasa fusese curățată.

— Un pirat ? întrebă Téraï.

— M-ar mira. Nu are armament. Iată-ți oamenii cu arzătorul.

Atacară sasul, decupînd o deschizătură destul de mare pentru a putea trece prin ea și răciră marginile turnînd multe găleți cu apă. Ușa interioară era deschisă și dădea într-un culoar îngust. Trecură prin cabinele devastate de torpilă și, manevrînd ușile etanșe neblocate, tăind cu aparatul balamalele celorlalte, ajunseră în cabina de comandă. Părea să fie goală, dar, între fotoliu și tabloul de bord, sub lumina unui bec roșu de alarmă, Téraï zări un corp încovoiat. Se apropie și aprinse lanterna.

— Stella !

Încercă să o scoată cu inima strînsă de teamă, nu reuși și încercă să se calmeze. Arzătorul !

Se întoarse tîrînd aparatul și, ajutat de Flandry, reglă cu atenție flacăra, după ce acoperi fata cu vesta sa de piele pentru a o proteja împotriva stropilor de metal topit, atacă baza fotoliului.

— Aici, asta e. Încet.

Traseră cu putere și baza cedă, după ce o secționaseră pe jumătate.

— Flandry, aparatura ! Întrerupe toate contactele, dacă mai există. Ned, ajută-mă.

Cu multă grijă, gîndindu-se la posibilele contuzii interne, o întinse pe Stella pe planșeul metalic și o examină. În afara unui fir subțire de sînge care se prelingea din nas, ea părea intactă. Fractură de craniu sau un simplu vas nazal rupt din cauza șocului ? Intră Robert, urmat de doi Kénoați care aduceau o targă.

— Petrece-ți brațul pe sub picioare, eu îi susțin capul și spatele. Ei, drăcie, încet, sau te dau lui Léo să te înhațe ! Repede, în peștera mea !

Apucă partea din spate a brancardei. Vîntul răsfiră părul blond care-i mîngîie mîna.

— Pentru Dumnezeu, pentru Dumnezeu ! Ce voia să facă aici ? Iar ei au tras asupra ei, ticăloșii !

Capul se legăna încet, palid, în lumina de amurg.

— Au tras asupra ei ! Fiica marelui lor patron ! Ce se întîmplă oare ? O revoluție ? Și imbecilii ăștia de la B.U.X. care mă lasă fără vești, ca să-și atingă scopul murdar !

— O să-ți spună ea în curînd, spuse Flandry. Nu cred că e rănită grav.

— Nu știu !

Dacă o văd pe Stella, am să-i spun că o iubești... El ridicase din umeri. Dar acum, în umbra morții, vedea limpede înăuntrul său. Da, o iubea, în ciuda trădării. Dacă ar fi murit... Dacă ar fi murit, ar fi plecat cu *Taaroa* pe Pămînt să bombardeze B.I.M.-ul. Dar de ce trăseseră asupra ei ?

— Tlong, ține targa pînă deschid ușa. Întinde-o încet, aici, pe pat. Și acum, plecați ; tu, Flandry, rămîi.

O așează sub aparatul radioscopic, îi examină membrele, unul cîte unul, nici o fractură. Nici la coloana vertebrală nici o

VIGREL

fractură. Cu inima strînsă, el îndreptă razele asupra capului și răsuflă ușurat. Nici o fractură.

— Unde naiba e trusa aia ?

— Aici, Téraï.

— Știi să faci o injecție ? Stimulol 12. Eu tremur prea rău !

Se prăbuși pe un scaun, cu capul între mîini, tulburat. Se auzi un geamăt slab și se ridică într-o clipă. Stella deschisese ochii.

— Ah, cît îmi e de rău ! Unde mă aflu ? Oh, Téraï, ești aici ! Fii atent, vor să te omoare. O armată întreagă... în curînd aici. Și cafeaua, cafeaua ! Să nu se bea cafea ! Ah, mi-e atît de rău ! Téraï, oare voi muri ?

— Nu, nu, n-ai nimic ! Nu te mișca ! Mîine te vei simți mai bine ! Ești numai plină de contuzii ! Uite, ia asta și dormi !

Îi ridică încet capul, îi puse un comprimat pe buze și-i dădu să bea apă. Ea bău, apoi, după un moment, adormi.

O privi îndelung, apoi îi făcu semn lui Flandry să-l urmeze.

— Nu te neliniști, îi spuse acesta. În cîteva zile se restabilește complet. Frumoasă fată. Ești un tip fericit, Téraï.

— E fata lui Henderson, Flandry.

— Și ce dacă ? Ce vrea să spună totuși ? Armata care sosește, înțeleg. Dar povestea cu cafeaua...

— Delirează ?

— Nu are febră. Lasă, o să vedem mîine.

Téraï se trezi brusc și ascultă. Veneau zorii și, prin ferestruica cu gratii a ușii blindate, o lumină palidă pătrundea în grotă.

— Téraï !

— Sînt aici. Cum te simți ?

— Mai bine. Dar parcă sînt bătută cu leuca !

Ea vru să rîdă dar durerea o opri.

— Vino lîngă mine. Nu pot vorbi tare, și trebuie să-ți spun ceva foarte urgent. Am primit vești de pe Pămînt, acum șase zile, pe cînd eram pe Klobo. B.I.M.-ul va trimite trupe și în curînd vor fi aici. Au un plan diabolic, odată ce vor fi scăpat de tine.

— Avem timp. Dormi, ai nevoie de odihnă.

— Nu, nu mi-e somn. Trebuie să-ți spun tot.

— Atunci, fie, vorbește.

— Au un plan îngrozitor, Téraï. Aveai dreptate. Trebuie opriți cu orice preț. Tatăl și fratele meu ! Cum au putut să ajungă pînă aici ? Un genocid ! Și eu, eu care le-am făcut jocul, ca o imbecilă, le-am servit de unealtă împotriva ta ! N-am să-mi iert niciodată prostia ! În sfîrșit, iată despre ce e vorba. Ai auzit despre Hypnon 8 ?

— Da, e un calmant nervos, nu-i așa ?

— Da. Ei, bine, unul dintre biologii lor a descoperit că la Eldoradieni, Hypnon 8 nu numai că distruge orice spirit de inițiativă, dar produce obișnuință, la fel ca morfina pentru noi și îi aduce la sterilitate pe 90% din cazuri. Au experimentat pe cîteva duzini de indigeni transportați pe Tikhana, sfidînd legile.

— Bine, vom putea astfel să-i încolțim și...

— Au murit toți, bineînțeles ! Fără urme !

— Și B.I.M.-ul crede că va reuși să intoxice toată populația acestei planete ? Mi se pare greu. Indigenii n-au nici un motiv să ia Hypnon 8.

— Dar nu li se va da sub forma asta ! Eldoradienii sînt mari consumatori de cafea, nu-i așa ?

— Bineînțeles. Într-adevăr e singurul lucru care nu mi s-a luat niciodată, fie la Ihambé fie la Kéno.

— Ei, bine ! după ce se va fi scăpat de tine, într-un fel sau altul, B.I.M.-ul, va anunța o mare schimbare de politică și, ca să-și arate bunăvoința față de indigeni, va distribui foarte multă cafea în toate regiunile posibile ale acestei lumi. Astfel vor avea o dublă lovitură : pe de o parte, indigenii, pentru a-și procura cafea amestecată cu Hypnon 8, vor fi gata de orice josnicie, pe de altă parte, populația va scădea considerabil în urma unei „epidemii necunoscute", lăsînd cale liberă importului de coloniști.

— Dar opinia publică de pe Pămînt nu va lăsa niciodată să se împlinească această crimă !

— Ești naiv, Téraï. Cine îi va spune ? Cine va putea vreodată s-o dovedească ? B.U.X.-ul va avea destul de furcă atunci, să se apere împotriva acuzațiilor bine ticluite, cu dovezi false, bineînțeles ! Iar pentru cei cîțiva anchetatori care vor reuși să vină pînă aici, se vor găsi saci întregi de cafea naturală excelentă.

— Mda ! Asta s-ar fi putut să reușească, dacă eu n-aș fi fost avertizat sau dacă aș fi dispărut. Dar cum ai aflat toate astea ?

— E o poveste lungă pe care am să ți-o rezum, Téraï. Cînd am sosit pe Eldorado, te detestam. Tu erai pentru mine obstacolul unui vis grandios al tatălui meu, un univers care aparținea omului. Din idealism, tu puneai bețe în roate B.I.M.-ului, care lucra pentru bunăstarea tuturor Pămîntenilor...

— Nu te-ai întrebat niciodată dacă lucra și pentru bunăstarea locuitorilor din lumile pe care le exploata ?

— Așa credeam, Téraï. Cu toate greșelile sale, pe Pămînt, colonialismul era în final și spre profilul popoarelor colonizate, aducîndu-le la o viață modernă, făcînd să dispară, măcar prin revolta lor, în secolul 20, structurile perimate...

Téraï zîmbi ironic.

— Și distrugînd fără drept de apel toate valorile care nu-i erau de folos ! În sfîrșit, să trecem peste. Au existat într-adevăr și părți bune ale colonizării. Dar nu mă simt dator să fiu de acord decît fiindcă în vinele mele curge sîngele colonizaților și al coloniștilor.

— Am sosit deci pe Eldorado montată împotriva ta. Primul meu contact cu tine nu a fost de manieră să-mi schimb impresia : brutal, insolent, orgolios, vanitos, cinic și ucigaș...

— Metisul perfect, nu ?

— Lasă-mă să termin, Téraï. Și tot atît de brav pînă la nebunie, generos și sensibil, dînd naștere în ceea ce te privește la o lealitate superioară a orice poate defini un simplu șef de bandă. Pe deasupra o inteligență remarcabilă și o extraordinară competență profesională...

— Și te-ai gîndit că aceste trăsături pozitive se datorau faptului că aveam și un sfert de sînge alb...

— Taci ! Ești imposibil. Nu, nu asta am gîndit. Eram dezorientată. Nu reușeam să te clasific. Apoi am plecat la Ihambéi, și pe drum mi-ai salvat viața de multe ori, chiar cînd bănuiai că eram acolo ca să-ți fac rău.

— Amintește-ți : *Microraptor ferox*. Erai prea frumoasă ca să te las să mori.

— Încet, încet, mi-am schimbat impresia despre tine. Am încercat să înțeleg punctul tău de vedere. Am luptat împotriva simpatiei pe care mi-o inspirai din ce în ce mai mult. Schimbarea decisivă a produs-o lacrima ascunsă la mormîntul lui Gropas. Apropo, tu ești anonimul care a trimis 30 000 dolari mamei sale, ca să-i poată crește pe frații și surorile lui ? Multă vreme am crezut că era B.I.M.-ul, dar am avut proba contrarie : nu i-au dat decît salariul pe șase luni.

— Da, eu sînt. Bietul om nu merita să moară așa pentru niște ticăloși. Avea stofă, micuțul, chiar dacă mă ura.

— Apoi, a urmat sejurul, aici, la Ihambéi, lupta ta cu tigrul și seara aceea cu dansul celor trei Selene. N-am mai știut ce să cred. Ce voiai ? Ce sentimente aveai pentru mine ? Uneori simțeam cum nutreai doar dispreț pentru mine, alteori, mi se părea că aveai... chiar prietenie.

— Nici eu însumi nu știam prea bine, Stella.

— Și în tot acest timp, ezitam. B.I.M.-ul, condus de tatăl meu, nu putea fi acel monstru pe care mi-l descriai, și pe de altă parte simțeam sinceritatea ta, roșeam de filmele pe care le făceam pe ascuns și care aveau să fie o armă contra ta și contra celor pe care-i protejai. Și-apoi mai era și Laélé...

— Nu vorbi despre asta, Stella, te rog. N-ai să înțelegi niciodată !

— Poate... Aproape trecusem de partea ta, cînd te-am văzut, la Kintan, torturînd și ucigînd prizonieri !

— Și ce-ai fi vrut să fac altceva ? Poate am greșit, dar sînt singur, singur împotriva resurselor inepuizabile ale B.I.M.-ului ! Singur sau aproape singur împotriva Pămîntului, fiindcă B.U.X.-ul este practic neputincios, iar guvernul nici nu contează. Da, știu. Am comis greșeli de tactică. Nu sînt un general, Stella, nici un politician ! În acest război viclean, nu sînt decît un amator care parează loviturile cum poate, și le dă la fel, chiar dacă nu sînt cinstite ! Nu sînt nici un zeu, nici un geniu politic ! M-am înșelat, și poate mă înșel și acum. Dacă e așa o voi plăti scump și prietenii mei de asemenea, dar nu văd nimic altceva de făcut !

— Cu toate astea, cînd m-am îmbarcat pentru Terra, eram hotărîtă să urmez planul pentru care veniserm aici sub deghizarea de ziarist. Aveam documente, care fără a fi prea mult trucate, i-ar fi prezentat pe indigeni într-o lumină defavorabilă. Totuși, aș fi uzat de toată influența asupra tatălui meu pentru ca, odată acordată carta lărgită, indigenii să fie tratați omenește. Și i-aș fi sugerat să-ți dea conducerea acestei planete, pentru a aplica aici politica noastră, dacă ai fi acceptat. Dacă nu, să te menajeze.

— Deci pentru asta mi-a oferit el... De fapt în aceeași zi în care tu ai evadat. Dar de ce te țineau sechestrată, de vreme ce erai hotărîtă să-i ajuți ?

— Numai întîmplarea e de vină că, după trei zile de la întoarcerea mea, am aflat seiful secret al tatălui meu, el fiind atunci plecat în Australia. Acolo, am găsit dovezile formale ale intenției sale de a lua puterea, răsturnînd guvernul, rapoartele asupra experiențelor făcute pe Eldoradieni și planul despre lumea lor. Tulburată, am fotografiat toate astea și le-am pus apoi la loc. Am fost aproape surprinsă de fratele meu care era la curent. Și am mai găsit și altceva, dovada că accidentul care costase viața lui Paul, tînărul fizician pe care-l iubisem la 19 ani, nu era un accident. Tatăl meu avea alte intenții pentru mine !

— Universul e mic, Stella. Știi cine a transportat armele oamenilor mei pînă aici ? Fratele lui Paul, ex-căpitanul Gărzii stelare, Dominique Flandry.

— Ex-căpitan ? Acum doi ani comanda o flotilă !

— Ia te uită ! El mi-a spus că a demisionat acum cinci ani ! O să avem o discuție. Iar cu documentele, Stella, ce-ai făcut ?

— Aș fi putut să le transmit guvernului, dar ar fi fost periculos. B.I.M.-ul are oamenii săi, dar nu știu cine sînt. Le-am expediat într-un plic sigilat unei prietene din copilărie care locuiește pe Klobo, cerîndu-i să le păstreze pînă le voi lua. Și le-am luat înainte să mă întorc aici. Sînt în seiful astronavei mele. Pe scurt, luîndu-mi măsurile de precauție, am așteptat întoarcerea tatălui meu și am avut o discuție cu el. A fost atît de furtunoasă încît a pus garda personală să mă aresteze și să mă sechestreze.

— În spital ?

— Spital ? Nici vorbă ! În casa noastră de la țară, din Colorado. Oh, închisoarea era foarte elegantă ! Aveam cărți, televizor, tot ce aș fi dorit, în afară de libertatea de a ieși sau de a comunica cu exteriorul. Astfel am văzut la televizor filmele mele, bine măsluite și tot astfel am văzut într-un flash că tu sosisei pe Pămînt. Atunci m-am hotărît să fug, să te întîlnesc, să te avertizez.

— Și cum ai făcut ?

Ea zîmbi obosită.

— Oh, cel mai vechi truc din lume. Am sedus gardianul !

Aproape rîse cînd Téraï tresări.

— Nu mi-au trebuit decît patru zile ! După acest timp, fără să se teamă, el se apropie destul pentru ca să-l lovesc în cap cu o vază de flori și să-l las să zacă în inconștiență. Am pus mîna pe chei și nu mi-a fost greu să alerg pînă la hangarul unde aveam iahtul meu spațial — am de mult timp brevetul de pilot interstelar — și cum aflasem că ai plecat, am pornit spre Klobo ca să-mi iau documentele. Acolo am aflat că Parlamentul mondial tocmai votase carta lărgită prin majoritate de voturi, doi dintre opozanți, cei mai înfocați, suferind de un mic „accident“ în ajunul votului și am aflat de asemenea că eram căutată de poliție pentru „declin mital pasager“. Am început să-mi camuflez iahtul, dar a trebuit să plec înainte să-i pot picta un nume și un număr fals. Cînd m-am înscris pe orbita aceasta, o patrulă m-a depistat și pentru că nu am lăsat să mă inspecteze a tras asupra mea cu o torpilă. Și urmarea o cunoști.

Téraï rămas pe gînduri.

— Iată-te într-o poziție dificilă, Stella. Îți mulțumesc pentru ce ai făcut, asta compensează înmiit răul pe care l-au făcut filmele tale. Am să merg să-ți caut documentele în seif și încerc să le fac să parvină B.U.X.-ului. Cum, nu știu deocamdată. Aș putea bineînțeles să le aduc eu însumi, dar dacă B.I.M.-ul are acum carta lărgită, una dintre flotele sale e fără îndoială în drum spre Eldorado. Deci nu pot părăsi această planetă. Bine că sînt aici. Un crucișător de la B.U.X. trebuie să sosească în cîteva zile. Le voi înmîna comandantului, care e unul dintre prietenii mei vechi. Ce combinație are seiful ?

Ea roși.

— Este un cifru vocal. Pronunți foarte distinct : Stella și Téraï. Da, mă gîndisem că nimeni... Dar te însoțesc.

— Nu. Mai întîi mai trebuie să te odihnești. Și nu știu dacă afară ai fi în siguranță. După întoarcerea mea de pe Pămînt, am făcut prostia să spun cine ești. Majoritatea Ihambéilor îmi vor da crezare cînd le voi mărturisi că m-am înșelat în privința ta, dar alții... Eénko, de exemplu. Te urăște cu violență, te face răspunzătoare de moartea lui Laélé...

— Crezi cumva că...

— Eh, nu știu nimic ! Cred că îi cunosc pe Ihambéi atît cît poți cunoaște pe cineva din altă specie inteligentă ! Pe Laélé o înțelegeam. Pe fratele ei ? Uneori cred că pot pătrunde dincolo de masca lui impasibilă, alteori... Numai în romane autorul, care își creează personajele, are acces la psihologia lor. În viață, nu cunoști oamenii decît pe dinafară. Tatăl tău, fratele, ți-au ascuns adevărata lor natură, și doar nu ești o proastă. Așteaptă-mă aici, am să închid ușa cu cheia și vei fi în siguranță. Pentru orice eventualitate, poftim un revolver, păstrează-l la îndemînă.

Eénko îl aștepta, așezat pe o stîncă, în mijlocul a cinci tineri războinici. Cînd îl văzu pe Téraï, veni spre el, ridicînd mîna, salutîndu-l ceremonios.

— Mi s-a spus că femeia rea este aici, *Rossé Moutou.*

— Așa e, Eenko Téné. Dar nu e rea.

— Înseamnă că puterea femeilor din rasa ta este mare, om-al-muntelui, dacă ți-ai schimbat părerea așa repede.

— Omul înțelept își schimbă părerea cînd își dă seama că s-a înșelat, numai nebunul se încăpățînează. Am să expun astă-seară consiliului motivele noii mele atitudini, de asemenea și pericolul care ne amenință și despre care a venit să mă avertizeze, cu prețul vieții sale !

Eenko zîmbi.

— Femeia rea știe mereu să găsească cuvinte ca să facă negru din alb, dar naiv e cine o crede !

— Dar sînt dovezi, războinicule.

— Dovezi pentru tine, care ești din rasa ei. Ce valorează aceste dovezi pentru Ihambéi ?

— Le voi prezenta astă-seară. Consiliul va judeca.

— Gonește această femeie, *Rossé Moutou !* Noi amîndoi am fost frați, amintește-ți. Am mers mult timp pe același drum, dar acum căile noastre riscă să se despartă, dacă vei urma această himeră ! Ea te va duce în mlaștinile cu nisip mișcător, unde

ai să te scufunzi, și nici o mînă nu ți se va întinde ! Gonește această femeie rea, sau va muri !

— Este o amenințare, Eenko ?

— Un avertisment, *Rossé Moutou !*

Téraï simți o furie nebună, furia omului care-și vede toate eforturile gata să fie distruse de fanatism.

— Gîndește-te bine la ce spui, Eenko ! Stella este sub protecția mea. Cine o atacă, mă atacă !

— Ești nebun, *Rossé Moutou !* Ți-a făcut vrăji cu ierburi magice ! Iei apărarea dușmanei noastre, a celei care e cauza morții soției tale și sora mea ! A celei care face parte din rasa blastemată a oamenilor veniți din cer !

— Și eu fac parte la fel ca ea, nu mă provoca ! Mai sînt și alte popoare pe Obala nu numai Ihambé ! Dar eu sînt sigur că consiliul mă va asculta și că tu însuți vei înțelege că...

— Niciodată ! Și fiindcă așa stau lucrurile, să se rupă prietenia noastră precum se frînge această lance !

El apucă lancea, o rupse în două și aruncă bucățile la picioarele lui Téraï.

— *Oko Sakurn !* Prin Tinaï, Tan, Antafarouto, eu, Eenko Téné, declar ruptă frăția de sînge !

Téraï se aplecă, plin de tristețe, culese partea care avea vîrful și o înfipse în sol, în fața lui.

— Fie. *Oko Sakurn !* Fie ca sîngele celor ce vor muri să se verse asupra ta, nebun care nu asculți decît de ura ta ! Odată războiul încheiat, dacă vom mai trăi amîndoi, ne vom bate înaintea bătrînilor ! Fie ca zeii tăi să te sugrume dacă te atingi de Stella, am să te gonesc cu biciul ca pe un cîine în fața tuturor războinicilor ! Acum, cară-te, și dacă te văd la mai puțin de douăzeci de metri de această ușă, te voi lăsa în ghearele lui Léo !

Téraï dormea, înfășurat în cuverturi, în fața ușii unde se afla Stella. Léo mîrîi încet. Rapid, sări în picioare, cu arma în mînă.

— Ah, tu ești Flandry ? Ce se întîmplă ?

— Nimic, eram în trecere. Noaptea e prea frumoasă ca să dormi.

Arătă cu un gest valea, deasupra căreia cele trei Selene aruncau umbre mișcătoare pe marea de ierburi.

— Fiindcă tot ești aici, așează-te lîngă mine. Vreau să-ți vorbesc.

— Ce s-a întîmplat în seara asta ? Se părea că ai avut o discuție aprinsă cu marele sălbatic.

— A fost cumnatul meu, Flandry, și acum îmi e dușman.

Téraï îi explică.

— Asta e rău. E un șef, cred.

— Da, dar asta n-are importanță. Avem amîndoi o socoteală, pe care o s-o încheiem mai tîrziu. De ce m-ai mințit, Flandry, și care ți-e jocul ?

— Eu, am mințit ?

— Da, ai afirmat că ai părăsit Garda acum cinci ani și că pe Pămînt ești la index, iar Stella te-a văzut acum doi ani, comandant de flotilă !

Flandry se strîmbă, apoi izbucni în rîs.

— Ah ! Am șters urmele pe Anglia și nu m-am gîndit că un Pămîntean, mai ales *miss* Henderson, care mă cunoaște, ar veni aici ! Fie, să scoatem măștile !

Căută în buzunar și scoase o fișă.

— Iată. Colonel Flandry. Serviciile secrete ale Gărzii ! Și noi sîntem neliniștiți de ambițiile B.I.M.-ului, Téraï. Astfel, de doi ani — sînt doi ani într-adevăr și nu cinci, — sînt scos la index „pentru că am fugit cu salariile flotilei". Ceea ce Garda nu putea face — să distrugă din cînd în cînd cîte un cargou automat al B.I.M.-ului — piraţii o puteau face. De altfel, pe riscurile și pe pielea lor. Dar mărturisesc că îmi place mai mult planul tău.

— Și te distrează să joci rolul de conspirator ?

— Și da și nu. Dar, vezi, Téraï, a existat întotdeauna un Flandry în armată ! Unul dintre strămoșii mei a luptat la Crécy — nu mai știu de partea cui, familia mea oscilînd multă vreme între Franța și Anglia, înainte de a se stabili parțial în Canada în secolul XIX. Au fost Flandry în echipajul lui Jean Bart și alții la Waterloo — la Englezi de data asta. Unul fu ucis la Dunkerque, în armata franceză, pe cînd veghea la reîmbarcarea unui Flandry canadian. Asta e în sînge. Și cred că în viitor, cînd Terra va fi fondat imperiul său galactic, vor exista Flandry în armată sau flotă și pot chiar să pariez că unul dintre ei se va numi Dominique. Ne-a lipsit întotdeauna imaginația de a găsi prenume urmașilor ! Și toți la fel de cinici, fustangii și extrem de sentimentali. La fel ca tine !

Téraï rîse.

— Și scopul tău, aici, acum ?

— Ți l-am spus. Să te ajut. Fie că în numele meu, ca să-mi răzbun fratele, fie că sub numele de colonel al Serviciilor Secrete, ce importanță are asta pentru tine ? O întrebare, dacă-mi permiți. În acest război, se pare că nu vrei să folosești nava personală. De ce ?

— Cu ea, aș putea bineînțeles să distrug orășelul Port-Métal în zece minute. Dar asta ar fi interpretat pe Pămînt ca un simplu act de piraterie și n-ar dovedi deloc că indîgenii mă susțin. Cred că, pentru moment, e mai bine să nu mă servesc de ea. Dacă lucrurile iau o întorsătură prea rea...

CAPITOLUL VI

ULTIMA BĂTĂLIE

Armata ondulă în savană, în față erau Kénoați înarmați cu puști și precedați de cercetași ihambé cu arcuri sau carabine ușoare. În spatele lor, de-a curmezișul, bișțari domestici din Kéno erau înhămați la căruțele care duceau armele grele. Toate cele zece care, unul fusese amenajat ca platformă de tir antiaerian, erau înțesate cu mitraliere sau rachete și comenzi de teleghidaj manevrate de prospectori. Apoi, în ariergardă, grosul Ihambéilor, încadrînd plutoanele de întărire.

De pe poziţia lor de conducere, Téraï, Flandry şi Stella împreună cu cele zece gărzi Kénoate ale lor priveau defilarea armatei.

— Vom traversa savana Mihosilor, care nu ne vor crea probleme, vom trece prin estul munţilor Tombou, apoi vom coborî valea Nianga, care ne va conduce drept la Port-Métal. Aş fi preferat să te las în tabără, Stella, dar nu îndrăznesc. Eenko a dispărut cu douăzeci de războinici. E pentru prima oară cînd văd un Ihambé că violează regulile lui *Oko Sakuru!* Nu-mi place. Cînd cei 10 000 de oameni ai mei vor fi ajuns la peşterile Boro-Orok, voi pleca înainte, doar cu un grup mic, în recunoaştere.

— De ce? Nu e periculos?

— Trebuie să văd dacă crucişătorul B.U.X.-ului a sosit. În acest caz totul se poate petrece fără vărsare de sînge. Îl voi conduce pe comandant la peşteri, va vedea că sîntem gata să intrăm în război real şi atunci, cartă lărgită sau nu, el va declara planeta în carantină şi B.I.M.-ul nu va putea nimic împotriva opiniei publice terestre care nu mai vrea războaie coloniale! Vom fi izolaţi cel mult pentru zece ani. De aici încolo B.U.X. ...în sfîrşit... de aici încolo se vor întîmpla multe lucruri.

— Şi dacă crucişătorul nu vine?

— În cazul acesta trebuie să-mi dau seama singur de apărarea duşmană. Au sosit transporturile lor de trupe sau nu? Şi-apoi, am cîţiva prieteni în oraş, în uzină, printre tehnicieni. Asta poate fi util, dar trebuie să iau contact cu ei. Totul este improvizat, Stella. Nu sînt Napoleon, ţi-am mai spus, şi toate planurile mele au fost date peste cap! Îmi lipseşte îngrozitor un serviciu de informare. Nu ştiu ce se pune la cale la Port-Métal. Din fericire nu par să fie mai bine informaţi decît noi şi încă n-au aflat că am o armată şi că ea e pe drum!

— Dar... dacă te arestează?

Téraï făcu un gest de sfidare.

— Oricum, nu mă voi duce singur!

Téraï înlătură camuflajul de ramuri şi scrută oraşul cu binoclul. De pe înălţimea colinei care îl veghea, totul părea normal. Coşurile uzinelor fumegau, un tren trecea zgomotos pe podul de pe Nianga iar pe străzi circulau maşini, nici mai multe, nici mai puţine ca de obicei. Dar, pe astroport, *Hermann Schwabe*, crucişătorul B.U.X.-ului, stătea deoparte, în timp ce, la celălalt capăt, două mari cargouri ale B.I.M.-ului debarcau un şuvoi de oameni şi materiale.

— Am sosit la timp! Tu, Roberts, întoarce-te înapoi şi dă ordin armatei să încercuiască Port-Métal, fără să se apropie la mai mult de 1 km de zonele limitrofe. Să fie plasate două aruncătoare de rachete, aici pe colină, pentru atacul astroportului. Şi fără glume, cînd dau ordin să trageţi, să nu ochiţi crucişătorul! Aşteaptă ordinele mele aproape de baterie. Dacă auzi focuri de armă în oraş, porneşte la atac. S-a înţeles?

— Da, Téraï. Dar, spune-mi, nu se va trage şi în prietenii noştri? Trebuie să fie destui pe acolo!

— Tocmai pentru asta mă duc şi eu! Să-i avertizez.

Bărbatul dispăru în hăţiş.

— Ei, bine ! Stella, ai să aștepți aici, cu garda. Voi fi înapoi peste trei ceasuri, sper. Haide, Léo ! La drum și ceilalți !

— Téraï !

— Da ?

— Întoarce-te !

— Nu-ți fie teamă, Stella. Crucișătorul e acolo, nu vor îndrăzni să facă nimic.

Coborî panta, urmat de zece oameni aleși de el, cinci prospectori, cinci Kenoați, traversă savana, ajunse la șoseaua care dubla calea ferată, mergînd pînă la trecerile Khabar. O mașină le tăie drumul, plină cu oameni înarmați care nu le dădură atenție.

— Primul semn, spuse Téraï, ridicînd din umeri. Ai recunoscut pe cineva la bord, John ?

— Mi s-a părut că l-am văzut pe tînărul Mac Gwin, la volan. Ceilalți trei sînt necunoscuți.

Ajunseră la casele de la periferie : storuri trase, uși închise, evacuate bineînțeles.

— Și-au concentrat probabil apărarea în jurul uzinelor. Și mă uimește absența posturilor de observație. Ah, iată !

O siluetă se strecura în spatele barierelor. Léo mormăi întrebător.

— Nu, bătrîne ! Nu încă ! Lasă-l să se ducă, ducă-se, îl vom regăsi printre ceilalți.

Cînd se apropiară de centru, străzile începură să prindă viață : cîțiva oameni circulînd grăbiți, femei, copii care se jucau în spațiile verzi. Apoi, dădură peste un baraj. Două camioane fuseseră amplasate ca să oprească trecerea și în spatele lor păzeau șase sau șapte oameni înarmați cu puști. Téraï o luă înainte singur.

— Stai !

— Ce este ? Nu am voie să merg acasă ?

— Ah, dumneata ești, Laprade ? Ce făceai aici ?

Téraï recunoscu un maistru din uzină.

— Mă întorc acasă, e dreptul meu.

— Înarmat ?

— De ce nu ? Așa obișnuiesc.

— Orașul e în stare de asediu !

— Asta-i un lucru nou pentru mine. De ce ?

— Ne temem de un atac al triburilor ostile. Dar trebuie să știți mai multe decît mine, în privința asta.

— Eu ? De unde vin eu, totul era calm. Puțin mă interesează, la urma urmei, vrea să merg acasă și nu mă poți împiedica, este ilegal. Nu faci parte din poliție...

— În virtutea articolului 4 din carta lărgită...

Téraï făcu pe prostul.

— Ah, ați obținut carta lărgită ? Drace, o să fie neplăcut ! Un motiv în plus să mă întorc să-mi fac bagajele. Haide, lasă-ne să trecem.

Oamenii se apropiară încet, cu armele pregătite.

— Haide, nu face pe timpitul, Jones, spuse unul dintre ei. Nu cumva o să-ți aprinzi paie în cap pentru B.I.M. ? Tot ce dorim e să ne întoarcem acasă.

— Şi ceilalţi ? spuse acesta arătînd spre Kénoaţi.
— Servitorii noştri ! Au dreptul să rămînă trei zile în oraş.
— E-n regulă, treceţi.
Şeful barajului se scărpină în cap.
— Uite ce-i, Laprade. În locul tău nu m-aş apropia prea mult de uzină. Acolo sînt posturi constituite cu noi veniţi care vor pielea ta, aşa mi s-a spus. Acelaşi lucru e valabil şi în direcţia astroportului.
— Îţi mulţumesc, Jones. N-am să uit acest lucru. Dar eu, în locul tău, n-aş mai face pe soldăţelul. E periculos ! Armele se pot descărca şi singure uneori...
Intraţi în oraş, se îndreptară spre astroport. În faţa porţilor masive, un rînd de soldaţi în uniformă neagră, cea a gărzilor personale ale B.I.M.-ului, opreau trecerea. Două mitraliere adăpostite de saci de nisip supravegheau drumul. Téraï se opri, se adăposti după una din porţi şi cu binoclul cercetă poziţia liniei inamice. Erau o sută de oameni. În picioare, în spatele unui cuib de mitraliere, ieşea în evidenţă un individ foarte înalt pe care-l recunoscu : Gorilla Joe. Dar la poarta pasagerilor, ca şi la cealaltă destinată autovehiculelor, se zăreau şi alte uniforme, albastre de data aceasta, cele ale gărzilor spaţiale.
— Rămîneţi pe loc, băieţi ! Voi merge singur. N-au nici un drept să mă oprească. Dacă se strică treaba, tu, Tom, să distrugi mitralierele cu aruncătorul de grenade. S-a înţeles ?
Suprimînd protestele unui gest, o porni. Léo îl urmă cu alura fermă a leului care se apropia de pradă.
Gorilla Joe îl văzu apărînd pe Téraï şi se aplecă spre unul dintre locotenenţii săi.
— Perfect ! Imbecilul vine singur în gura lupului ! Lăsaţi-mi-l mie, am eu grijă de el.
— Dar, şefule ce vor face trupele spaţiale ?
— Nimic, ca de obicei. De altfel va fi prea tîrziu. Şi în orice caz eu sînt şeful, eu îl reprezint aici pe Henderson.
Nepăsător, înaintă spre Téraï şi aşteptă undeva la mijlocul drumului.
— Ce cauţi aici, Laprade ? Rolul tău s-a încheiat, acum avem carta lărgită. Va trebui să eliberezi urgent locul ! Tu şi leul tău împuţit !
Téraï continuă să meargă spre el, cu paşi egali, apoi se opri la doi metri distanţă.
— Carta lărgită sau nu, n-ai dreptul să mă împiedici să vorbesc cu comandantul crucişătorului trimis de B.U.X. care se află aici, şi tu ştii asta. Dă ordin oamenilor tăi să mă lase să trec.
— Şi dacă nu ?
— Dacă nu, ai să regreţi. Legea mondială din noiembrie 2077 impune oricărui comandant al flotei spaţiale să se îngrijească de respectarea ordinei acolo unde se află. Transporturile voastre nu sînt capabile să facă faţă unei nave de război.
— Şi de unde ştii că va fi de partea ta ?
— Nu cer nimic decît dreptul de a prezenta comandantului punctul meu de vedere şi al partidului meu. Lasă-mă să trec.
Un bărbat în uniformă albastră apăru în poartă, se îndreptă spre ei cu paşi mari. Téraï îl recunoscu pe Jack Silver, dar şi Gorilla Joe îl văzu. Mimă nepăsarea, ridicînd din umeri.

— Fie. Daţi-i drumul să treacă !

Coborîră armele. Téraï avansă spre ofiţer, depăşindu-l pe Joe. Cu viteză de fulger, acesta trase revolverul din centură. Prea tîrziu însă. O labă imensă cu gheare ascuţite se repezi spre braţul său, smulgînd dintr-o dată arma şi carnea. În clipa următoare o altă lovitură îi zdrobea ceafa.

Urmă un moment de linişte şi nemişcare, în care destinul ezită. Oamenii B.I.M.-ului îl priviră pe şeful lor zăcînd la pămînt, într-o băltoacă de sînge care se întindea, scurgîndu-se din ţeasta zdrobită, pe Téraï în picioare cu armele în mîini, pe Léo culcat la pămînt, gata să se repeadă din nou, ofiţerul înţepenit, palid, cu mîinile pe pistoalele-laser. Apoi, aproape simultan, o scurtă rafală de mitralieră şi explozia surdă a grenadelor. Téraï se aruncă la pămînt, îl văzu pe Silver prăbuşindu-se, auzi lîngă el un răget înfundat, trase asupra unor soldaţi care alergau urmăriţi de razele laserelor. Un tanc uşor rupse barierele şi luă la rînd oamenii B.I.M.-ului, în timp ce un megafon urla :

— Încetaţi focul ! Încetaţi focul sau tragem !

Focul încetă.

Téraï se ridică în picioare. Doi bărbaţi în uniformă albastră îl susţineau pe Silver, care avea picioarele rănite. În faţa lor, zăcea în nemişcare o duzină de trupuri omeneşti, alături cu sacii sparţi şi mitralierele sfărîmate. Atunci el se gîndi la Léo.

Şi el zăcea lungit pe pămînt, cu ochii închişi, cu capul pe labele din faţă, zăcînd într-o băltoacă de sînge. Téraï se repezi :

— Léo, bătrîne prietene ! Te-au ucis !

Se aplecă asupra lui. Leul mai respira încă, dar şoldul drept era însîngerat, ciuruit de gloanţe.

— Léo ! Pentru numele lui Dumnezeu, o să mi-o plăteascâ !

Îngenunche şi îi trecu mîna pe sub bot. Ochii mari galbeni se deschiseră anevoie, deja sticloşi, apoi se închiseră pentru totdeauna. Téraï îi lăsă încet capul jos, îşi trecu degetele prin coama sălbatică, într-o ultimă mîngîiere.

— Dormi, Léo, bătrîne prieten ! Am văzut împreună multe bătălii... Dormi în pace, bătrîne, vei fi răzbunat. John, Patrick ! Fugiţi la armată, daţi ordin să atace ! De altfel, ei trebuie să fi auzit focurile de armă şi acum probabil că sînt pe drum. Sosesc şi eu, am numai o mică afacere de încheiat. Dă-mi mitraliera ta !

Mai încolo, spaţialii dezarmaseră oamenii B.I.M.-ului şi îi puseseră sub paza a doi soldaţi. Téraï înaintă spre ei, avînd în ochi o furie de moarte.

— Téraï ! Unde te duci ?

Silver era aşezat pe o ladă, cu picioarele bandajate.

— Să închei o afacere.

— Nu poţi trage asupra unor oameni dezarmaţi ! Şi aşa au fost destui morţi astăzi.

— Cînd strivesti nişte paraziţi, asta nu e crimă !

— Tu n-ai de-a face cu legea. Dacă există paraziţi, eu sînt acela care-i va zdrobi ! Nu îmi complica situaţia, nu mă forţa să te consider şi pe tine ca pe un duşman al ordinii.

— E o ameninţare, Jack ?

— Nu, Téraï. Fără ameninţări între noi, ştii bine.

— Ai fi făcut bine să intervii mai devreme.

— De ce nu ai intrat în legătură cu mine ? De două zile încerc să te găsesc prin radio.

Téraï ridică din umeri.

— Eram pe drum ! Ei au obținut carta lărgită. Știi ce am de făcut dacă vreau să salvez această lume din ghearele lor. Să arăt că această cartă lărgită înseamnă război !

— Nu ! A curs destul sînge ! Peste un an vom fi destul de puternici să răsturnăm B.I.M.-ul, știi prea bine.

— Ai aflat planul ? Un an de acum înainte, ce va rămîne din Eldorado ? Ceea ce nu știi tu, e tocmai planul lor ! Genocidul, foarte simplu. O să ajungeți prea tîrziu, ca întotdeauna !

— Ce știi despre asta ?

— Stella Henderson, fiica Directorului general, mi-a povestit și are dovezi. Este acolo, împreună cu armata mea. Ai putea s-o protejezi pe timpul luptei ?

— Da, bineînțeles. Dar dacă ceea ce mi-ai spus e adevărat, atunci putem interveni pe loc să revocăm carta lărgită și...

O explozie violentă îi întrerupse ultimele cuvinte. În fața tancului țîșni moloz. Apoi două jerbe de fum se văzură în direcția astroportului.

— Iată răspunsul tău, Jack ! Pleacă, adăpostește-te în spatele regulamentelor ! Ei trag din incinta uzinelor și eu, eu trebuie să mă lupt cu armata ! Am să ți-o trimit pe Stella cu o escortă ! La revedere, Jack, sau adio, cine știe ! Voi, ceilalți, veniți !

În tot acest timp, Stella îi urmărise cu privirea silueta înaltă a lui Téraï, apoi el se făcuse nevăzut între pomi. Atunci începuse așteptarea.

Armata sosise, cu cercetașii în frunte, și amplasase bateriile de tragere aproape de postul său de observație. Ihambéii se aflau la baza colinei, gata să se năpustească în asaltul orașului, în timp ce infanteriștii Kénoați coborau pantele colinei. Privit prin binoclu, totul părea să fie normal acolo jos, în afară de oamenii din fața porților astroportului care înghesuiau saci cu nisip în chip de redute. Printre ei, unul gigant îi atrase atenția, ea îl recunoscu pe Gorilla Joe și începînd cu acest moment știu că o tragedie era inevitabilă.

— Nu putem rămîne așa, Téraï va fi ucis, spuse ea lui Laurent, prospectorul care era cu ea.

El făcu un gest de neputință.

— Șeful a spus să așteptăm, pînă la primele focuri de armă.

— Dar își riscă viața !

— Și nu o riscăm cu toții ?

Femei și copii sosiră din oraș însoțiți de cîțiva oameni fără arme : prospectorii pe care mesagerii lui Téraï reușiseră să-i găsească. Ei aduseră vești : uzinele fuseseră întărite, aveau artilerie, străzile erau minate.

Ea se neliniști și mai mult, blestemă nepăsarea lui Téraï, setea de putere a tatălui său și propria conduită...

— Dacă va muri... Nici măcar nu i-am spus că îl iubesc !

Apoi, în piața din fața astroportului, apăru silueta înaltă a lui Téraï. Ea îl văzu cum traversă, cu leul în urma lui, și cum se opri în fața lui Gorilla Joe. Era prea departe chiar și pentru a privi cu binoclul să poată urmări amănuntele dramei,

îl văzu culcat la pămînt şi îl crezu mort. Cîteva secunde mai tîrziu se auziră detunăturile. Îşi ascunse ochii cu mîinile.

— Trăieşte, domnişoară ! Trăieşte !

Laurent o scutură.

— S-a terminat ! Spaţialii au intervenit ! Ce trebuie să facem ? Să atacăm ?

Ea îşi şterse lacrimile.

— Nu, aşteaptă ! Dacă au încetat lupta, poate...

O detunătură îi întrerupse cuvintele : era unul dintre tunurile uzinei.

— Nu a fost decît un moment de răgaz. Să facem cum a spus el şi să coborîm spre oraş.

Deja tunurile bombardau aripile astroportului care adăpostea transportul de trupe al B.I.M.-ului.

Se întîlniră în colţul unei stăzi după o scurtă şi feroce bătălie dusă de prospectori şi Kénoaţi împotriva apărătorilor unei baricade. După multe zile rele, Téraï avea o faţă dură şi morocănoasă.

— L-au ucis pe Léo, Stella ! Am pierdut cel mai bun prieten ! A murit apărîndu-mă, dar îl voi răzbuna, Dumnezeule !

— Téraï ?

— Da ?

Ea vorbi în franceză.

— Să nu fii prea crud ! Mulţi dintre oamenii de acolo nu sînt răi ! Se supun doar ordinelor...

El surîse cu amărăciune.

— Am să încerc să-mi aduc aminte de asta. Înainte de a comanda asaltul asupra uzinelor, voi trimite un sol ca să-ţi fac plăcerea. Am să-ţi dau o escortă care te va conduce pînă la crucişător, după ce se va sfîrşi lupta acolo. Vei fi în siguranţă şi vei putea pleca împreună cu ei, te vei întoarce pe Pămînt. Nu ştiu cum se va termina această aventură, pot fi ucis, putem fi învinşi...

— Dar pentru ce să continui, Téraï ! Comandantul crucişătorului...

— O să aibă destul de furcă să-şi apere nava. Pentru moment el nu poate interveni. Şi oamenii B.I.M.-ului nu vor accepta armistiţii !

— Nu vreau să mă întorc pe Pămînt, Téraï ! Vreau să rămîn cu tine, aici !

— Eşti nebună ! Eldorado va intra în carantină, rupt de orice civilizaţie, pentru zece ani poate !

— Ei şi, ce-mi pasă ! Vreau să rămîn cu tine, fiindcă te iubesc !

El o privi stupefiat.

— Ce-ai spus ?

— Nu mă sili să repet, nici nu ştiu dacă tu...

— Stella !

O ridică în braţe ca pe un fulg.

— Stella ! Vei rămîne cu mine ? Atunci bătălia asta e cîştigată ! Amîndoi îi vom duce pe Eldoradieni spre adevărata civilizaţie ! Vom face din această lume un paradis şi-atunci cînd imbecilii de pămînteni se vor fi întors, le vom rîde în nas !

Noi amîndoi, Stella, și-apoi copiii noștri ! Și cei ai prospectorilor care vor rămîne cu noi !

O lăsă jos și urlă :

— Iéno ! Patrick ! *Aforaté kna !* Atacați ! Stella, unde aș putea să te ascund ? La mine acasă e un beci blindat. Acolo vei fi în siguranță ! Să nu ieși pînă nu te anunț eu ! Joseph, condu-o pe *miss* Henderson la mine acasă ! Iată cheia. Sînt arme în rastel, Stella. Pe curînd !

O cuprinse în brațe și o sărută.

— Grăbește-te, o să plouă și o să te facă leoarcă ! Am să-ți telefonez din cînd în cînd !

Dispăru la colțul străzii înainte ca ea să poată spune un cuvînt.

Bătălia dura de cinci ceasuri. Zidul care înconjura uzinele era spart în multe locuri de tunurile lui Téraï, dar cei dinăuntru rezistau încă și cadavre de Kénoați și Ihambéi zăceau pe străzile vecine. O coloană groasă de fum urca din atelierele incendiate, acolo unde se vărsase metal topit, din topitoriile distruse. Într-o parte a astroportului, crucișătorul plana la înălțime mică deasupra carcaselor pe jumătate topite ale vehiculelor și, din timp în timp, razele laser ale armelor străpungeau amurgul. Pe terasa unde avea postul de comandament, Téraï privi din nou cu binoclul.

— Întăriturі în stînga, Ooknu, se adresă ofițerului Kénoat de lîngă el. Linia noastră e prea slabă și cînd va veni noaptea inamicul își poate croi o ieșire și ne poate sparge frontul. Ah, dacă măcar aș fi avut un tanc sau două ! Ce se întîmplă ?

Sosise un mesager.

— Comandantul crucișătorului ar vrea să-ți vorbească, stăpîne ! Eenko a fost văzut rătăcind prin oraș cu cîțiva din suita sa.

Téraï încruntă sprîncenele. Ce căuta aici, vindicativul Ihambé ?

— Fie, spune comandantului că am să cobor să-l văd. Trimite o patrulă să-l supravegheze pe Eenko. Dar să nu uiți că el îmi aparține !

Silver îl așteptă la parter, pe o targă purtată de patru astronauți. Doisprezece oameni îl escortau, înarmați. El se ridică într-un cot.

— Ai cîștigat, Téraï. Sînt obligat să declar carantina : B.I.M.-ul a pierdut Eldorado. Sper că planeta nu va fi pierdută pentru Federația umană !

— Federația umană ?

— Ceea ce noi, sperăm să ia locul imperiului, în cîțiva ani. Poate aveai dreptate, poate era necesar să izbucnească un conflict violent. Ceea ce am văzut eu, Flandry pretindea că era indispensabil. Cred într-adevăr că mulți ochi se vor deschide pe Pămînt asupra evenimentelor de pe Eldorado ! Oprește acum această bătălie inutilă. Ai făcut dovada că ai indigenii de partea ta. Și dă-mi documentele de care mi-ai vorbit. Grație lor, carantina poate nu va trebui să dureze zece ani !

— Microfilmele originale se află în grota mea, în satul ihambé, dar iată copia. Cît despre Federația umană... poate. Să

vedem cum debutează. Să opresc bătălia ? Eu vreau, dar trebuie să vrea și ceilalți !

— Vor accepta dacă tu le promiți viața, și dacă eu garantez.

— Bine. Am să dau ordin să înceteze focul. La revedere Jack, și mulțumesc !

Urcă la ultimul etaj unde îl întîmpină Flandry. Încet, încet, focurile încetară. Era noapte acum și incendiile luminau vălul gros de fum care plana deasupra orașului. Cu farurile aprinse, cu drapelul desfășurat, o mașină ducîndu-l pe Silver dispăru pe una dintre porțile intacte ale incintei.

— Ei, victoriosule Téraï ! Ce impresie îți crează schimbarea destinului unei lumi ? întrebă Flandry. Și ce o să faci acum ?

— Multă oboseală ! Ce-am să fac ?

Zîmbi cu amărăciune.

— Am să încerc să evit greșelile făcute pe Pămînt și nu va fi ușor. Există în această lume enorm de multe triburi sau impresii la începutul civilizației lor care n-au fost niciodată în contact cu Pămîntenii, care sînt geloși pe independența lor, se urăsc cu cordialitate, etc. Am să încerc să le unific înainte ca, datorită progresului tehnic, războaiele lor să devină măceluri. Din fericire am deja un nucleu, imperiul Kéno, puternic și pacifist.

— Și vei încerca să cucerești restul continentului, pentru început ?

— Dumnezeule Mare, nu ! Vechea metodă. chineză ! Imperialismul cultural ! Dar voi avea necazuri.

Suspină.

— N-ar fi de ajuns zece ani de carantină, ci două-trei sute ! Măcar dacă am fi lăsați în pace ! Dar odată ce se va sfîrși carantina... În sfîrșit, vom vedea. Și tu, ce vei face ?

— Mă voi reintegra Gărzii stelare, presupun. Nu e pasionant, dar e singurul joc în oraș, cum spun Americanii. Voi veni să te văd din cînd în cînd și dacă ai nevoie de o mînă de ajutor...

— Am să-mi aduc aminte. Voi telefona Stellei, acum, să-i dau vestea cea bună. Vrei să te ocupi de restabilirea luminii pe străzi, te rog ?

Încercă să vorbească, dar la capătul celălalt al aparatului nu răspundea nimeni. Nebun de neliniște, se repezi afară, alergă spre casă, prin ploaie.

Stella așteptase cu nerăbdare în beciul blindat. Joseph, paznicul dat de Téraï, era la intrare și îi comunica din cînd în cînd știri despre bătălie, aflate de la vreun luptător trecut pe stradă. Politicos dar ferm, el o împiedicase să iese.

— Așteptați aici, *miss*. E foarte periculos afară și, dacă vi s-ar întîmpla ceva, Téraï m-ar jupui de viu ! Obuzele cad peste tot.

În două rînduri, Téraï îi telefonase cîteva mici cuvinte de speranță. Apoi, timp de mai multe ore, liniște. Îngrijorată, ea încercase să-i vorbească, dar în zadar. El nu se mai găsea în același loc și paznicul telefonului nu știa să-i spună unde plecase. Luă niște cărți, le răsfoi fără să poată citi. O explozie mai violentă zgudui casa și deasupra ei se auzi un zgomot de prăbușire. Se repezi pe scări, strigîndu-l pe Joseph. Nimeni nu-i răspunse.

Obuzul distrusese primul etaj și culoarul era plin de moloz. În pragul ușii, Joseph zăcea cu capul zdrobit de o schijă. Ea ezită un moment, ascultă : totul era liniștit, focurile de armă încetaseră. Coborî din nou, încercă să-l prindă pe Téraï la telefon. Nu răspundea nimeni. Atunci, prea temătoare ca să mai gîndească, luă un pistol mitralieră din rastelul de arme, verifică încărcătorul și ieși.

Un șoc o aruncă înapoi. Coborî capul spre piept unde primise lovitura, privi fără să înțeleagă săgeata lungă care ieșea de sub sînul stîng și se prăbuși la pămînt. Avu timp să zărească fața care rînjea a lui Eenko, aplecat asupra ei, apoi închise ochii pentru totdeauna.

Astfel o găsi Téraï cîteva minute mai tîrziu ,zăcînd pe pragul ușii, cu fața întoarsă spre cer. Cîteva picături de ploaie i se prelingeau pe obraji, ca niște lacrimi.

EPILOG

Armata se întorcea spre ținutul Ihambé, coloane întregi de oameni și vehicule încărcate cu oameni, cu pradă, cu nevestele și copiii prospectorilor, ai muncitorilor și ai cîtorva ingineri care vruseseră să rămînă pe Eldorado pe timpul carantinei. Convoiul se legăna ca o imensă omidă printre boscheți, ascunsă din cînd în cînd de ierburile înalte ale stepei și deasupra căruia se ridica pe aici, pe colo silueta înaltă a cîte unui bișțar de povară mugind din trompele lungi.

Téraï mergea în față, fără să vadă nimic în jurul lui, într-o liniște întreruptă numai de ordine brutale. Mergea cu sufletul împietrit, după ce o lăsase pe Stella în sicriul ei de aur, în vîrful colinei care domina Port-Métal, aproape de mormîntul lui Léo. Zile întregi oameni și buldozere munciseră cărînd pietre și pămînt.

Acum zăceau amîndoi sub o movilă imensă, mai înaltă decît oricare alta ridicată în noaptea timpurilor uitate ale pămîntului de triburile barbare, pentru șefii lor morți.

Mergea, surd la tot ce se petrecea în jur. Silver și Flandry veniseră să-l vadă și îi vorbiseră, dar nu-și mai amintea despre ce anume. Fusese declarată carantina, B.I.M.-ul pierduse războiul... Puțin îl interesa. Chiar spiritul de răzbunare murise în el pentru moment. Nimic nu-l mai grăbea. Mai tîrziu, după ce avea să-și recapete forțele, îl va urmări pe Eenko și războinicii lui, dar mai tîrziu. Ei ieșiseră în afara legii, rupînd convențiile *Oko Sakuru*, nu aveau să găsească ajutor nicăieri în această lume, alungați ca cîinii de semenii lor, pînă ce el, Téraï, îi va întîlni și ucide. Mergea. Durerea mocnea în el surdă, primitivă. Mai tîrziu va putea să plîngă, poate. Mai tîrziu va putea urî, face planuri, se va ocupa de viitorul acestei lumi pe care o detesta deja, dar neluîndu-și dreptul de a o părăsi. Mai tîrziu va putea trăi și chiar rîde din nou.

Armata străbătu pădurea, apoi savana. Sub cerul greu de sfîrșit de toamnă, acoperit de nori sparți de vînt, savana se întin-

dea la nesfîrșit, roșcată și frumoasă. Norii năvăleau dinspre orizont și se sfărîmițau în ploaie. El nu vedea, nu simțea picăturile care-i șfichiuiau fața. Mergea înainte.

Laélé... Léo... Stella. Ce îl interesa restul ? Laélé, fiică sălbatică a unei lumi străine, fusese pentru el toată frumusețea vieții. Léo, prietenul incoruptibil și sigur. Stella, găsită prea tîrziu și atît de repede pierdută, Stella, care era din rasa lui și care ar fi fost mama copiilor săi. Toți pierduți, înecați, măcelăriți în furtuna pe care el o dezlănțuise... Greșise oare ? Eldorado merita prețul acesta ? Nu mai știa. Se gîndea din nou la greșeli și erorile tactice. Trebuia să o păzească mai bine pe Stella, să nu subestimeze ura fanatică a lui Eenko. Ar fi trebuit... La ce bun ! Ce se făcuse era făcut, suporta pedeapsa de a se fi ridicat singur împotriva unei planete, de a fi crezut că era capabil să salveze o lume. Și acum era singur printre însoțitorii care îl înconjurau, muți, pe jumătate din respect pentru durerea sa, pe jumătate de frica mîniei sale ucigătoare. Singur. Așa va fi pînă la sfîrșitul vieții. Singur, fără Laélé, fără Léo, fără Stella. Și fără Eenko de asemenea. Se întoarse. Armata mergea în dezordine, lipsea un tun împotmolit fără îndoială într-un vad. Urlă. Rîndurile se strînseră, cei înceți grăbiră pașii. Ridică din umeri și recăzu în apatie.

Într-o seară, făcînd popas, avu un șoc. Armata se oprise din întîmplare chiar în locul unde își abandonaseră bagajele înainte de a fugi de Umburus. Tăvălite de picioarele animalelor, ude de ploaie, pe jumătate putrezite, cîteva din hainele Stellei zăceau pe pămînt Se aplecă, le adună cu pioșenie, făcu focul și le arse. Atunci îi păru că ceva se rupse în el; că o înmormîntă pentru a doua oară pe Stella și tot trecutul său.

Zilele se scurseră. Durerea, prezentă mereu, se atenuă încet încet. Reluă treptat contactul cu lumea. Pe malurile lui Iruandika, în timp ce se îmbarcau pentru Kintan, remarcă o tînără fată cu părul lung, blond, care spăla la rîu.

— Cum te cheamă ?

— Sigrid Nielsen, domnule Laprade.

— Măritată ?

— Nu.

— Bine. Tu vei fi soția mea. Am nevoie de copii. Dar nu te iubesc și să nu crezi că te voi iubi vreodată !

Tatăl, prospector bătrîn, vru să protesteze, cedă în fața privirii uriașului, apoi ridică din umeri. La urma urmei, fiica sa nu va fi nefericită cu Téraï. Și timpul rezolvă multe lucruri...

Téraï se îmbarcă ultimul și rămase în picioare la pupa bărcii. Iruandika rîdea după ploaie cu toate valurile sale. Și, pe cerul spălat de nori, curcubeul își întindea culorile deasupra ținutului Ihambé. Cu o dorință sălbatică, vru să vadă în acesta un semn prevestitor.

In românește de Anca GIBROCEA

Sfîrșit

Aeros Tiberiu